

Ara Alexandru
Șișmanian

Letala lunii

2024
(ediția a 2-a - online)

Ara Alexandru Şişmanian

Letala lunii

Epopée lirică

PHOS

2023; online 2024:

<https://adshishma.net/Ara/A.A.Sismanian-LetalaLunii-2024.pdf>

Copyright © A. A. Shishmanian 2023; 2024

All rights reserved.

Volum publicat cu sprijinul asociației
„Les Amis de I. P. Couliano”

ÎN CHIP DE PREFERAȚĂ

Ara Alexandru Șișmanian este un poet care-și desfășoară suflul verbal fără a-și impune limite, ci dimpotrivă lărgind mereu deschiderile de perspective spațio-temporale, atât în planul imaginarului poetic – ceea ce include „tematica” și „simbolica” perceptibile la lectura imediată – cât și în cel estetic.

Nu trebuie deci trecută neobservată formula paradoxală de „epopee lirică” prin care poetul își autodefiniște estetic acest opus. Pentru lectorul avizat – căci dacă extern, cititorul se poate reduce ca atare la zero, fie prin defectiune, fie prin inadecvare, intern însă, ca lector implicit, el este mereu co-prezent și interactiv cu opera – *Letala lunii* se dezvăluie, precum la vremea ei *Tireziada* (a treia parte a *Tripticolui* publicat la CR în 2000), sau mai recentul volum *Les êtres imaginaires* (L’Harmattan 2020, tradus din *Migrene VI-d*, Ramuri 2017), ca o operă unică. E adică vorba de un singur poem, de stil liric dar de structură epică (ca în *Tireziada*, pe când ciclul „ființelor imaginare” din *Migrene VI-d* era compus mai degrabă în stil dramatic), unde vocea „poetului”, echivalentul „naratorului” din epopeea clasică, se modulează în multiple aspecte simbolice și mitice. Ea alcătuiește astfel o inter-textualitate pe cât de polimorfă pe atât de fluidă, pe care segmentarea în cele 58 de texte numerotate și tipografic distincte ale volumului nu o abolește ci dimpotrivă, o revelează – trasând liniile de forță ale unor idei poetice ce se formulează în teme cu variațiuni sau leit-motive, enunțate mai toate în primele cinci-șase articulații și reluate în ultimele cinci-șase, încadrând astfel o cartografie inițiativă care evoluează în cercuri concentrice, orientate de o spirală ascendentă.

Alternând în principal figurile poetice ale Letalei lunii și Regelui-lună, cu accesoriile lor emblematice – labirintul,

oglindea, fereastra –, simbolistica aspectuală duală și multiplă care se joacă aici prin vocea unică a unui subiacent Orfeu trimite, pentru cunoscători, la psihodrama Sofiei din mitul gnostic, și mai departe chiar, la magia (maya) naturii (Prakriti) față de spirit (Purusha) din filosofia indiană. În plan literar (și muzical) urechea atentă discerne pe alocuri când lamentațiile unui Golaud în fața incomprehensibilei Mélisande, când evanescența melopecă a acesteia, când prezența-absența unui etern-altul, inaccesibil Pelléas ; e doar unul din scenariile camuflurate ale poemului, cu trimiteri directe evident la Debussy, la Schönberg din *Verklärte Nacht*, și iarăși din *Pelleas...* ca să nu mai vorbim de *Tristan*-ul wagnerian. În plan vizual, se percep trimiteri la universurile coșmardești sau enigmatice ale lui Bosch, Füssli, Caspar David Friedrich sau Gustave Moreau. La nivelul imaginilor, aluziile infra-textuale implicite sunt nenumărate (între care : marea lui Homer, cea „*roșie ca vinul*”, marea „*țesută din vine multicolore*” ca cea traversată de eroul lui Poe, Arthur Gordon Pim, păunii din castelele lui Ludwig al II-lea, acel fantast rege-lună bavarez și fan wagnerian, misteriosul Cuvânt ce obseda pe Stefan George, faunul crepuscular al lui Mallarmé, sau în fine, paginile devorate din cartea Apocalipsei...).

O voce lirică ce nu e nici unică, nici multiplă, ci are cumva densitatea sonoră a unui flux cosmic, complex și continuu, modulează, pe diferite tonuri și moduri, « concepte » și « personaje » pe cât de distincte pe atât de complementar identice în sinteza fisosofică a sinelui, ce căutându-se perpetuu, negând și negându-se, străbate contrariile abolindu-le și exaltă paradoxurile, pe muchia reversibilă dintre ființă și neant.

Dar acestea sunt doar referințe ajutătoare, nu interpretări și cu atât mai puțin explicații. Cititorul va trebui să se scufunde în apele nocturne, dense și abisal luminoase, ale Lethei, pentru a surprinde materia subtilă din care e făcută *Letala lunii*... Trebuie

să uite deci tot ce știe sau crede a fi știut cândva despre poezie și cuvânt, pentru a accede la o dimensiune a spiritului unde tot ce e și nu e se telescopează și transformă magic, în imagini somptuoase, cu gramatica suspendată sau contrariată, cu semantica voluntar deconstruită și deviată de la logica referențială, cu categoriile morfo-lexicale interșanjabile – fluxul poetic fiind gerat doar de prozodia intrinsecă a cuvintelor, și ritmat de muzici multi-tonale. O « tehnică » suprarealistă, desigur, dar pusă în slujba unei viziuni neo-romantice, care reinvestește imaginarul cu un sens de căutat.

Astfel, o lectură empatică percepe, în balansul marilor perioade ritmate ale textului, un dans arhaic și parcă dinainte de lume ce animă universul virtual al poetului, tremurând ca o pojghiță fină la suprafața neantului, precum spiritul dintii pe deasupra apei, adică a tenebrei primordiale. E Letala Lunii... „*stranie lumină adormită în curenții de aer – cupă de mister pentru neant*”, cu care „*stelele înoată prin fluviile vidului*” (1), „*înălțimile îngerilor respiră prin umeri – spatele lor mai ales e poarta obscură a zborului*” (30), iar „*vîrtejurile de praf (...) se înalță-n roți roșii – aidoma unor demoni lontani ai amurgului*” (29): ea, „*cea străină de orice altă lumină*” (39).

Dar ea nu există decât pentru că, și în măsura în care, e privită... și spusă, privitorul, vorbitorul, e Spiritul: „*spiritul – da, și neantul, sângele lui profund*”. Adică, poetul însuși, căutător și descoperitor metaforic al misticii Graalului: „*sînt Făurarul Verbului – cu seva-mi de lumină peste bezna-mi labirintică de rădăcini • amurgul mi-e ca o stingere spartă cu strune de vise • respir în palatul avisului un aer la care nu ajung decât cu insomnia-mi albastră*” (1).

Odată bănuit punctul de origine, cvasi-cosmogonic dacă nu ontogonic, al acestei poezii stranii, ce se desfășoară ca un singur

poem-fluviu, învăluitor și amețitor, pe parcursul întregului volum, îndemnul la aventura ce te așteaptă covârșește senzația de intimidare. Dacă te încumeți cu inima deschisă, ai de ales între a te lăsa purtat pagină cu pagină, precum o barcă fără vâslaș, abandonându-ți angoasa de a te pierde sau de a te răsturna, și a sări din pisc în pisc pentru a plonja la întâmplare în apele fluviului. Aleg prima opțiune, care-mi permite să descopăr cumva cu ochii poetului însuși universul mirific pe care, scriindu-l, îl creează, cum pașii nasc drumul și nava, marea: „căci prora bărcii zămislește spuma pe care o străbate – iar barca plutește precum un chip pe care tot oceanul curge într-o singură lacrimă” (1).

E, înainte de toate, o lume de basm și de mitologii străvechi, unde Narcis, în deplina lui singurătate autarhică, „își plimbă frumusețea indiferentă – nemuritor • mere de-uitare, de discordie și de aur cresc – cresc halucinații ale șerpilor rămuroși • acolo unde bătrâni monștri sihaștri respiră păsări și visează aștri și galaxii” (1). O lume a visului profund ce proiectează năluciri și umbre la suprafața conștiinței: „o apă cu netezimea vîscoasă se-ntinde precum o pată de somn” (2). Din somn se-ncheagă Letala Lunii, prezență ubicuă, ce impregnează – sau infestază – toate spațiile psiheei, deschizând intrări și ieșiri reversibile, între care sântem toți prinși, noi dormitorii, visătorii, „noi, constructorii fantomă ai cetății mormintelor” (36):

„astfel fata iese din vis închegîndu-și pașii scriși sub luna fantomatică – ea urcă pe-o rază precum un păianjen gracil – își pierde transparența în aer aidoma cu o lună secundă • în vreme ce cutiile se deschid de la sine – pierzînd în paloare un tezaur morbid • fata reintră în vis cu surîsuri de oarbă – în visul pe care poate nu l-a părăsit niciodată • intră sau iese cu surîsuri ce i se desprind de pe buze – în stoluri incerte de păsări fantomatice sau

de fluturi • fluturii unei pandemii necunoscute – letale – lethale – prin care fata infectează somnul tuturor celor ce dorm •” (2).

Căci „*se poate (...) ca universul să fie nebunia dumnezeului mort • în dărăpănatul ospiciu al iluziei*” (13).

Avem oare de căutat o trezire? Și pe unde? Prin ce căi, de vreme ce în ea, fata de somn, coexistă inextricabil toate căile posibile?... Dar sigur există o cale, căci căutarea însăși o adeverește: „*prin pata acestui drum mereu poartă mă pierd – și cheie mă gădesc*” (3). Aici avem un indiciu al pierderii și găsirii de sine, ce ne îndeamnă a sări de-a dreptul la capătul drumului acestei cărți ca o inițiere în timp real, a scriiturii / lecturii, a poetului / cititorului, pentru a afla, pe ultima pagină, răspuns la această paradoxală coincidență, printr-un chiasm reîntors în sine: „*cheile intră în chei și le deschid – căci numai cheile-s porți*” (58).

Printr-o ciclicitate revelatoare, „*letală melusină cu solzi de nemurire*” (3) care emergea în primele pagini ca dintr-o tenebră parturiantă, traversând apoi toate volutele poemului – „*fata lunară (ce) înoată prin somn (și) plînge în barca trupului ei dispărut*” (5), „*această miere subtil veninoasă precum o cheie a mirajelor (ce) ne toarnă melancolie albastră în cupele inimilor cu care visăm și murim*” (7), „*fata cu nuditatea invizibilă – ilizibilă și totuși orbitoare*” (9), „*ea – letala evanescentă a lunii – atît de asemenea și-atît de departe*” (12), „*fata letală precum un elixir în care se dizolvă și se depun toate uitatele-i morți*” (35), „*fata spectrală – asemeni zînei albastre – (ce) tocmai s-a ascuns în oglindă*” (37), „*meduza antropomorfă cu ochii de aur*” (48) – revine astfel spre sfârșitul volumului, într-o tratare muzical contrapunctică cu leit-motive și variațiuni ce se urmăresc unele pe altele într-o autodevenire continuă precum în Arta fugii – nu este ea „*evanescenta fără origine a cărei menire e fuga*” (12), „*nitescenta (ce) fuge mereu din neștiute absențe – fuge din noi,*

revenindu-ne cu evanescente priviri • revenindu-ne cu ostenite tăceri – cu extenuate miraje”(58)?

Revine deci – ea ce „*urca pe-o rază precum un păianjen gracil*” (2) – purtată de același efluviu stelar: „*stelele înoată prin fluviile vidului*” (1; 58) – dar altfel orientat, căci curgerea se inversează iar visul devine avis, abolire abisală a visului:

„precum o rouă secundă, fata intră în vis dizolvându-și pașii sub luna fantomatică • ea urcă pe-o rază a trecutului asemeni unui păianjen gracil – își pierde transparența într-un timp fără clipe ca-ntr-o fantasmă selenară secundă • în vreme ce cutiile se deschid eliberând în paloare un tezaur morbid • abisul care din adâncurile-i nesfârșite visează – iată avisul • avisul unde fata de paloare a lunii se topește – lethală – letală-n avis – în avisul pe care poate nu l-a părăsit niciodată •” (53)

Ea „*astfel ne pierde și se pierde – se regăsește și ne revine – plînge între joc și iluzie – și ne teme între înșelăciune și echivoc*” (58).

Poetul dă însuși mărturie de acest uroboros răsucit al drumului inițiatic, căci conjuncția finală transformă termenii distingându-i, făcând să apară, semantic vorbind, sinonimii divergente și antinomii convergente: „*singurătate agonică-i drumul la început – și solitudine letală la sfârșit • poate pentru că supraviețuitor monoschizofren e poetul la început – neant, poezia la sfârșit*” (50).

S-ar părea deci că trezirea e autarhia absolutei solitudini, ce nu mai cunoaște ieșiri și intrări, căci nu se mai raportează la alterități : „*sunt singur – cum am fost la început • singur – cum nu am fost niciodată • mi-am dăruit în etern letala mea solitudine fără ieșire*” (58). Co-prezentă ca absență indisociabilă, ca paradox și negație, Letala Lunii se vedește, în fine, a fi ce era de la bun început, adică solitudinea însăși: starea de grație a în-sinelui absolut.

„merg prin grădina cu flori otrăvite a regelui-lună – și ea-i lângă mine, letala – selenar zîmbet firav – insezisabilă, inefabila lângă mine cu plimbarea-mi de singur – lângă mine, în vidul lipit parcă de aer • unde limitele în loc să te-oprească – te răstoarnă – și răstoarnă tot ce ai fi putut vreodată gândi •” (11; 53).

Între cele două capete ale drumului, tablourile fantasmagoric fastuoase ale scriiturii lui Ara Alexandru Șișmanian se desfășoară, în număr de 58 (dublul numărului prim 29, semnul gnostic al deficienței), precum viziunile unui Blake sau ale unui Poe ce ar emerge din himerele lui Bosch, cu forța obsedantă a tânguirilor lui Trakl și cu subiacenta, neîntrerupta ritmică psalmodiantă a cântecului orfic, precum un ton de bas continuu, *ostinato*, pe care auzul anamnezic al poetului îl poate, ca o scoică a timpului, capta, și transmite.

Metaforele lui emblematice – labirintul, oglinda, fereastra – se reunesc atunci într-o unică reprezentare, a harfei, ce sublimază destinul orfic al poeziei ca evadare-renaștere din haosul-hades al lumii-labirint ce o ținea prizonieră: *„oh! ce harfă este această oglindă oarbă cu strune de lună – bîntuită de paloarea niciunui chip • ce harfă, fereastra aceasta cu strune de labirint” (50).*

Dar eliberându-se ea însăși din aceste *„lumi devastate – mlaștini mefitice locuite de straniul amorf unde se zămislesc priviri fără ochi” (53)*, această Eurydice insezisabilă, evanescentă, letal-lunară, această Sofie pierdută din pleromă, *„lumină – căzută în absurdul întunericului” (50)*, căreia, în compoziția polifonică a volumului, poetul îi dă de mai multe ori glas, ca unui *„dublu gelatinos și translucid -...)* scufundat în apa aceea ciudată, totuși potabilă, *țesută din vine multicolore precum o tapiserie lichidă • ce desparte haosurile rădăcinoase ale lumii de străinul cu armură de orbitor” (48)* – ea nefiind, esențial, decât muzică, *„o notă de aur”* – alunecă, dispare, încetează, se autoconsumă:

„un poate de gheață pe care patinez topindu-mă – îndorindu-mă • sperînd o întâlnire cu aleatoriul fără drum – sperînd sclipetul unei oglinzi prin care să ies • o perplexitate prin care să mă întrerup – prin care să-mi vărs tot aurul într-un val uitat dintr-o mare pierdută” (50).

E o autorisipire – căci altfel, *„cum poți să evadezi – să te evaporezi din miraj – cînd miraj ești tu însăși și abur”... (50)*. E deopotrivă o dispariție apoteotică: *„letala lunii murindă se înalță imensă – verde precum marea – sau precum o aripă a lunii țesută cu toate marea • și totuși mai albă decît eclipsele... •” (58)*.

Survine atunci un fel de extaz nirvanic al trezirii din rătăcire, suferință, eroare și iluzie, ce, exprimat la persoana întâi, prin vocea fetei-letale-lunare *„cea fără început – fără sfîrșit risipită” (50)*, ce *„intră-n falduri de transă boreală” (58)*, poate fi citit ca fiind al fiecăruia dintre „personajele” poemului, vastă psihodramă salvifică ce-și include cititorul, în aceeași măsură în care își absoarbe autorul:

„...și eu care m-am risipit în atîta rătăcire străină • între toate aceste sirene și alge decrepite ale oglinzii • în această obsesie ciudată din atîtea cuvinte și din atîtea culoare întunecate • în această pretinsă iubire ce nu-i decît suferința unui pact rănit – a unui pact scris de la început numai cu sînge – cu sîngele ce urma să fie vărsat • această iubire – această obsesie legiferată – ce nu-i decît disperarea întunericului care nu mai poate să-ndure • nu mai poate să se-ndure de atîtea blocuri de beznă în care s-a spart • și eu – scînteie de nicăieri – val de nicicînd – spumă de nimeni • nitescență a nimic – sclipire letală a nimic – dispar ca o poveste dizolvată • în necuvinte – în raze selenare de nesilabe •” (50).

Poate cititorul e tentat să-și mai pună întrebări despre ce-ul și cum-ul poeziei, de care nu se hotărăște cu totul să se lase purtat,

un abandon total îl panichează încă și ar avea nevoie de răspunsuri acreditoare.

Poetul, el, „*alogenul unic pe care cuvîntul îl întrupează – iar lumina-l desfigurează*”, Marsyas martirizat ce „*plînge după pielea-i pierdută ca o vrajă a ghizdurilor*” (9), când „*iluzia e solitudinea ce se îndepărtează de mine ca pielea de marsyas cel jupuit*” (31), el, „*regele-lună din bavaria avisurilor – hades străveziu de orfeu*” (11), un Argus-Tirezias „*orb de-o eternitate de ochi*” (19), „*uitatul rege œdip în praguri de neînțeleasă lumină*” (48), el, „*regele-pescar invizibil*” (53) care „*merge prin rană*” (32) – și „*ce rămîne din rană cînd regele care o poartă – pescuit de durere – dispare*” (44), el, „*navigator prin labirint*” (40) ce singur se aventurase în odiseea fără vîsle – „*mă urc în barca lui charon numai după ce arunc pe țarm aripile cu care cîndva mai vîsleam*” (57) – el știe însă că alta e natura adevăratei cunoașteri, cea a necuvintelor și nesilabelor din care se încântăiează poezia ca o nevorbită, abolind lumea – „*acest somn unde dormi doar cu insomnia (...) unde numai fără soluție – fără disperare – prin naufragiu, înțelegi*” (11) – lasă liberă glăsuire spiritului nud, cu paradoxalele lui oximoroane făcute din inversiuni și negații:

„*poate că nesațul extazului ateu al omului ce se goleşte de divin – nu-i decît hybris de aleasă – rară libertate • cu pas și aripă de spirit – îmi sting aprinderea înfinită în neant • și stingerea mi-o deschid mereu întru negație nesfîrșită de scînteii • desigur, însă, pentru spirit și pentru purtătorul de el purtat – totul reurcă • și chiar – și mai cu seamă prăbușirea – cu fante de abisală – strălucită nebunie • iar zidurile năruite – gândurile sparte – mor cu avisu-n deschis • da, veghează – străini de lume – asemeni unor seringi – pneumaticii • iar nemurirea pe care veghea lor o poartă e un drog al orizonturilor •” (9).*

Căci singura lui întrebare își include autarhic preexistentul, singurul răspuns: „*cum poți să traversezi styxul pe care suferința ta – urlatul nesățios al durerii tale înspăimântate – l-a sorbit deja •*” (49).

Să spunem deci, odată cu poetul, ca o încurajare la adresa lectorului implicit ce-și caută, fără să știe poate, propria mântuire prin poemul cu care se luptă, precum Iacob cu îngerul: „*oh! el întreabă poate pentru că nu înțelege nimic – poate pentru că înțelegerea e fără întrebări •*” (50).

Cât despre autorul acestei opere de restituire întru adevăr și trezie, unde epopeea agonică a căutării și revelației liberatoare se sublimează într-o densă mărturie lirică, țesută din frumuseți suprasaturate stilistic, se cuvine să-l celebrăm, cu pietate înfrigurată și recunoscătoare: căci „*neîndurător e pământul pentru poetul ce pierdut de om rătăcește – el, pierdutul spre om •*” (13). Eliberarea poetului e o jertfă: „*uns cu magia echivocă a eliberării toarsă în raze de silabe... el, omul asasinat de destin*” (13; 53).

Separându-se de iluzie, deși făcând însuși „*parte din absurd*” și nediferind de el „*decît prin zîmbet*”, poetul dă mărturie despre stingere: „*oglinzile intră pe vecie una într-alta • (...) lumea se șterge încet din miraj •*” (58). Și astfel, poetul dă mărturie despre om: „*eu, martorul, ridic în pumni înnegriți de priviri coama galactică a lumii • și strig cu argint adevărul dezgolit al întâmplărilor*” (57): „*albastrul mi se fărîmă în întuneric – solitar • omul liber trăiește liber în vid •*” (56).

Dana Șișmanian

CURRICULUM VITAE

Născut pe 26 ianuarie 1951 la București, Ara Alexandru Șișmanian urmează, după un prim an la Facultatea de limbi romanice, Secția Franceză, cursurile Facultății de limbi orientale, Secția Hindi, unde îi are ca profesori de filosofie și religie indiană succesiv pe Cicerone Poghirc, Sergiu Al-George și pe d-na Usha Chaudhuri, care-i va dirija în 1974 teza de diplomă despre sacrificiul vedic („Sacrificiul vedic sau *Coincidentia oppositorum*”).

În 1975 obține, din partea unei fundații armenе din Belgia, “Boghos Noubar Pacha”, o bursă în vederea aprofundării studiilor indianistice la Paris, bursă de care nu va putea beneficia, viza română fiindu-i refuzată. Publică sporadic, sub pseudonim, cronicі literare în *Luceafărul* și eseuri de fenomenologie literară în *Steaua*. Frecventează *Cenaclul de Luni* unde citește un grupaj de “psalmi”, constituind nucleul volumului *Menuetul menestrelului morbid*. Pe 4 martie 1977 semnează Apelul pentru respectarea Drepturilor Omului în România – lansat de scriitorul Paul Goma – alături de alți doi scriitori: Ion Negoitescu și Ion Vianu. Este, de altfel, singurul din cei circa 180 de semnatari care refuză să semneze faimoasa “abjurare” propusă de regulă de securitate, ca și orice fel de alt document, în ciuda insistențelor securistice. Părăsește România în 1983, în urma multiplelor persecuții profesionale și politice între care, în 1978, o tentativă de internare “psihiatrică” pe baza decretului 12/1965, persecuții ce-l vor împinge de altfel la o grevă a foamei de 58 de zile (29 octombrie – 25 decembrie 1980)¹.

---

1 În chip de autobiografie politică sub totalitarism, a se consulta interviul-confesiune publicat în iulie 2014 pe situl calameo (<https://fr.calameo.com/books/003510201e41f859f1cfa>), din care un fragment apăruse în revista *Ararat* nr. 23-24 din decembrie 2007, pp. 13-14, sub titlul „Un conglomerat al durerii și dezgustului”.

Se stabilește definitiv în Franța unde urmează cursuri de istoria religiilor la Ecole Pratique des Hautes Etudes și studiază sanskrita, armeană clasică, ebraica biblică și copta, pregătind o teză de semiologie comparată a religiilor (vedism și gnosticism), reflectată deocamdată în studiile deja publicate². Devine din 1986 membru al Asociației Franceze de Studii Indiene, iar din 1988 al Asociației Francofone de Coptologie. Publică, în reviste de orientalistă și în Actele unor Conferințe internaționale de istoria religiilor, mai multe studii de specialitate.

Activitatea științifică nu-l împiedică s-o continue pe cea politică. Astfel, între 7 noiembrie și 7 decembrie 1989 întreprinde o nouă grevă a foamei determinată de gravele persecuții cărora le era victimă la acea dată scriitorul Dan Petrescu (se vorbea chiar de arestare).

După 30 de zile încetează greva foamei însă participă la “asediul” Ambasadei României din Paris, acțiune ce se va încheia prin căderea “fortăreței” și “capitularea” ambasadorului politruc în fața presiunii revoluționare a exilului românesc.

Din noiembrie 1987 până în ianuarie 1993 proiectează și realizează un *Triptic* de poeme: *Priviri*, *Ochiul Orb* și *Tireziada*, din care va citi și publica înainte de Revoluție la cenecluri și în reviste din exil (*Hyperion*, *Dialog*).

După Revoluție publică poezie și articole politice în reviste din țară (*Vatra*, *Familia*, *Steaua*, *Luceafărul*, *Viața Românească*, *Ramuri*, *Contrapunct*, *Nor Ghiank* ș.a.) și din exil (*Dialog* – München, *Galateea* – Königsbrunn, *Dorul* – Danemarca, *Lumea liberă românească* – New York, *New York Magazin*, *Asymetria* – Paris).

În 1993 izbutește realizarea unui Colocviu Internațional de Istoria Religiilor – «*Psychanodia*» – la Paris (Institut National

---

² Vezi mai jos bibliografia selectivă.

de Langues et Civilisations Orientales – INALCO), în memoria lui Ioan Petru Culianu, asasinat de securitate. Creează în mai 2005 asociația “Les Amis de I.P. Couliano” al cărei președinte este, și publică, sub auspiciile asociației, tomul I al Actelor colocviului « Psychanodia », în colaborare cu soția sa Dana Șișmanian.

În locul proiectatului tom II, preferă lansarea unui periodic de istoria religiilor *Les cahiers «Psychanodia »*, al cărui prim număr apare în 2011. Ediția a doua (2021) a acestui prim număr, ca și următoarele, apar online (<http://ftp.adshishma.net/Publications-Accueil.html>).

Între 1997 și 1999 publică la editura “Arhipelag” din Târgu Mureș cele trei volume ale *Tripticului*, a cărui versiune unificată și definitivată va vedea lumina tiparului în 2001, la editura “Cartea Românească”. Din 2003 și pînă în prezent volumele de poezie apar în ritm anual, aparținînd mai multor cicluri: “hexalogia” *Migrenelor*, din care ultima parte, a șasea, este încă în curs, avînd mai multe volume, ciclul *Absențe*, care se încheie cu al cincilea volum, în fine, ultimul ciclu, *Neștiute*, încheiat în 2018. În 2019 publică în fine, după multe ezitări, *Menuetul menestrelului morbid* (editura ΦΩΣ – Les Amis de I. P. Couliano), cu “Cîteva gînduri preliminare”.

Începînd cu 2012, poeme traduse în franceză de soția sa, Dana Șișmanian, apar regulat în reviste francofone de poezie și pe situri literare pe Internet, ca și în antologii și volume colective publicate în Franța. De asemeni, traduceri în germană și engleză au fost publicate în reviste și antologii.

În fine, primul volum personal în traducere franceză a apărut în 2014 (*Fenêtre avec esseulement*), al doilea, în 2016 (*Le sang de la ville*); al treilea, *Les non-êtres imaginaires. Poème dramatique*, al cărui titlu evocă *Les êtres imaginaires* de Jorge Luis Borges, din care se și inspiră, și care reprezintă versiunea franceză a *Migrenelor VI*δ, a apărut în martie 2020 (toate trei, la editura L'Harmattan).

Anul 2021 se dovedește deosebit de rodnic pentru publicațiile în franceză, de vreme ce văd lumina tiparului *Mi-graines*, volum tradus de Dana Shishmanian și revăzut de autor, la Échappée Belle Éditions, cu o prefață, tradusă din română, aparținând criticului Dan Cristea, și *Orphée lunaire*, conținând poeme traduse de Dana Shishmanian și de asemeni revăzute de autor, la editura L'Harmattan, cu un preambul de Dana Shishmanian.

BIBLIOGRAFIE SELECTIVĂ

Eseuri și studii

În română

„Analiza literară”, articol apărut fragmentar în *Luceafărul*, 23 (1980), nr. 37, 13 sept., p. 3 (sub titlul: „Proză și luciditate”), reluat integral și dezvoltat în *Totalitarisme et littérature (I)*, 2022 (vezi mai jos) (*).

„Topos și Rit în opera lui Mihail Sadoveanu”, în *Steaua*, 31 (1980), nr. 11, pp. 4-6.

„Ciudatele farse și zadarnicele melancolii ale diaconului Creangă”, în *Steaua*, 32 (1981), nr. 2, pp. 22-24.

„Metaforă culinară și spirit carnavalesc la George Călinescu”, în *Steaua*, 32 (1981), nr. 7, pp. 8-10.

„Sergiu Al-George – deschizătorul formei”, în *Vatra*, nr. 6/1998, pp. 92-95 ; nr. 7/1998, pp. 60-64 ; nr. 8/1998, pp. 53-56.

„Pe marginea unei cărți despre George Călinescu”, în *Familia*, 33 (1997), nr. 10-11, pp. 58-64; reluat în *Totalitarisme et littérature (I)*, 2022 (vezi mai jos) (*).

„Eminescu restituit: O "versiune integrală" a Luceafărului” (în colaborare cu Dana Șișmanian), în *Vatra*, 1-2/2018, pp. 15-22; reprodus online (*).

Trei crime de stat: Mihai Eminescu, Nicolae Labiș, Marin Preda (cu rezumate în franceză), în *Les cahiers «Psychanodia»* (n° 2 / Avril-Mai 2021) (*).

Totalitarisme et littérature (I). Écrits critiques et politiques (1980-2022) (texte în română și în franceză), în *Les cahiers «Psychanodia»* (n° 3 / Mai-Juillet 2022) (*).

Patru crime de stat. Asasinatele lui Mihai Eminescu, Nicolae Labiș, Marin Preda, și Ioan Petru Culianu (33 de ani de la

moarte), Supplément aux *Cahiers "Psychanodia"* n° 2 (Avril-Mai 2024) (*).

Carnete de idei (I-V). Série "Journal d'idées" n° 1, dans *Les cahiers «Psychanodia»* (n° 5 / Septembre 2023) (*).

Carnete de idei (VI-X). Série "Journal d'idées" n° 2, dans *Les cahiers «Psychanodia»* (n° 6 / Janvier 2024) (*).

Carnete de idei (XI-XV). Série "Journal d'idées" n° 3, dans *Les cahiers «Psychanodia»* (n° 7 / Avril-Mai 2024) (*).

Carnete de idei (XVI-XX). Série "Journal d'idées" n° 4, dans *Les cahiers «Psychanodia»* (n° 8 / Juin 2024) (*).

În franceză

« Le Nombre et son Ombre. Cosmodicée et cosmogénie dans le Veda et dans la Gnose », dans *Orientalia Lovaniensia Periodica*, no. 16 (1985), pp. 205-235; no. 17 (1986), pp. 169-207.

« Le Nombre et son Ombre (Résumé) », în *Neoplatonism and Gnosticism*, edited by Richard T. Wallis, associate editor Jay Bregman, State University of New York, 1992, pp. 351-380.

« L'Orientalisme au Carrefour. Réflexions en marge d'une "Nouvelle politique de l'Orientalisme" », dans *Orientalia Lovaniensia Periodica*, no. 24 (1993), pp. 251-277.

« Sémiologie et Ontologie. Quelques observations méthodologiques à partir d'une "spectroscopie" de l'*Apocryphon de Jean* », dans *Orientalia Lovaniensia Periodica*, no. 25 (1994), pp. 143-167; no. 26 (1995), pp. 51-76.

« Sergiu Al-George e il suo contributo all'indianistica romana contemporanea », dans *La rinascenza orientale nel pensiero europeo. Pionieri lungo tre secoli*, ed. Grazia Marchiano, Istituti Editoriali e Poligrafici Internazionali, Pisa-Roma, 1996, pp. 201-235.

« Sergiu Al-George – l’abstracteur de la forme », dans *Orientalia Lovaniensia Periodica*, nr. 27, 1996, pp. 207-238.

« Dédoulement, chute et salut dans le Veda et dans la Gnose », dans *Ascension et hypostases initiatiques de l’âme. Mystique et eschatologie à travers les traditions religieuses* (Actes du Colloque international d’histoire des religions « Psychanodia »), Les Amis de I. P. Couliano, Paris 2006, pp. 149-237 ; 2nde édition en ligne (*).

« Les sept transgressions de Ioan Petru Culianu », dans *Les cahiers «Psychanodia»* n° 1 / Mai 2011, Les Amis de I. P. Couliano, pp. 9-129 ; 2nde éditions en ligne (*).

Totalitarisme et littérature (I). Écrits critiques et politiques (1980-2022) (textes en roumain et en français), dans *Les cahiers «Psychanodia»* (n° 3 / Mai-Juillet 2022) (*).

Totalitarisme et littérature (II). Une nouvelle synthèse sur les crimes d’État en Roumanie, dans *Les cahiers «Psychanodia»* (n° 4 / Juin 2023) (*).

« Mihai Eminescu. Une mise à mort trop longtemps occultée », et « Nicolae Labiș – l’Albatros tué », dans *Lettre du Pen Club Français, n° 38 (novembre 2023)*, pp. 8-27.

« I. P. Couliano – la dernière victime... », et « Marin Preda – le plus haï des écrivains », dans *Lettre du Pen Club Français, n° 38 (novembre 2023)*, pp. 30-57.

(* *Pe situl personal, secțiunea Publications communes.*

Poezie – volume personale

În română

Triptic 1. Priviri, editura Arhipelag, Târgu-Mureș, 1997.

Triptic 2. Ochiul orb, editura Arhipelag, Târgu-Mureș, 1998.

Triptic 3. Tireziada, editura Arhipelag, Târgu-Mureș, 1999.

Triptic: Priviri, Ochiul orb, Tireziada, editura Cartea Românească, București, 2001 (cu o prezentare de Dan Cristea).

Migrene I-II-III, editura Cartea Românească, București, 2003-2005 (vol. I și III cu prezentări de Dan Cristea; vol. II cu o postfață de același critic).

Migrene IV, editura Paralela 45, 2007.

Migrene V, VIa, VIδ, editura Ramuri, 2007, 2016, 2017.

Absențe I-II-III-IV, editura Ramuri, 2009-2012.

Absențe V, editura ΦΩΣ (Les Amis de I. P. Couliano), 2021. Cu o prezentare de Sonia Elvireanu.

Neștiute I-II-III-IV, editura Ramuri, 2012, 2014, 2015, 2018 (vol. IV cu o notă de Dumitru Radu Popa).

Neștiute V, editura ΦΩΣ (Les Amis de I. P. Couliano), 2018 (cu o notă de Dumitru Radu Popa).

Menuetul menestrelului morbid, editura ΦΩΣ (Les Amis de I. P. Couliano), 2019 (cu “Cîteva gânduri preliminare” ale autorului).

Staze și enstaze, 2021, auto-editare online (**).

Zdrențe I, 2022, *Zdrențe II*, 2023, *Zdrențe III*, 2024: auto-editare online (**).

Onirice I, 2022, *Onirice II*, 2023: auto-editare online (**)

Volumele publicate înainte de 2021 sînt pe cale de a fi puse online pe situl personal (disponibile la ora actuală: [Triptic](#), [Menuetul menestrelului morbid](#), [Absențe V](#), [Neștiute V](#)) (**).

(**) [Pe situl personal, secțiunea Ara / Poésie – en roumain.](#)

În franceză

[Fenêtre avec esseulement](#), poèmes sélectionnés et traduits en français par Dana Shishmanian, éditions L’Harmattan (collection Accent tonique), Paris, 2014.

Le sang de la ville, poèmes sélectionnés et traduits en français par Dana Shishmanian, éditions L'Harmattan (collection Accent tonique), Paris, 2016.

Les non-êtres imaginaires. *Poème dramatique*, traduit par Dana Shishmanian et Ara Alexandre Shishmanian, éditions L'Harmattan (collection Accent tonique), Paris, 2020 (avec une préface de Dana Shishmanian).

Orphée lunaire, traduit par Dana Shishmanian, revu par l'auteur, L'Harmattan (collection Accent tonique), 2021 (préambule de Dana Shishmanian).

Mi-graines, traduit par Dana Shishmanian, revu par l'auteur, Échappée Belle édition, 2021 (préface de Dan Cristea).

Poezie – în antologii și reviste

În română

Revues imprimées : *Poezia* (2/2018, 3/2021), *Luceafărul* (6/2018, 10/2020, 1/2022), *Discobolul* (nr 4/2018, 3/2020, 1/2023), *Convorbiri literare* (nr 2/2021, 2/2022), *Vatra* (3-4/2019, 10-11/2020, 3-4/2022, 9/2023), *Bucovina literară* (1-2-3/2019, 7-8-9/2020, 7-8-9 2021, 1-2-3/2024), *Ararat online* (7/2020, 12/2021, 2-8-12/2022, 12/2023, 2/2024), *Euphorion* (nr 3/2021, 3/2022, 1/2024), *Leviathan* (nr. 4/2020, 4/2021, 2-3-4/2022, 1-2-4/2023, 1/2024), *Itaca – Dublin* (nr 4/2021, 1-2-3/2022, 1-4/2023, 1-2/2024).

Sites en ligne: [Ara Alexandru Șismanian \(poetii-nostri.ro\)](http://AraAlexandruSismanian(poetii-nostri.ro)).

În franceză și alte limbi

Dieter Schlesak, *Gefährliche Serpentinaen. Rumänische Lyrik der Gegenwart*, Edition Druckhaus 1998, p. 211 (poème traduit en allemand, du volume *Priviri*).

D'écriture en écriture, Paris, 2015, 3e tome de l'anthologie des auteurs de la *Gazette de la Lucarne*, pp. 375-377.

Anthologie poétique de Flammes Vives 2016, volume 1, mai 2016, pp. 135-136 ; volume 3, novembre 2016, pp. 113-115.

L'éveil du myosotis, Les Éditions du Net, Paris, 2014, édité par Jean-Pierre Béchu et Marguerite Chamon, pp. 396-399.

Les poètes et le cosmique, Les Éditions du Net, Paris, 2015, édité par Jean-Pierre Béchu et Marguerite Chamon, pp. 170-171.

Les Poètes, l'Eau, et le Feu, Les Éditions du Net, Paris, 2017, édité par Jean-Pierre Béchu et Marguerite Chamon, pp. 200-201.

Anthologie de l'émerveillement, Les Éditions du Net, Paris, 2021, éditée par Jean-Pierre Béchu et Marguerite Chamon, p. 116.

Anthologie de l'émerveillement. Tome 2, Les Éditions du Net, Paris, 2023, éditée par Jean-Pierre Béchu et Marguerite Chamon, p. 130.

Quatuor poétique tome 3, éditions Les Amis de Thalie, 2023.

Revues imprimées : *Poésie/première* (2018, 2020, 2022, 2024), *À l'index* (2017), *Intervention à Haute Voix* (2018), *Concerto pour marées et silence, revue* (2020, 2023, 2024), *Nouveaux délits* (n° 74/2023), *Les amis de Thalie* (2023, 2024), *Diérèse* (n° 87/2023), *Traversées* (n°103/2023 : poèmes en roumain, français, et allemand – traduction Eva Maria Berg).

Revues en ligne : *Gazette de la Lucarne des écrivains* (2013), *Le capital des mots* (2014, 2016, 2020), *Le Temporel* (2016), *La toile de l'Un* (2016), *Ragazine* (2017 : poèmes en anglais – traduction Flavia Cosma), *Le Pan poétique des muses* (2017), *Recours au poème* (2016, 2019, 2021, 2022), *La Levure littéraire* (2018), *Poésie pour tous* (2014... 2023), *Atelier* (Italie, déc. 2021 : poèmes en français et en italien – traduction Giuliano Ladolfi). *Franco-polis* (2013, 2015, 2017, 2018, 2020, 2021, 2022, 2023, 2024).

*Poetul face ca eternitatea timpul să-l simtă cîntînd –
iar timpul, ca eternitatea s-o simtă avîsînd...
Prin poet eternitatea coboară și moare –
timpul stingîndu-se urcă...*

LETALA LUNII

1 - stelele înoată...

stelele înoată prin fluviile vidului • stranie lumină adormită în curenții de aer – cupă de mister pentru neant • spiritul – da, și neantul sângele lui profund • sînt Făurarul Verbului – cu seva-mi de lumină peste bezna-mi labirintică de rădăcini • amurgul mi-e ca o stingere spartă cu strune de vise • respir în palatul avisului un aer la care nu ajung decît cu insomnia-mi albastră • din sol de somn și umbre cresc arbori de fantasme cu coroanele învisate-n flori – și rămurind și lărmuind de fluturi imenși cu aripile boreale • și-adîncuri de oglindă hrănesc parcurile vaste ale exilului – unde asemeni unei stalagmite din cavernele artificiale ale sufletului – peste zăpezi și prin ninsori de-argint – narcis își plimbă frumusețea indiferentă – nemuritor • mere de-uitare, de discordie și de aur cresc – cresc halucinații ale șerpilor rămuroși • acolo unde bătrîni monștri sihaștri respiră păsări și visează aștrii și galaxii – și scorburi de sorburi negre de anti-lumini scobite-n vid • iar sumbrul zilei cu verdele lobacevskian al nopților cu orizonturile îndoite de infinit – se înfige ca o săgeată-n misterele de dincolo de orizont • săptămîni pîlpîitoare de plaje de secunde – și porți sub zăvorîrea căroră blocuri de-abis urlă de disperare înghețată • mă descopăr plăsmuindu-mi din așteptare drumul • căci prora bărcii zămislește spuma pe care o străbate – iar barca plutește precum un chip pe care tot oceanul curge într-o singură lacrimă •

2 - scară spre mine

scară spre mine – spre tine spre așteptare și noapte • scară spre prag – dinspre netezimile zilei sub care veghez • cine sînt – cînd melcul de-argint strălucește prin ceață – precum un labirint luminos și rece • eu sînt remușcarea și ceața – și mîinile de silabe culese din labirintu' înflorit • *les chutes chantantes répandent tout autour un parfum de miroirs et de ténèbres* • din această jale de-argint mă fac și mă refac mereu și din nou – pînă voi deveni durere de-aur • cu vîsle de-oglinďă parcurge vidul barca de palid • planeta plutește purtată de verb – plutește prin rază firul de iarbă • zîmbetul plutește pe rană – și pânză se umflă durerea înseninată-n neant • lividă navă lichidă – stranie injecție de-albastru în tăcerea cu treptele grele și reci • briza comună a respirației mătură nisipul plajei visate de scenă • bicicletă cu roțile brutal dezvirginate precum un pubis crud de fetiță violată • și iarba aldină – cu firele subliniate de stropii străini ca o grăsime de lună – bîntuită de clepsidrele firave • o apă cu netezimea vîscoasă se-ntinde precum o pată de somn • în jurul femeii pe care incubul vis încă n-a părăsit-o • ochii tulburi înoată încă, asemeni unor pești, prin chipul ei adormit • și imponderabilitatea cutiilor transparente – abia tangente cu iarba de-argint • abia tangente cu umbrele ei lăsate în urmă • ele revarsă fără să se deschidă – din materia lor inefabilă – o rouă secundă • astfel fata iese din vis închegîndu-și pașii scriși sub luna fantomatică – ea urcă pe-o rază precum un păianjen gracil – își pierde transparența în aer aidoma cu o lună secundă • în vreme ce cutiile se deschid de la sine – pierzînd în paloare un tezaur morbid • fata reintră în vis cu surîsuri de oarbă – în visul pe care poate nu l-a părăsit niciodată • intră sau iese cu surîsuri ce i se desprind de pe buze – în stoluri incerte de păsări fantomatice sau de fluturi • fluturii unei pandemii necunoscute – letale – lethale – prin care fata infectează somnul tuturor celor ce dorm •

3 - altul, mereu altul

altul, mereu altul îmi plutesc prin stigiana cenușă • prin pata acestui drum – prin pata acestui drum mereu poartă mă pierd – și cheie mă găsesc • eu, bătrînul vălurilor din floare de spumă • cu anestezicul fantomelor în sânge înot spre monoschizofrena cetate a lui usher – și înspre selenara, letala ei singurătate prin care vreau să trec • misterul căii ce duce la mitologica cetate a voluptăților perverse și a crimei – l-am cumpărat pe-un sac cu umbre demagnetizate de la un drogat închis într-o moarte furtivă, de demult • oase de lumină-mi țîșneau din ce-mi mai rămăsese din durere • și cearcănele literelor îmi aruncau bancnote stranii – ca niște ozeneuri prăbușite acum un secol undeva între triunghiul bermudelor și mexic • mașinile mă ocoleau aidoma unui coiot muribund pe șoseaua de singur și nimeni • ca atunci cînd totul se termină și rămîi doar cu palmele mînjite de scînteii – rămîi doar cu destinul mînjit de-o rătăcitoare lumină • fusesem prevenit să nu mă opresc la nici o stea – la nici o sete din deșertul presărat cu hanuri jefuite – cactuși holbați – și mori purtate de stigiene evanescente aleatorii • surîdeam echivoc impostorului de demult – impostorului cu patru fețe și două mituri – eu, alogenui unic pe care cuvîntul îl întrupează – iar lumina-l desfigurează – lumina ce mă șterge cu intensitatea-i vidă • cu intensitatea-i fulgurantă – ce-mi sparge – ce-mi sparge toate trăsăturile • rătăcit la oglinzi însetate cu singur – la oglinzi de singur atît de adînc însetate – îmi culeg solzii din nesfîrșirea deșertului roșu • îmi înalț din dune fierbinți șarpele de soare • șarpele de sânge incandescent – intermitent – prin care fulgerele se plimbă frisonînd • oază de odihnă mișcătoare în care mă scufund • acolo, în străfundurile avisului fac dragoste cu letala de argint a nisipurilor • letala melusină cu solzi de nemurire – ce

mă iubea demult • șamanii se plimbau acolo cu spasme roșii de aur – cu roți d'extaz ce-și cată disperarea numai în crash • da, șamanii ce fumează fără-ncetare pipe de șerpi paradiziaci • cari traversează beznatecul, bezmeticul ianuar fumînd nesățioase pipe de șerpi • pipe mai lungi decît fabulosul uroboros – mai lungi decît ocolul pămîntului în 80 de zile – și încă mult mai lungi... •

4 - murmurul copacilor

murmurul copacilor îmi schimbă auzul în mare și-avisul într-un codru de scoici • zarurile se rostogolesc după insomnii de orizont • regele-lună dispăre în rază • stridii adormite-n amurg – perla uriașă pierdută în lună • și coliba de sidef din care ies eu, pescarul – cînd mi se-ntunecă sufletul • și telegramele telepatice cari mă-mpușcă-n creier cu silabica lor distanță • eu celibatarul apusului vă spun – lumea încearcă să ne căsătorească întotdeauna cu o iluzorie vinovăție • ea, ce nu e alt decît trădare de neiertat • lumina e măsura timpului sau *e* timpul – ori o altă dimensiune – forma încetinită a veghii • suspensii de firav peste negru de-avis – lacrimile-mi sapă abisuri în chip • inefabilul caută-n tăcere cuvinte • strigăte captivitate în monotonia letală și roșie • într-o oceanică nepoveste – de învăluit – învăluit labirint • vărs stranii nepriviri din ochiul solitar • ridic bucăți de-adîncuri cu neplăsmuitele mâini • pagini de pleoape pe care zgură le citesc – și somn de beau abia de mai știu literă • nume de mă respir – răcoare pierd și mit • obscurul îmi iese-n față străfund fără chip • cuvîntul mi-e pod – oglinda, degvizare de congelare albă • polul, veșmînt boreal cu zîmbete tăioase • învăluit în aripi albastre de otravă înainte prin grădina de cadavre a victimelor – plutind purtat de hlamida thanatică întrețesută cu miraje de stele • balene de piatră imponderabil adorm sub uriașe burghiele albe • mă înalț – și odată cu mine se înalță înălțimile sparte – mereu mai fără soluție • ele, alogenele aporii • în fine, putrezește mortul dumnezeu • rugăciunea se descompune în vortexuri – în vortexturi – rugăciunea e literă sfîșiată-n vârtejuri • morții stelari dorm în palorile apelor • valurile ceții sînt străbătute de-o ciudată chemare • preotul îngenunchează pierdut la ghilotina nocturnă a morții – frica

sculptează numai copiii • arma e un labirint pe care-l poți săpa în mână • tigrul albastru-și sfirtecă un drum prin fantasme • un monstru de heroină cu ochi de crepuscul se solidifică din vîscozitatea iluziei • purtat de-un val mereu mai străin – dintr-o materie fastuoasă și degradantă • mirosuri roșii și verzi mă-nchid în celule de solitudine – unde gratii oarbe îmi povestesc de ce nu mai pot evada de-acolo • apoi cheia se răsuțește singură-n broască – și mă trezesc din nou singur pe drum •

5 - fata lunară

fata lunară înoată prin somn – înoată prin privirile-i tulburi pîn' la frontierele morții • ea plînge în barca trupului ei dispărut – și lacrimile suspendate-o visează • abisuri plonjează a îngerii trompetele nemărturisite – nemuririle nemărturisite care, tenebroase, bombardează orașul • mesagerii-și întorc paginile prin ninsoarea de spumă – cu scrisorile de acreditare ale trupului acoperite de torturi ilizibile • și mîntuitorul evadat de pe crucea violetă unde ne apun deja toate speranțele • regele-lună condamnă la moarte – condamnă la 12 apostolii în numele muzicii • ștreanguri albe ne caută sufletul – mă bîntuie blafardă pădurea fantomă cu frunzișuri de evanescențe și spume erogene • copaci cu chipul de var mă visează în camera strargintie cu sălcii de nervi • uși mi se deschid subite în piept pe unde intră iepuri de lună – fapte exorbitate cu ochii plîși de întrebări • strargintiu mă despart de improbabile șanse – de evenimentele unei vieți de coșmar • îngerii de ger țipă cu gheizerele înălțimilor 'n jeturi – cu toată nemurirea în năruire de limită • gura malefică a somnului se stinge cu mîinile-ntinse • cu o a treia mînă țîșnită din șarpele de-ariپی al tigrului – agățată de neantul care mereu mă nemoare • regele-lună lasă dîre din carnea lui strargintie în aerul irespirabil al lumii • dîre ce-și povestesc dispariția – vomitînd diminețile ca pe niște cutii transparente • toate gloanțele – toate gloanțele pe care durerea mea le poate trage – pe care le trage din răni • vă vor omorî sufletele – vă vor omorî sufletele – sufletele voastre calcaroase de asasini • căci aerul e plin de amintirile ferocităților pe care le devor – de memoria scelerată secerată – de memoria-batjocură ce nu m-a născut ci m-a vomitat doar • și nebunia de cristal toarsă-n fire de avalanșă – sau vara împovărată de vampirii

toridului • arborele-celulă la care m-am trezit condamnat – îi tai gratiile cu o pilă inoxidabilă • firele ploii se sting de tristețe – stropi pe scoarța de anihilare izolată • iarba cîntă la flaut – și barcă – și zîmbet – și mor • și genunchii de-argint ai elfei ce se spală cu lună • și sîinii ei cu totul și cu totul de silicon • ori somnul care insomniei-i face daruri – căci ce-i avisul decît o inosomie a somnului • cîte strune poartă în melancolie o aripă – și cît labirint • îmbrățișez cu nimeni lacrima plînsă de poate – sau zeu • cînd obscurul mă va, cu grav, părăsi • înfășurat în albastru – mă zeu – și mă grav – și mă-ntunec • în cristal de cilindru curg scoborîri – și cheia îmi curge ca într-o sticlă în mîină – și catifea de poartă cu spleenul mă schimb • sindicatul îngerilor decise într-o zi să intre în grevă generală de lume – și vocea lui cu floare de ramură zbura • acvariul unde peștele nostalgie se topește înotînd în alcool • sau undița subțire – subțire – tot mai subțire a pescarului care privit de vid se pescuiește singur – da, se stinge – lăsînd în aerul de lîngă țarm numai un fulg de imponderabilă cenușă •

6 - tristețe cu păr de fantomă

tristețe cu păr de fantomă și pata de sânge rotundă – mai înceată ca o șoaptă • o șoaptă ce-și extinde mereu buzele roșii • da, regele-lună prin noaptea unsă cu vrajă • albastrul deschide-n paloare oglinzi misterioase • el intră în vis într-o sanie de aur – culege fructe letale din grădini de zăpadă • gardienii singurătății își așteaptă ajungerea – străini ectoplasmici în vid • iar eu trec mereu podul înconjurat de prințese-fantomă • cât de adânc – cât de departe – insulată-n avis doarme întru lună letala • ating cu degetele înlăcrimate ale inimii scoarța dureroasă a copacului cu care de-acum sînt absolut singur • singur oglindă pe singurătate – bizara mea stradă • precum o erecție de somn îmbrățișînd silaba letală pe care-o citește • imponderabil, dincolo de oglindă – de cealaltă parte a mirajului ce mă privește • unde totul se topește și se încheagă în contradicții armonioase • și fețele deschid ferestre între eternitate și timp • și citesc – și culeg literele dintre zăpadă și lună • scrisoarea albastră e o aripă de depărtare – noaptea perfectă nu e decît auz • sufăr de-o ciudată neputință ce mă sfișie între somn și trezie • pe țărmurile opuse ale căroră zac dedublat • și parcă mă sufoc de magneți și de negru de aer • copacul cu frunzele albe – cu-o sevă neagră – groasă și vîscoasă ca tușul • scăldat pînă la subsuoara coroanei într-o apă de mare calmă și stranie – mai roșie ca vinul • sucuba îmi apasă inima cu cubu-i absurd – și din nou mă trezesc scindat între cele două țărhuri abstracte • ținînd într-o mînă scrisoarea trimisă de lună – iar în cealaltă mînă răspunsul zămislit de funebrul pămînt •

... oh! din mare – din coroana amețitoare a mării se ridică un parfum greu, cu nesfârșite petale – sub norii translucizi ai

fluturilor ce zboară și mor – da, zboară prin propria lor moarte • hhhî! am un fel de compasiune scîrbită pentru noroiul imond al femeii – ce-o acoperă în straturi groase, cînd uscate, cînd umede • ca de animal petrecîndu-și jumătate din viață în vreo mefitică mlaștină – printre trunchiuri fosilizate – macro-metro-phalusuri hetairo-sonice – ce-i intră cînd în sex, cînd în gură, cînd chiar în anus • sau i se instalează precum niște lipitori între sâni • în funcție nu atît de voința ei cît de o indescriptibilă marea a abjecției • ea pierde o bucată de identitate cu fiecare bărbat care-o acoperă pierzîndu-se încet într-o dispariție inomabilă • și-această străină oglindă unde se reflectă din nu știu ce coșmar decrepit o scolopendră de capete parcă sudate – anonimizate de-o continuitate dementă – indescriptibilă • cu tufele bărbilor frisonînd într-o desime fără de chip • ca și cum fotografia lui karl marx ar fi ieșit din ea însăși – multiplicîndu-se exclusiv prin tîrîre •

arborele – toamna-l face să-și piardă paginile cu profețiile încă nescrise • o paloare cenușie – un fel de lividitate murdară – precum cadavrul neîntîlnirii ce se străvede printr-o apă poluată • valul imens ca un chip cu ochii de spumă – cu verdele blafard parcă proaspăt cicatrizat • un pat de fier cu pânze – barca improvizată a somnambulei • și letala lunii cu rătăcirile risipite prin depresiuni • ea fuge de locurile de întîlnire ca de un nod înnegrit de secunde – unde evanescența ei ar putea să moară • fuge de orice atingere ca de un aur hipnotic ce ar putea-o adormi • drumurile sînt pentru ea niște niște sfori – moartea, o floare stelară pe care știe că din grădina echivocului va trebui s-o culeagă • într-o zi – sau poate mai bine într-o noapte • pînă atunci toate căile ei înnodate o poartă spre mare • marea însăși își poartă algele ca pe niște plete încîlcite – aglutinate letargic •

își poartă verdele precum o nostalgie în stare de descompunere • letala lunii a fost poate sculptată de alban berg din tăcere • tăcerea de siliciu – pată de-un incolor straniu ce se lățește mereu – imperturbabilă • da, lichidul acesta balafrat și blafard ca gratiile exasperate ale unei celule • somnul rotund • începem printr-o piatră ce cade continuu în tăcerea imobilă • cu o floare de sunet de sânge • cu o femeie care face pe copilița când a depășit demult vârsta la care farmecul îi mai permitea să fie obraznică • plictiseala depune straturi de nostalgie pe sînii ei atenți ca niște radaruri • da, ca niște antene cu care captează depărtarea vulnerabilă a celor de care din veșnicie fuge • ea, albul iepure de cocaină a cărui nebunie nu se poate opri decît în miraj • există o bizară confuzie provocată de un exces de precizie – o precizie aproape onirică • ea îl atrage pe narcisul nostru oculț pe țărnul oglinzii • acolo unde lacul nocturn se întinde precum o placă lucioasă de marmură neagră • o lungă lacrimă – catoptrică – ofidiană – urlă pînă departe • orizontul fix nu mai e decît o dungă subțire de sânge • amenințătoare precum o pagină ruptă – ultima hlamidă de tăcere • și valurile pădurii oceanice uriașe din juru-mi – aidoma cu o gură căscată – larg căscată – de uitare verde • seara de sare a jaguarilor – cînd culeg din oglindă frigul infectat de dorință și apă • un ciorchine de-agonie curge din gîtul strivit • zagreus a murit zdrobit – cu testiculele în fermentație • adolescentul pietrificat în curiozitate neagră e un semănător de moarte-n suspensie • pe solul de marmură albă o pată roșie strălucitoare precum un rubin lichefiat • un ciudat obiect imposibil de definit – poate un pumnal, poate o cutie – poate avisul cu infinite dimensiuni • ... și arcușul subțire ca o algă pe vioara astrargintie a nisipului... •

7 - *avalanșe de rece*

avalanșe de rece sub obrajii zidurilor • nicăieri de iarnă-n mine însumi • clopote absurde agrăiesc – babel de lumină • spînzuratul se leagănă-n străina lui ejaculare ca într-un ștreang • depresiunile sînt anotimpuri selenare unde regele-lună moare periodic • el, cel letal întins în alienata lui singurătate • căci voluptatea e-un hamac de sânge pentru imaginațiile subtile • ce zămislesc în larvele de-argint atlanți semiramidici și lunieni assurpanibaalizați • căci stygiile mefitice cresc cu verb petale palide de zboruri carnivore • fiecă-mi nerv scuișă o ninsoare de secunde – pînă dispar în arca precum o agonie de purpură • regele-lună se îneacă în cloruri de-incoloruri infinite – unde clipele se-opresc 'n oglinzi de netezită eternitate • căci o mască nu e doar ceea ce disimulează sau ceea ce exprimă – ci mai ales ceea ce amplifică la nesfîrșit expresia • și, invocîndu-se, el, selenarul, cînta: “oh! tu fiică aproape invizibilă a depărtărilor – cu coroana de cădere și lacrimă • cu ochii închiși de noapte – căci pentru noapte doar ochii închiși-s văzători • cu vîrstă de frig și-albeață de lună – bietul meu somn înconjurat de păduri de uitare • tu, la nisipurile de argint ale căreia – la lacrimile de aur ale căreia nu poți s-ajungi decît rătăcindu-te • fîntînă de priviri în care luna parcă-n veșnicii de vid se îneacă • singurătate pe care s-ar zice c-o port precum o coroană ascunsă în jurul creierului • letala lunii – această miere subtil veninoasă precum o cheie a mirajelor • ea ne toarnă melancolie albastră în cupele inimilor cu care visăm și murim • și astfel ne pierde și se pierde – se regăsește și ne revine – plînge între joc și iluzie – și ne teme între înșelăciune și echivoc” •

8 - în pomii singurătății

în pomii singurătății și-exilului – tăcerile coapte • crepuscul în pietre topite – și-n fiecare clipă frigidă, un cuvânt închegat da, “titanicul” ospiciilor se pierde în nebunie și ceață • în noapte și miraj • și-oceanul își poartă roade de aisberguri spre clipele albe cu biciul în mână • căci timpul precum un ghemotoc de hîrtie plutește pe apa rigolelor • iar ochiul de aur se hrănește cu noi – chrisalidele unei deveniri inomabile • da, paloarea injectează avis în vine și ramuri • în spiritul albastru al pădurilor • și-n rotundul insular – obstetric obsesional – al centrului • al centrului veritabil – fără circumferință – centru a nimic – neant al totului • căci centrul e non-centrul absolut – ce se cuprinde singur • singularul mereu străin – scufundat în insolită solitudine • apele rîurilor atît au spălat diminețile – încît de pe pernele trezirilor noastre nu se mai poate culege decît o lucitoare uitare • o privire golită de toate iluziile – ca perechea de ochelari pe care o poartă destinul înainte de hazard • cînd își repară plasele rupte – năvoadele sfîșiate de tigrii oceanului – de urșii turbați ai oceanului – cu labelle lor colosale ca niște faruri de spumă • și iarăși, libertățile de vînzare ale răului banal – stropii încătușați ai sudorii cu durerile țepene – cu sufocările ferecate în adâncul gâtlejurilor •

9 - la liziera repulsiilor

la liziera repulsiilor tactile – în anxioasa iarnă a ochilor • bîntuită de un blestem labirintic pe care-l atrage și-ignoră • ea ajunge fără să caute – într-o rană străină – într-o agonie ce-amenință să devină a ei • lacrimă pierdută lîngă mare – pleată de plîns a frumoasei fără de chip • fata cu nuditatea invizibilă – ilizibilă și totuși orbitoare • asemeni unui nume prea ușor pentru litere – abia respirabil • privit de pielea ei inefabilă – o floare de metal este cerul – o înstrăinare albastră de înălțimi pierdute • rece de raze se-apeacă – se-nclină cu mîngîieri împăcate • îmbolnăvite de infinit – frunzele deschid ochii copacilor – ele, ce dormeau pînă atunci sub pleoapele lor verzi • și ochii contemplînd-o șoptesc... – umbrele deodată plutesc pe treptele unei scări pe care abia o inventă • iar străinul își aruncă în aur nemurirea originară și diabolică • ce iubire de ghips ar putea îndrăzni să-i pronunțe numele – doar în vis respirat • și ce duh ar putea să-i locuiască tăcerea • la fereastră cu singur – singur regele-lună o întrevețe murind • o risipește ca pe o păpădie de ecou – fără sunet • umbrele parcă se-așteaptă – parcă se sapă-n obscurități de păduri • trezit din somn și din des – ochiul bătrîn spulberă haos de piatră • da, bătrînul vălurilor ca o floare de spumă • bătrînul valurilor ce-aruncă închipuiri de codri la țarm • cînd iarna este un tren fără șine sau gară – cu o locomotivă doar de nesfirșită zăpadă • dar inefabilul taie-n privire pînă și ochii magnetici ai orbilor • cînd somnul ți se pierde-n galaxii insomnia ta e asemeni depărtărilor unde absolutul s-a născut • dacă, desigur, o naștere absolută se poate bănuși • dar strada e o targă pentru floarea imensă purtată cu solemnitate de calcar • și noaptea desface cu mîini de enigmă ecourile avisului prin ferestrele căruia zîmbetul meu a trecut • există însă oare o lege la care ușile omului n-au

dreptul • sau vreun neștiut cu sufletul doar de exil – înstrăinat prin naștere • cătușele metalice ne deschid în jur drumuri de cercuri • și icar chiar nu s-a prăbușit decît pentru că fusese țipătul spart al unui zeu • ori faeton cu paginile-i solare devastate de-o depresiune de poet • da, bizarul orgasm al spînzuratului care-și renaște ejacularea în ostracizate, abisale mandragore • poate că nesațul extazului ateu al omului ce se goleşte de divin – nu-i decît hybris de aleasă – rară libertate • cu pas și aripă de spirit – îmi sting aprinderea infinită în neant • și stingerea mi-o deschid mereu într-o negație nesfîrșită de scînteii • desigur, însă, pentru spirit și pentru purtătorul de el purtat – totul reurcă • și chiar – și mai cu seamă prăbușirea – cu fante de abisală – strălucită nebunie • iar zidurile năruite – gândurile sparte – mor cu avisun deschis • da, veghează – străini de lume – asemeni unor seringi – pneumaticii • iar nemurirea pe care veghea lor o poartă e un drog al orizonturilor •

10 - craniul acesta

craniul acesta – craniul acesta ca un joc de cuvinte • urma a ce n-am fost nicicînd – o caricatură a morții – sau poate un ciudat ciot de amintire madeleina niciunui proust – ce nu putea să-și amintească din el – sau din ea – decît vreun vers de cînd nici nu era născut • “alas! poor yorick – I know him horatio” • el, care ne-a purtat atîta neantul între cocoașă și o visată glumă de nicicînd • craniul, craniul lui yorick – tăvălit prin silabe de shakespeare – în silabele prin care l-a zămislit pentru o melancolie efemeră • înseamnă aceasta altceva decît simple cuvinte – înseamnă să fii oare reziduul închistat și dur – rigid și dogmatic ca un inchizitor creștin – sau ca un secretar de partid cretin • a ceea ce ar fi trebuit să fie – și n-a fost • a ceea ce s-a fost visat ludic, viu și neîncorsetat în limite • înseamnă a mai fi vai, doar ce-a rămas – un rest al vieții precum un ultim vis • sau poate doar o ironie ejaculată spre sexul unei fete – mai uscat decît craniul unui bufon • nostalgia vreunui poet ce joacă ping-pong cu moartea sau orgasmul unui spînzurat care refuză să devină guma propriului său testament absent – în veci nescris • da, între glumă și gumă ce altă urmă mai poate rămîne • sînt ultimul om pentru care lacrima unei femei a mai putut visa a fi sicriu de amintire • ultimul om între cerul vid și pămîntul imposibil – între conspirație și calomnie • ce-și va scuipa din foc cenușa de cîndva – spre ternul nicăieri •

11 - vîntul urlă

vîntul urlă între etajele cerului ca maimuțele prin tuneluri de verde • melancolie hrănită din ecourile vîrstei precum străinul încărunțit între arginturile apei • da, ca exilatul învăscut în hlamida-i cărunță – domnind peste veghi de singurătate • cu degetele morților grăind – cu palmele povestind căi spre infern • vai, bătrînul vălurilor dansează peste floarea de spumă • el, regele-lună din bavaria avisurilor – hades străveziu de orfeu • dar cum curg lacrimile nopții pe obrajii mei încă diurni • cum țipă noaptea cu gura-mi cu buzele încrețite de crepuscul • străină îmi merge durerea prin aerul pe care nu mai pot să-l respir • crește de-abis avalanșa de coloane a templului • numai năruirile sînt grandioase – numai marile ratări reușesc întru totul • ele, sau marile izbînzi scufundate-n uitare ca-ntr-un eșec misterios • insuportabil e gustul de cenușă al succesului – apăsător de marșul funebru-al aprobării milioanei de imbecili • urc fără pisc avisul prăbușirilor • merg prin grădina cu flori otrăvite – eu, cenușiul • și ea-i lîngă mine, letala – palid selenara de zîmbet – firava inezisabilă, inefabilă • lîngă mine cu plimbarea-mi de singur – lîngă mine, cu mîna topită în vidul lins parcă de aer • ea, pe care mi-ar fi atît de ușor s-o ating • să-i ating prin rochia de abur trupul gol de lună de solitudine • iar prin ea să mă-ntind în șoaptă nesfirșită de șarpe – nesfirșit în letal • stelar crește solitarul spînzurat de aripile filiforme ale infinitului • regele stins cu coroana aprinsă a neant • ... să mergi spart de bizar – cu capul în jos de cealaltă parte a lumii • într-o lumină de paradoxuri – într-o lumină de paradoxuri – unde limitele în loc să te-oprească te răstoarnă și răstoarnă tot ce-ai fi putut vreodată gîndi • unde călăul îți taie capul numai ca să ți-l schimbe • și unde celălalt e ceva de neînțeles • de parcă strălucirea –

insuportabila strălucire – ar fi locuită doar de nebuni • și unde doar orbii ar mai putea să discearnă ceva din această lumină fără de pleoape – din acest somn unde dormi doar cu insomnia – și nu te mai trezești – nu te mai trezești... • urci numai când scările se despart – numai când rugăciunile se destramă – când pietrele se holbează într-o explozie fixă • unde numai fără soluție – fără disperare – prin naufragiu înțelegi • fărîmatele ninsori ale palidului de pe oglinzile albe • spunerea unde supunerea selenară așteaptă-n genunchi sărutul – ca pe-un cules • îmbrățișarea ca pe-un seceriș din miezuri de zâmbete • fîntîna cu încetineala leproasă a statuilor săpate-n monoschizofrenia de cretă • a statuilor contemplate doar de galaxia absurdă a unui chip scindat • chipul ce mănîncă pijamaua ospiciului de unde a evadat – cenușiul pijamalei ospiciului • închis de-acum sub mănunchiuri de orizonturi lobacevskiene – de orizonturi lobacevskiene deschise întru neant •

12 - când fiece voință

când fiece voință – fiece dorință – poartă în ea armă și rană • poate omul purtat de miraje să spere-n hazard • valurile răstoarnă spre zgomot tristețea – labirinturile despletesc iarnă în inimi • beznele se coc în obscur – și vechea răscruce încearcă să evadeze din vrajă • culesul aspirînd la un mai inocent echivoc • poate năluca bătrînă să reurce panta apăsătoare a realului – și regele-lună să-și învingă blestematul adânc • el încearcă să scape mereu din gratiile încrucișate ale cărărilor – și de sub păsările de aramă ale văilor • povara tezaurelor pe care le poartă ca un melc fastuos – înspre setea de avis a oglinzilor • și nici o fereastră – doar portaluri ce-n veci se închid • nici o cale eliberată de menhirii solemni – nici o cale care să nu fie-un exil • și deodată ea – letala evanescentă a lunii – atît de asemenea și-atît de departe • evanescenta fără origine a cărei menire e fuga • transparența aprinsă cu aur – parcă un farmec livid al cadavrelor invizibile • parcă un nicăieri ce apare inezisabil – fără să deschidă în afara obsesiei nimic • căci evanescenta ce te atrage cu brizele ei inefabile e o altă formă a închiderii – o mai misterioasă cruzime a temniței cu parfumuri de liber • întoarsă mereu înspre altul ea ce nu e niciodată aceeași pare să fie numai a ta • și-o sete argintie ciudată caută dispariția în piatră • sculptat în nocturn și solemn regele-ar vrea să se spargă – și-un fir de nebunie freamătă-n vînt • să fii asemeni cu frisonul ce joacă între sclipire și neființă – mai liber decît fantasma nu se poate închipui • și totuși să *vrei* – să *vrei* ca fantasma aceasta să fie numai a ta • dansul ei nebulos – cu argintiul străin ce dispare doar revenind • ce se întoarce pierzîndu-te și se mistuie umplîndu-te cu frigu-i de dincolo • să te iubească pe tine • numai pe tine • să-ți poarte amețitor insomnia în vârtejurile ei fără somn • da, ea – ea – cine – nimeni,

inefabila nimeni • să nu fie alta decît pentru că tu – cine – tu –
singurul nimeni – nu ești decît adânc • fără speranță adânc – fără
măsură – neștiut – abis de nesfârșire și piatră •

13 - nu vreau să spun

nu vreau să spun aurul imposibil – nu pot să spun aurul imposibil • flăcările de palid m-au urmărit cu rugăciunea lor solitară ca un blestem • de nicăieri m-am pierdut în niciodată – și cu labirintul exilului am eșuat la țărnam • acolo – aici – peste tot numai piatră – peste tot numai negrul unui obstacol rotund • curios, fructul acesta letal numit lună – doar nebunii și poeții-l culeg • rar, unii prinți • zăpada nopții – căruntețe de disperat întuneric • prin pata acestui drum – prin oglinda acestui drum – mă pierd și mă găsesc • ciudat sclipește ce nu poate fi atins • lontan e adâncul coroanei de lacrimi • lontan e adâncul mâinii care mă caută • iubirea e o capcană spre altul • o umbră spre cellalt • un șarpe visat de oglindă – cu fructe avisale atîrnîndu-i din solzi • o ramură zburînd pe fereastră • fulgi uriași de păpădie mă privesc cu vinovăție pe geam • ah! cînd întunecatul o întîlni – el cu deznădejdea de fier în cavernă • letala lunii îl îmbrățișă cu presupunerea-i toxică – așa cum sfinxa îi dăruise lui œdip rani de enigmă și nemurire • ... abandonîndu-l, uns cu magia echivocă a eliberării toarsă în raze de silabe... • ... cînd distanțe de disonanțe îndepărtate... • ... cînd insomniile funambule cîntate la o singură strună... • neîndurător e pămîntul pentru poetul ce pierdut de om rătăcește – el, pierdutul spre om • neîndurătoare e noaptea cu umbra care-și amintește sub stele • există o nemăsură pentru inutilul meu gând – există o corabie pentru ospiciu • ea m-ar conduce precum o floare înspre liman – căci sub petale se adîncesc rădăcinile • sub petele misterioase pe care cu gândul le ard... • și cînd hera precum un nor mi-a oferit tărîmul sînilor ei – și-n loc de lapte, elixirul fără exil al sfîrcurilor roșii • cînd trupul ei de nebulos neadevăr se destrăma lăsîndu-mă însetat de miraj... • ah! cînd letala lunii își vărsa lumina devastatoare pe

pământ – palorile i se plimbau tăcute prin păduri • iar ea, nitescenta, trecea fantomatic prin arbori – și arborii prin care trecea se-umpleau de-o lungă clipă – de cristal • fiecă an îi adăuga o lumină – căci regele-lună îmbătrînea doar în sporită splendoare • da, timpul cenușiu ca un șoarece • și dacă amurgul n-ar fi decît duhul unei căpățîni rostogolindu-se premonitoriu peste scenele crimei încă vide de faptă • gândul rău curge sub pământ și țîșnește spre cer – iar cerul spart cade în noi • bizar!... bizar!... – se poate oare ca universul să fie nebunia dumnezeului mort... • în dărăpănatul ospiciu al iluziei – cine? – ce? • omul e un abis și cuțitul o cheie • să ucizi – adică să descui abisul – adică să ucizi • și briciul ăsta precum o cratimă • cuțitul – această cheie – și luna – ultimul strop al suferințelor mele • da, cuțitul ca o obsesie în care-s încuiat • și-ecourile întunericului pierdute-n oglinzile destrămate • suflet în fișii – și nici o ieșire • lacrimi în fișii – și-un strigăt strivit într-un bloc de beton • și-un geamăt tors din caietul – din creierul care m-a dispărut... •

14 - clipele de aur

clipele de aur au căzut în oglindă • regele-lună cufundat în albastru cu singur – culege mirat dubiul din fugă ca pe o lebdă • refuzul înfipt în trecut aidoma unui pumnal • cad de pe mine frunzele ispitelor ofilite – și ies curat cu trunchiul parcă un cristal din toamna tentațiilor • avalanșă de lumină înghețată mă varsă-n oglinzi • mă fărîm de bezne funebre în exilate chemări • însă chemarea mea nu-i pasăre întristată de țară – ci pasăre de spirit fără liman • eu însumi sînt țărmlul și țara – și regele mistic • vîntul de silabe – cuvîntul cu aripi care acoperă tărîmul visat • originea la care nostalgia mea înstrăinată – avisală – aspiră • întuneric încetinit își adună menhirii în melancolia cavernei • și auzul de purpură în cupa nocturnă de mai – ori zidurile-n surdină fredonate insulă de preotul mort • inimi înfrigate de sunet – din pașii grei treptele cad mereu mai durere – mereu mai abis • bucăți din tot ce-am eșuat rămîn funebru avis • lacrimi – voi sănii de gheață înecate-n tristețe • ele dansează, palorile – trimițîndu-și tunelul prin ecouri de umbră • avalanșe de rece sub obraji de cetate • și țestoasa mereu mai străină a ochiului • bisericile așteptării ne privesc cu atenție • și roadele absurdului sînt ochii cu care nebulos ne privim • livezi îndoliate cu aurul pescuit din acvariu • există însă din păcate lacrimi care îmbătrînind ne preschimbă în flegme – sau ne dezvăluie cum tristețea cea mai profundă nu poate fi în cele din urmă decît o formă lirică a dezgustului • solitară siluetă unde nălucite catarge surîd argintului legănător al spînzurațiilor • cărunte caverne cu tîmplele încolțite sub abur de cântec • și globii aceia polari cu uitarea mai albastră decît metanul lichid • secate drumuri cu limpezimile istovite – unde sălcii curgătoare ne înăbușe • oh! cum numele acesta al meu s-a ofilit în amurg – pierzîndu-se la

fereastră cu luna în oceane de alb • și cum templul cu pânze îmi adună somptuoasă bătrînețe cu coroană de moarte pe frunte • ori noaptea ce nu clipește niciodată – înrouată de atîtea fantome – de atîta avis cu mana ectoplasmică • femeile violete care se culcă supuse sub gigant • natura nu e inteligibilă • neclintit e cenușiul înșelăciunii ei banalizate – căci neclintit e cenușiul de piatră al răului • adorm uneori între pubele de tablă și livezi de miraje • sub apa mereu exilată – amnezică împietrește lumina • ne purtăm prin gîndurile stinse cu solzi de oglinzi – halatele alchimice ale îngrijorărilor • cerb cu aripi de lună e regele-lună – el, a cărui rugăciune e disperare sublimă – el, a cărui mîntuire e moale arie de operă • străbătută de nostalgie – marea-i abur și barcă – și transparent, transparent năier • iar țărnul se depărtează albastru – acostarea îl suflă mereu ca un vînt – un cuvânt • mîntuirea-i o pleoapă care se stinge – o orbire de seară – evanescență încetinită cu amurgu-n demult • învăscut în îndoită plîngere, regele-lună șopti • “ce hlamidă îmi face bătrînețea din carne – ce zîmbet îmi făurește dezamăgirea din moarte • ah! dispari complet pulbere infernală unde neantul meu e captiv • în ce mă privește am să caut mereu – și poate o să găsesc – spiritul în neant și neantul în spirit” •

15 - întuneric de piatră

întuneric de piatră – pe țărmul unde atâtea povești au căzut prin spartul din apă • încă n-a acostat în purpuriu așteptarea • deși soarele vede-n aer lame de cuțit • s-a deschis în amenințarea din sumbru o fereastră de litere • seara o albăstrește ca un ecran • singurătatea mă ascute pînă taie în jurul meu toate ideile – toate credințele deocamdată posibile • a fi singur... – a fi liber... – a fi în tine însuși pierdut • cum poți să mori o viața netrăită • cum poți să trăiești o viață nesfîrșit murită • mi-am întîlnit umbra lîng-o oglindă – într-o uitare unde-mi risipisem ca pagini pașii • albastrul îmi intra din vis în privire – ochiul îmi vorbea cu adânc • paloarea ei mă chemase parcă din nicăieri – din nîcîcînd • mă chemase parcă dintr-o lebădă fără întrebare • cobora prin ea o rază străină din luna letală – o rază sub care iarba de-argint mărturisea numai ce-a fost • mă simțeam pe un drum – eu, ce-l pierdusem – care mă obliga să aleg numai între o insuportabilă tristețe și o iremediabilă depresiune • vîltoare împietrită sub un silf de sulf • eșuase ca o barcă de spaimă pe un țărm din care nu înțelegea decît o tăcere de lacrimi • lacrimi ce nu-i curg din ochi – ci s-ar zice se rup din ea ca niște epave respinse de trup • da, s-ar zice că sub luna letală trupul ei se sfîșie de lacrimi – se sfărîmă de plînsul unei făpturi din evanescente echivoce • rătăcite-n argint de abandonate năvoade • al unei făpturi fără inimă • da, plînsul unei fantome ciudate ce scade în timp – și mă face mereu să dispar într-o stupoare – într-o stupoare care-i tot ce mai pot să-nțeleg • îmi port neînțelegerea ca pe un veșmînt pe care nu-ndrăznesc să-l dezbrac și cu care nu îndrăznesc să mă-ntorc • aștept o lumină – eu ce nu mai sînt decît așteptare • după ce atîta vreme mă căutasem doar pentru a mă pierde • caut alte porturi decît cele ale inimii – poate-un avis cu

degete de noapte • poate un chip la mare cu singur • un chip-fereastră prin care să mă privesc • mă scufund cu sete în ea – letala lunii – intangibilă precum geometria • și mă simt captiv într-o fîroasă idilă tragică – zidit într-o pastorală din urlet și lacrimă • sub zorile cu zarul absurd ale unor sorți inversate – pentru care nu există silabe • cred, deși am uitat, că altul era drumul meu – înainte ca o insomnie hipnotică să mă arunce pe nedrumul din care nu pot visa să mai ies • tot acest întortocheat obscur... – această labirintică, misterioasă repulsie • un obstacol rotunjit asemenea unei piese de șah – dintr-o partidă pe care am născut-o pierdută • mă umplu tot cu ecouri de stins • mă sting – mă sting în stins de ecouri • am rupt o fișie din mine – și am țesut din ea un fluviu de durere • l-am țesut și apoi m-am născut în acest fluviu – pentru a muri mult • mult dincolo de el • ... și ochiul meu ce plînge veșnic – din tot exilatul meu ochi-inimă • îmi cad din zîmbet fărîme de inutil •

16 - regele-lună

regele-lună vegheat de păuni – se-ntinse pe șarpele fără sfârșit – cu enormi solzi de oglinzi • și legănat de-avisul hipnotic – se lăasă să cadă în trepte pe gânduri • la la la la la la! e tot ce mai rămîne din viață – un ce inocent și dezabuzat • deși cînd mă uit la ceilalți – cu voluptățile lor greoaie și complicitățile lor apăsătoare... • un fir de suferință – idee fixă trecînd printre astre – traversînd misterios orizontul de încetineață vidată al găurilor negre • e poate o lacrimă pe care-am pierdut-o • un zîmbet ca o pasăre-n care-am rătăcit galaxii • ... poate oare un suflet să se regrete – vagabondînd prin absurditățile eterne ale lumii • ale lumii pe care străin ar lumina-o cu monoschizofrenia lui dureroasă • să te pierzi – să te rătăcești printre nostalgiile fantastice ale originii – să te pierzi de parcă te-ai regăsi – de parcă ți-ai culege din risipite frînturi – din cioburi de sfîrșit, începutul • da, să-ți traversezi moartea într-o barcă de nebunie și singur e poate cel mai ciudat • ... o scînteiere strîmbă mi-e rîsul – surîsul • rîsul acesta precum un plîns ce mă taie • peste tot doar exil... • și-un zero zgribulit oglindă între șoaptele sacre • îl privesc la fereastră cu singur – dîrdîind în tufișul de nervi • un fluture cosmic se poate gîndi... • un fluture din depresiuni și avisuri galactice... • sau un ospiciu – de-ar fi o stea – o galaxie – un univers – cum ar străluci el oare – în negru nitescent dispărînd • sau invers – pot stelele înnebuni... • o supernovă înecîndu-se într-un exces de lumină – explodează crucificată într-o inimă inimaginabil de străluminoasă demență • dar poate prea aproape de valuri mi se neliniștește înnecul – naivitatea mi-o măsoară cu prea fantasmate avisuri • și scormon cu-o inimă pierdută prea în adînc • sumbre nonșalanțe mi se catifelează apăsătoare pe țeastă • inutilul cu plecarea sosește – cu sosirea

pleacă mereu • precum ulise acostînd sub orizontul oceanului – căutînd cu vîsla pe umăr vreo siberie fără ieşire la mare • şi iată-mă iar destrămat în imagini – sfişiat de oglinzi • “nu! nu!” – ce curioasă e această rugăciune • cuţitul negru mi-a venit iarăşi în vizită – cu ce frig – cu ce stranie furie toridă • dar ce se întîmplă cînd un instituţional purtător de perucă încearcă să înăbuşe un titan • cînd un grefier pretinde să lege coada unei comete • dar cînd grefierul – cu sîngele lui de seci litere – pe titan îl asasinează • o gumă pusă ca o lespede peste timp – ce poate şterge din întuneric • chiar cînd dimineţile par să-l fi risipit – mai rămîne totuşi povara • asemeni fumului ce planează încă după incendiu pe devastarea pămîntului negru • dar idila funebră – cu candoarea ei funerară • cum se sparg toate într-o tristeţe trasă în corzi – în exploziile sfişiate ale unei disperări fără schije • ale unei destrămări ce ţipă şi urcă mereu • da, spre culmile unor depresiuni prea adînci • cînd toate cuvintele s-au fost uitat – ce mai rămîne din frigurile paginii • ale paginii precum o piele a avisului mitraliat de o malarie onirică • port în spate un metal de visare – precum un sisif ce se împinge singur cu singur • atîta albastru îmi curge din dezamăgire şi zîmbet – şi tu noapte – tu noapte ce fugi cu fulgi aidoma unor clape de labirint... • labirint de clipe de clape – şi nici o muzică... • şi dacă ... – a fi... – ar fi... • o netezime senină sub ţunami de durere – nu cumva un inexplicabil păcat – tocmai... – ar fi... •

17 - ce impenetrabil

ce impenetrabil – inextricabil labirint – ca o aripă de copaci între ochi și privirile soarelui • ca o pleoapă uriașă ce ne îngroapă într-o altă privire – tenebroasă – obscură • o vastă privire de întuneric prin care învățăm să-notăm • o beznă adâncită parcă doar de lucoarea pîlpîitoare a volatilității fantomelor – exilată cu singur precum un joc de oglinzi • oglinzile ce ne-nconjoară – lontane, smerite fîntîni • îmbibată de zgomote stinse-i tăcerea care ne ninge – nea neagră pe suflet • nea neagră de osteneli – de așteptări nesfârșite • așteptare stearpă aidoma mării care nu așteaptă nimic • dintr-acolo – dinspre așteptarea ce niciodată nu așteaptă vine singura rază – fantomatică precum orice nălucită lumină • boare nocturnă pe blana-mi albastră – de la care mă urc și, pierzîndu-mi plămuierea, privesc • singură raza mai poartă speranță – pentru că-n această împărăție de eternități tenebroase – ea doar poate încă muri • mersul aici unde orice nebuloasă a drumurilor e imposibilă – pare absurd • absurd ca visul opțiunii în obscurul unde totul este identic • sau în farmacia unde toate medicamentele sînt fulgerătoare otrăvuri • desigur dinspre osteneala ce niciodată nu obosește – dinspre redundanța care nimic nu așteaptă – nu poate veni decît nimeni • nimeni ezită pentru că numai cel ce nu e – are în sine destulă noapte pentru a fi, poate • și tot astfel, oricît ar părea de ciudat – destulă lumină • vizitat de el labirintul tremură-n clipe efemere de peisaj • straniu de străin mă tîrăsc din noroi de oglinzi • parcă printr-un nou labirint al viscerelor apocaliptice • culoarele lui monotone și-obscur ca niște melopee – se revarsă – curg undeva • aidoma unor căi care se povestesc • căci labirintul se dezbracă deodată de sine-n poveste • poveste ce pîlpîie peste ape precum o floare letală • cele ce așteaptă – pentru că nu există așteptare care să nu

fie femeie – și femeie altfel decît prin ea însăși plurală • cele ce-
așteaptă, deci, o culeg – culeg floarea și-odată cu ea culeg
moartea ca pe-o speranță • așa cum ferestrele – păsări măiestre
– sorb din grădini letale maladiile pandorei ca pe o muzică • fără
îndoială, ezitantul – echivocul nimeni nu-i zămislit de femeie –
ci se încheagă uneori din palorile aproape evanescente depuse
de lună ca pe o așteptare – în mare • aerul nopții-și țese din raze
selenare multe ectoplasmice amintiri • amintiri ale unor
neîntîmplări de demult – șoptite de vid • căci oglinzile înseși în
împărăția obscurului fără imagini – nu pot să reflecte altceva
decît nocturne – adîncite înșelăciuni • stranii capcane unde
nimeni nu-i prins – fără ca nimeni să nu li se fi înecat deja în
străfunduri • acolo înșelătoare seninuri și înșelătoare furtuni se-
acoperă una pe alta • nade corăbii, năluci se îndreaptă astfel
neîncetat spre închipuitele naufragii • să fii însă doar spirit pur
înveșmîntat în exilată singurătate – nu-i aceasta cea mai grea
hlamidă a mirajului • căci ceva se imbarcă mereu spre nicăieri –
și ceva acostează-n nicicînd • și tot așa vase fantomă înalță raze
spre lună – scări livide cu trepte fantastice pe care urcă neîncetat
coborînd – catifelat de letal – altul același împurpurat de
himere • regele-lună • el, maestrul frigului și al oglinzii –
pasărea numai din aripi a ferestrei • și șarpele cel mai adînc – cel
mai obscur al labirintului •

18 - firave ca abisul

firave ca abisul firele negre ale ierbii • firave ca avisul cuiele melodiei pe care fakirul plutește • cu grea veselie mă-ndepărtez de mine – suflet de piatră năclăit de necăită disperare • sfîșiată-i iluzia – sfîșiată-i magia de sufletul cu colții de țipete • o nouă întâmplare s-a neîntîlnit cu întunericul • lîngă aerul ca scrisoarea unui prieten muribund sau pierdut • lîngă aerul unde doarme fantoma unei corăbii scufundate cu care tocmai am venit • da, lîngă aerul precum un fluture din catifele nocturne • aici – acolo – fîntîna mesagerilor • aici – acolo – șoaptele smerite cu degetele lor imperceptibile • aici – acolo – miresmele îndoliate ale teiului iluziei • poate o cupă de nemurire în care picură soarele – poate o cupă de lut unde s-a ascuns neantul precum un zâmbet de lacrimă • letala lunii caută în ea ciudatul dar pe care l-a pierdut în mare • ciudatul dar ce-o povestea regină melusină – o povestea sau poate-o prevestea • cupa aceasta pe care-o duce nimeni în mîină – pe care nimeni o poartă în piept e fără străfund • avisul se culcă uneori în ea cu visele-i arctice și magiile lui boreale • avisul cu jocurile lui periculoase de somn și de moarte • și orbii cu ochii lor magnetici culegînd livezi limpezi de priviri • parcă s-ar umple de șerpi – parcă ar fi fîntîna smerită a mesagerilor • trăim cu albastrul rolurilor într-o oglindă • într-o limpezime tăioasă cu dinți de metal • străpunsă-i furtuna de sunetele chemării de aur • plutește însetat de val naufragiul – uriaș de epavă • mi-am tăiat de sub ochi o bucată de somn – o bucată de somn de traversat poate styxul • parcă m-aș plimba solitar printr-o pajiște de nervi – cu o iarbă albă de vise ofidiene • frisonînd sub briza bizară a alienărilor mele letale • colină de oglindă morbidă ieșind ca o privire rece din timpul meu alb • vai! cu letala lunii mă joc pînă ne pierdem unul pe altul –

unul în altul • mereu mai orbi și mereu mai însetați de priviri •
mereu mai nimeni – eu scufundat în stranii ierni înverzite unde
cellalt n-a fost nicicînd • mereu mai oglindă ea – mereu mai
înfrigurată de dublu • ea ce dansează printre delfinii clipelor albe
– plîngînd părăsită pe țărm de echivocuri albastre • și teiul
precum o cetate fără poartă deși cu o cheie de nostalgie și zbor •
și parfumul de pleoape dormind în creșteri de clar • vai!
melancolia mi se sfișie-n fluturi – și argintiul mă stinge sub
sclipetul unde stropul începe • și iarăși prin ceață chemare mă
rostogolesc – da, mă golesc rotindu-mă aur • da, trec rănit prin
grădina cu nervii spărți • și mă aplec peste cupa străfundă unde
mă văd și nevăd • și caut în mine, în ea – o lumină – în ea, în
mine o lună ambiguu melusină • și-extatic de tortură mă întind –
aproape sufocat spre fundul oglinzii • da, și-extatica tortură în
mine se întinde – aproape sufocată înspre străfundul oglinzii •
mă întind, străduindu-mă să găsesc trompetele de aur pierdute –
sunetele aidoma unor pești ce ne visează toate dorințele • și să
alunec într-un imposibil iremediabil – dintre atîtea posibile •
într-un imposibil care să mă metamorfozeze în povestea lui
nimeni •

19 - întunericul ne privește

întunericul ne privește numai cu pleoapele – ca și durerea •
țipătul meu jupuit e-o floare albastră de speranță și dubiu • iar
ochiul o busolă ce nu arată punctele cardinale • avis te vei
revărsa tu suflete – și cheie de litere cu degetul crispat spre
întrebare și aer • scenariul subteranei ne-a scris într-un film al
erorii – din care nu mai putem ieși • căci tot ce izbutesc
tentativele noastre de evadare e să adauge un prizonier în plus •
fosforescente liane prin ninsori de aer albastru – șarpe de harpe
prin spume înverzite de vis • oh! frumosul narcis nu-i decât
telecomanda unei suferințe de nesuportat • ce mult aduce totuși
tăcerea însonnită cu un țipăt • coșmarul e contradicția de unde
venim • întunericul se sfârșimă într-o ciudată lumină – noaptea
ne strigă cu absurd agonie de ziuă • cât de elastic este căruntul –
și pînă unde timpul poate disloca ființa palidă a regelui-lună •
precum niște labirinturi incredibile-mi cresc ceasurile orbitoare
din palme • și-un sânge stigmatizat îmi sparge nemurirea în
fantasmagorică viață și-n puls • alunecă-n mine, sfâșiatul –
străină – intimă – inextricabilă singurătate-n neînțeleș de inimă
– india • zîmbetul pătrunde – plutește prin întunericul meu cum
o cheie zboară prin avis și prin beznă de poartă • desigur,
existența e o lectură cu sânge de scriere • și marșul agoniilor –
triumfală hlamidă – bucăți de trup – somptuoase steaguri de
piele jupuită • da, brize de durere – pânze de suflet scindat din
cea mai absurdă corabie • cîte trupuri a avut oare regele-lună și
cu cîte haosuri a suferit • cu cîte brațe și-a spart cu furie ochii în
cioburi de-avis văzător • și cîte caverne urlînd de melancolie a
fost – cîți alții nenumărați, nesfîrșiți va fi fost • și cîte nemuriri a
ratat – și cîte graaluri • dar geometria nu e de fapt decât fantasma
de imposibilități a neantului • avisul își moare exilul pe-un fir •

și lunecă luna letală, letală... – și înfinit moare regele-lună – și cu înfinit frig îi arde mîna în ghețarii oglinzilor • torn o tenace disperare de ceață – vînt livid călăresc • exilul nu se poate împărtăși – cum exclusul nu poate fi seamăn cu nimeni • și totul în fugă de femeie se schimbă la apropierea lui • căci e o infamie ciudată în lume să fii atîta de pur • și strada-i pustie cînd privești prin roșu de singur și de fereastră • și din stradă la fereastră numai pe roșu cu singur îl mai poți desluși • da, zîmbești cu-o altă piele cînd focul te vopsește cu rug • și-o voce țîșnită din nebunia cerurilor ți se sparge în suflet – cînd înveșmîntat în nori de acid sulfuric domnești pe luceafăr • aerul serii cu degete de-alge te caută-n adâncuri de-oglinzi • rigide fire pierde-n destrămare pasărea murind • și iată, totul este întindere rece de pietre albite – acum că erupția e îngerul cu zboru-i de nebuloase fierbinți • de durere doar plînge oare marsyas – sau plînge după pielea-i pierdută ca o vrajă a ghizdurilor • și regele-lună – orb de-o eternitate de ochi – de ce plînge el • poate numai de-atît – că singurătatea nu l-a mai făcut să zîmbească – iar zîmbetu-i de singurătate nu l-a mai vindecat •

20 - înveșmîntată-n amețitoare voci

înveșmîntată-n amețitoare voci clare – sirena nesfârșită a adâncurilor • glas țîșnit din nebunia cerurilor mi se sparge în suflet • poteci de melancolie îmi varsă albastrul din vine – iar durerea – da, durerea e un condei cu care-mi rescriu amintirile pe care alunec în fulgurant trecut • nemurirea-n tenebră – moarte coborîtoare-nverzește • parcă îmbolnăvită de-avis sirena vrea să intre-n oglinzi • vrea să-și uite uitarea în uitare de apă • trepte de plete – sfînt aur – pogorînd – revărsînd • și fragilități de mesaje în rugă • poate pe sisif de narcis numai gravitația încă-l separă – și numai absența imponderabilității de sinucidere • poate și sirena – a lunii letală – și nimeni albastru – sînt rătăcirii din labirinturile mării • precum o coroană pierdută – precum un inel în van aruncat... • precum un mister de aur bîntuit de umbre de nixe • da, șoptește sirena – lumina mea e mai profundă decît mine – și decît mine moare mai repede • căci vine din mult mai îndepărtat început • singurătatea mea încearcă să mă rețină – și mă leagă de mal • și mă descoperă îndoliată de neștiute absențe la marginea gândului • pe ghizdurile unei fîntîni cu veghetori de argint • da, la fîntîna cu singur – singur mă găsește regele-lună și-mi spune • “un pește îmi scrie poemele înotîndu-mă-n pagini de apă • el îmi acoperă albul imaculat al memoriei cu nesecate amnezii • căci numai privind-se una pe alta paralelele ating împreună infinitul • și-absurdul geometriei doar prin poezie imposibilul și-l poate absent respira • dar paralelele care-n infînituri incompreensibile se uită – se pierd – printr-un absurd infrangibil • mai lontan decît infinitul sînt ținute una de alta departe • și-un echivoc rece trece cînd dincoace de zîmbet – umbra unui vis încearcă oricît de firav – fie și-n treacăt a le uni • noaptea este uneori un sărut de metal • el cade posomorît în

adîncuri pierdute de-obscur – sau, și mai ciudat, se strecoară-n
oglinzi • pentru că tot ce se aruncă spre soare nu poate străluci
decît dispărînd nici evada decît într-o inextricabilă înfiorare de
căi • desigur, am mai multe căutări în mine – și mai multe găsiți •
decît mine însumi sînt mai încărunțit de multiplu • bărci stygiene
mă traversează – rege-lună spre alb • și-n bărci stygiene trec anii
– străbat tenebrele hibernale – zîmbet după zîmbet • da, și-n
ecouri se stinge colonada razelor mele în care templu dormeam •
prea mult soare ne plînge în mîini – cînd legăturile de-aur
dispar • cînd palmele ne sînt doar niște pleoape pe care încet
închizîndu-le – ceea ce ne era menit poate – îl refuzam – îl
rătăceam” •

21 - pentru iluzie adevărul

pentru iluzie adevărul e un țipăt de exasperare – de disperare • într-o dimineață am venit dislocat dinspre oglinzile mării • totul devenise dublu – și totul era anulare vizibilă – reziduul indiscernabil al unui neant cu albastrul cărunt • sub misterele dărăpănate se stivuiau fulgere de piatră – iar stelele îmbeznau în carcere de fiori • regele-lună eram – și parcă întinerisem în mână cu-avisul – parcă îmbătrânisem scufundat într-o humă lichidă • întîlnisem – oare ce – o întruchipare absurdă prin labirinturile mării • un miraj poate al singurătății mele străine • o coroană încorsetată de soartă – un inel de destin • mă încuiasem sub povara celui mai abject întuneric – și s-ar fi zis c-aveam un tată mai străfulgerat de tristețe decît caron – o mamă ce era toată o lacrimă • eu – ce nu-mi știam măcar începutul și nașterea – eu care nicicînd nu visasem la număr • coboram ce e drept uneori sub sunet – coboram pe treptele plăsmuite ale unei scări ce eram • și-mi povesteam neantul cînd neantul cu infinit mi se povestea singur • port încă în palme depresiunile prin care drum rătăceam • mă trezeam atunci în argint – și-mi culegeam tainic nervii din fluturi fărîmați • mă jucam cu sâni de fantasme în zăpezile culoarelor • și hrăneam cu trupul meu spornic secunde vorace • străbăteam ferestrele unor ecouri ce înaintau prin aer încetinite de-un altfel de somn • siluetele stigmatelor ieșeau din fisuri de oglinzi – nelămurite – exsanguie • și se-adunau în jurul a tot ce-aveam mai tulbure claritățile mele • da, adormeam în răni – purtam în mine depresiunile prin care drum rătăcesc • pentru că doar rătăcind poți spune depresiunii din tine – “am ajuns” • și doar astfel poate lacrima să se schimbe în pasăre – dincolo de un cer de corzi cu tot plînsul plutind • da, culegeam atunci o buruiană a nopții cu trupul țesut doar din nervi de argint

sugrumat • ea purta în suflu amintirea pădurilor – și-n șoapte, prezicerile verzi ale frunzelor • îmi povestea parcă mai mult tăcînd violate echivocuri – povești în care s-ar zice c-o mai întîlnisem violîndu-i mereu și mereu virginitatea evanescentă • o virginitate ciudată – numai din întuneric – fără de sânge • unde sângele nu apărea decît la sfârșit – cînd nu eu – ci lama cuțitului meu – lama spadei mele străine – îi pătrundea între ultima lacrimă și inimă • da, coboram iar și iar melci de scări – cu spiralele capturate în nesfîrșite năvoade metalice • îi îmbrățișam crisparea de lună letală – îi pătrundeam cadaveric filamentul absurd din neîngrădite – neîngăduite dimensiuni • simțeam atunci în anamneză o eternitate melancolică – o seninătate de zâmbet peste devenirea furtunii • simțeam că e ceva agonie în paradoxul acesta al zborului • cînd ciudate fire pierde-n infinit pasărea cu zboru-i murind •

22 - o gumă în spațiu

o gumă în spațiu – care mă șterge • o gumă în clipă – care mă uită • un copac poartă în mine o rădăcină străină • nu mă înțeleg – de parcă drumu-mi ar fi devenit o moarte fără cauză • o povară absurdă în care s-au strâns subit toate secundele • noaptea îmi ține somnul în suflu • da, s-ar fi zis că întunericul mi-ar fi dat întâlnire • am crezut că cineva aruncase în mine cu o piatră – am crezut că aruncase cu propria mea inimă • povesteam – povesteam – și povestea aducea tot mai mult cu o întrebare • deși ajunseseam demult la porțile somnului – și mă trezisem din ele • continuam să merg – traversînd un neînțeles tărîm al coșmarului • amurgul acostase demult în sufletul meu ca un șarpe de aur – un calm nocturn mă găzduia acum • stăteam la masă între două enigme • se repeta în mine neostenit ecoul unui sunet mort • dar o înstrăinare acostase odată cu mine – o înstrăinare rece ședea cu mine – în mine – între două enigme • o solitudine stranie – o maladie stranie pe care singurătatea mea n-o putea defini • o lamă – o răceală tăioasă căzuse de undeva din adânc undeva în adânc • poate ea – poate tocmai ea • s-ar fi zis că nu cîștigasem nimic – absolut nimic • s-ar fi zis că pericolul care mă bîntuia – cu care mă întâlнисem – nu făcea decît să se adîncească • asemeni unei așezări în cădere – asemeni ecoului unei căderi care se repeta mereu • se-ndepărta mereu – apropiindu-se inexorabil precum un iepure din albite secunde • da, iată adevărul – singurătatea mea întâlнисe pe altcineva – singurătatea mea voia să mă părăsească • singurătatea mea îmi ascundea o umbră în inimă • zîmbetul pătrundea – plutea prin întunericul meu cum o cheie zboară prin avis – cum o cheie zboară prin poartă • și aerul serii-n care degete de alge caută oglinzi de adâncuri • degetele serii cu care albastrul argintează

paloarea drapată în transparențele cosmice • de-abia mă întorsesem și iată voiam să plec din nou – din mine – spre mine ca spre moartea cea mai străină din mine • mă simțeam ca o rază exilată între tenebre ruginite • aidoma unor oglinzi înverzite de un soi de alge catoptrice – printre care sticlesc palorile morților imagine – palorile ce n-au fost visate de nimeni • nici măcar de viața încă nețărnută a unor copii • da, niște morți care n-au fost visate de viață • și înăbușită de ele fîntîna se închidea precum un zăvor – da, se închidea precum un zăvor • o fisură sau poate-o șopîrlă cu solzi argintiu-albaștri scipește rece și tăios ca lama unui destin de sticlă • asemeni unui revolver albastru-argintiu ținut de-o singurătate de sticlă – ce vrea să tragă cu mine în mine • fărîmat de melancolie îmi adulmec ca un animal rătăcit întunericul – întunericul ce mi se sparge în clopote • aidoma unei păsări prin zboruri murind • și stau și mă contemp lu fără să mă mai văd – cu cenușiu lustruit de o tristețe care nu mai știe să plîngă • solitar precum oglinzile la liziera nopților cosmice – cu fixitatea străpunsă de explodată lumină • eu, uscatul de lacrimă – cu redundanța letală a unui timp șlefuit •

23 - și iată obscurul

și iată obscurul oglindă • pe el eul lui însuși alunecă • întunericul lui însuși alunecă • da, bezna aceasta impermeabilă la prezentul ce-a fost – la viitorul ce fu – la trecutul nebun ce se-ntoarce mereu • impermeabilul cu impermeabile lacrimi de plastic închegate sub ochi de metal • lacrimile ca niște cîini de cerneală caută o apă pierdută • caută-un labirint avisînd șoapte adâncite • caută o insulă liberă cu cerul pustiu • un infern spălat de convenție – fără semn pe clipe și timp • un fir de femeie ciudată – gonită spre un tărîm unde exilul să fie fără copaci • și-o plutire fără această aripă înmuiată numai în viziuni de auzuri • liberă de lunga tenebră din căderi înnegrite a iernii – de această somptuozitate fantastică de inextricabile prăbușiri • unde mersul e o mână nesfârșit tîrîtoare ce se sufocă • unde avisuri misterioase se scurg în abisuri de lacrimi • și de petale străine de lume • letal e parfumul – unde toată viața – toată tinerețea mea tristă e biciuită de-o redundantă frustrare • de-o frustrare de meduză obiectă cu-absurde urme adânci • da, noaptea nefericirii este un val – spuma transfigurării o noapte • singur, mereu singur – la ferestrele obscurului mereu cu mai singur • se sparge recele-n stele de mărturisire • se sparge steaua într-un tăiș mut • abisul se umple de-o incredibilă apă • gura lui grăiește-o oribilă suferință de roșu • sînt un orologiu ce-și ascute tăișurile • o stea îmbolnăvită de cheaguri albastre • un sisif ce înaintează prin bolovanul profund ca un interminabil pumnal • da, un sisif ce înaintează prin gelozie – un marsyas jupuit d-echivoc • ce lasă-n urmă bătrîne epiderme consumate de bănuieli înveninate la roșu • ce cade cu trupul înșelat în oglinzi de oglinzi • da, aceste bănuieli – aceste indicii obsedante – fragile și indestructibile ca niște flori carnivore • savoare amară – cum sufletu-mi cu povara-ți încetinești • preaclară e noaptea – precum o transă de limpezimi

fără mărturisiri, fără silabe • m-am urcat în barca rării mele și am trecut vîslind cu zîmbet dincolo de moarte – dincolo, mult dincolo de mult uitata-mi – mult furata-mi viață • oh! rana mea are vitalitatea nesfârșirii veninului din ea • cadavru viu de insațiabilă suferință – “à côté de la fine chaussure de bal recouverte d’étincelantes paillettes bleues, reflet lointain de l’eau profonde au pied des falaises de la mer...” • a cui? a cui? • miezul nopții ca o bănuială galbenă – ca o bănuială de aur pierdută, pierdută... • aurul i-un tăcut scufundat întuneric • letala lunii poartă o mantie perlată de mare – o fantomă a mării ce-i însoțește cu miraj și echivoc fiece gest • moartea mea să fie cercul acesta fragil și absurd • viața mea de demon amnezic – hieroglifa unui destin cu sensul spart • ce vreau nu sînt futelele avantaje – atît de perisabile – atît de stupide • ci o totală stăpînire a existenței mele – cu tot ce-o determină – cu tot ce-i al ei • sigur, singur pantoful rănit – ca o oglindă – sau o fereastră • o melusină rătăcitoare – strălucitoare – ca un inextricabil labirint • rănit de parcă toate scoicile mării ar agoniza pe țarmuri de sidef • o cupă uriașă se plimbă prin nori – unde doarme un zeu cu sâni lichizi • ori poate o moarte orgasmică ce jusează în somn • un miraj rătăcit printre scoici – un vis topit în fildeș albastru • el alunecă – ea alunecă pe amnezia mea ca un patinoar • o obsesie dementă sclipește-n atolul de gheață • parfumul unor febre luxuriante • și-oglinzile verzui de o opacitate vegetală asemeni unei jungle cu densitatea uimitor de acvatică • și acest gust albastru ce-mi plutește în gură ca un goeland zburînd prin cerneală • și-aceste tălpi ce-și visează carnea cristalizată de frig • ... și dublul pasiv – dublul femeie – impostorul... • nu! nu! – nimic dincolo – nimic dincolo de poartă și negru • doar sîngele infernului – sîngele infernal al începutului ce ne clocotește în vinele ca niște sfori •

24 - de petale străine

de petale străine de lume albastru-i parfumul – albastru e fumul sub care-am murit • avisuri misterioase se scurg în abisuri de lacrimi • iar aurul nemuririi i-un mai tăcut scufundat întuneric • am revenit înspre noapte fără ca orelor irosite să le mai gădesc – între oglinzi și gânduri – vreun nume • flacăra doar mai ardea cu uitare galbenă • și pe frunza parcă năpîrlită zăcea carbonizat un chibrit • luna ne clonase din nou – paralizați de paloare • și solitar ca un lucru mereu mă pierdeam • precum un lucru cu galbenu' uitat • eram singur – și totuși ea, necunoscuta mămbăta cu miraje • și cu o sete a regăsirii sălbatică – poate-a nimic – poate-a ceva mai vid de nume decît o clipă trecută • decît un timp trepanat • decît străina fărîmă de suflet ce-mi strecurase frigul unui nimic – să – mai – fiu • tot neantul meu naufragiase într-un albastru de peșteră • într-adevăr, poate să pară curios ca sufletul nostru pur să fie neantul – și totuși astfel stau lucrurile • este oare curiozitatea setea mereu mai intimă a amneziei noastre mîngîiate de timp • cînd ieșim prea departe spre noi – noaptea își amestecă bezna cu cerneala oglinzilor prin care am vrea să intrăm • pete de umbră înverzesc pe ecrane precum o vegetație de înșelătoare așteptare • degetele pașilor aud întunericul – absențele adulmecă cuțite de stele • cu fruntea fantomatic zdrobită de o copită aprindeam lămpi între lacrimi • traversam astfel poteci de pericol – plase de argint invidios aruncate-ntr-clipa • avisul se umple încet cu melancolie de păsări • camuflată de-o brumă luminoasă căutarea absurdului mă izbea ca un galop mort • căci silabele arătau spre un drum de nimic • pătrunzînd în noi înșine ascultam noaptea lăsată în urmă – noaptea mereu tristă și fără-nceput • locuim pămîntul cu zîmbet străin – însă marea n-o locuim decît cu devastare • marea ce se locuiește și se-

nlocuiește singură – pustiitor devenind • construim desigur
intrînd – ieșind în tenebra ce sîntem – un palat al ficțiunii
sculptat din galaxiile negre • o plasmă somptuoasă – o hlamidă
de ziduri – ai cărei solzi își joacă ofidian și catoptric culorile •
plămădeam cu gândul sori din legănat dans de fulgere • o
miasmă de sudoare împietrită de frică veghea din țipătul
începutului – o umbră sau poate o oroare maternă • fantoma
ferestrelor mării mă ținea neștiută de mîină • licărind lîngă
praguri invizibile – lîngă opriri înmiresmate de sânge și scoică •
licărind lîngă precaritate și somn – unde totul se subțiază – unde
realul destrămîndu-se se dedublează parcă • pe asemenea căi
obscure nu trăiesc și nu mor • cînd alunec – letala lunii – strania
mea singurătate străină • îmi întinde una din filamentoasele ei
priviri • una din lontanele ei tăceri • o apuc și iau atunci de mîină
un tărîm – mereu altul • îmi prevestesc naufragiul unui țarm ori
o cruce de iarbă de aur • îmi sting o suferință și-not în noapte •
culeg din pomi de aer un fruct – o piatră de împăcare • și merg
tot mai adînc – jumătate fantomă – jumătate amintire din somnu-
mi de om • năruindu-mi amurgul într-o trezire de toamnă •

25 - avioanele verzi

avioanele verzi planează prin peștera înflorită a înserării • curge parcă din cer așteptarea în trepte – ea vă invită la o urcare spre-avis • căutându-și zborul îngerul a atins felii de cădere • acolo, în prea adânc scobitul prea sus – soarele e o lacrimă violetă • în ea ziua se evaporă precum un demon înveșmîntat în amurg • ce scară-ți împinge pașii spre versuri • ce fabricant de arme îți vinde tutun de pușcă și gloanțe de pipă • coamele cărei mări – spumele cărei stepe infinite – se risipesc în aer ca fumul • și ce zenit a murit strigînd precum un sânge disperat de duminică • păsări de gheață beau din fîntîni exilate cântul unui drum mereu mai străin • tu îți piepteni laguna ca pe-o sală de așteptare a unei acostări imposibile • cînd despărțiri absurde ning întîlniri pline de tristețe • și sîinii adolescenței adânc sărutate cad ofiliți • rănită se varsă tenebra luminoasă peste noapte de ziduri și beznă de-oglinzi • lontană fereastra deschisă-n trezie de aripi • îmi spăl fața de visuri și labirintul de tăcere și tigrul • el îi expediază o hieroglifă întortocheată precum un drum rătăcit – precum o destinație mereu pierdută la biroul fără obiecte • sclipesc ca niciodată-n abis stele de suflete sparte • letala lunii – nu! a lumii – atîrnă zăbavnice transparente peste oglindă • ea, rara floare selenară cu petalele solitare și letale • carnea coșmarului se cerne-n negru avis de cenușă • oh! cît de vastă-i cîmpia – și cît de ofiliți pașii supraviețuitorilor • niciodată de dorința mea mai aproape – niciodată nu mor mai adînc înspre mine • niciodată mai sus – niciodată mai singur între plecarea și seară • strălucesc în ultimii fulgi amintiri despre minotaur și mare • amintiri despre vînarea de pajiște – despre hirsut jupuit labirint • orgasmuri înecate-n parfumuri dulcege precum fructele putrezind în livadă • cu fire de-argint adormite pe chip plînge regele-lună •

călătorul poartă pe buze flori strivite de amînarea-i spre moarte •
căci mai aproape de moarte-i drumul cu pașii-n suspensie • stea
mirată în iarbă – piatră adormită în nor • mai aproape, absurd de
aproape lasă-mă să mă uit în tine iluzie • lasă-mă să mă urc – să
merg pe tine precum un funambul al orizontului • miraj al
înălțimilor tainice • poate-un copil cu enigma în pasăre – poate
un cântec vechi ca igrasia unui perete • mîna ta precum o floare
pentru pașii plecării de mîine – pentru clipele orologiului
nafragiat în ocean • buzele amînării – ale așteptării funeste
pentru un trandafir de abis • pentru spasmele de petale ale
labirintului • da, pentru un zbor cu aripi de salcie • cu ce vag de
fluture poate să semene această silabă tăiată • acest rînjete de
iarbă oribilă – acest ghemotoc de scaieți adormit amenințător în
preziceri • această obscură tufă blondă ascunsă în verde
profund • în verdeața de cădere – rostogolit prin avis de grădini •
da, această neculeasă negație cu petale pentru care mi-am dat
privirea pe-un tragic ochi orb • nu, buzele mele nu pot visa la
mai mult imposibil – nici trupul meu la mai adîncă moarte • am
atins punctul acela straniu unde dedublarea s-a îndoit în neant •
unde toate numerele se resorb în neantul pliat • oh! cobor fără
pași – mă desompun în scări fără trepte • îmi revărs aurul ca o
naiadă muribundă – argintul aidoma unei lumi care s-a sfărîmat •

26 - spartă în raze

spartă în raze e stingerea – și scufundat în peșteri e somnul •
rotirea o port ca pe-o coroană hipnotică ce mă picură-n nopți de
letal xilofon • o coroană, o coardă de-albastru mă mișcă-n poteci
– aproape un strugure în iarna de aripă • ea își coboară – ea își
revarsă aurul palid letala în noapte • ea e gata să cadă-n avis cu
scară de cenușă și aur • o călătorie dincolo de sens – dincolo de
absurdul falezelor • o călătorie care mă pierde – care te pierde –
dincolo de drum • bucăți de pâine înroșindu-se cu fiori de rubin
– pâine roșie din care destrămat mă hrănesc • ajung astfel la
mîinile mele – ajung astfel la gura cu care-mi gust aripa • gura
ce mestecă toate treptele tale de aur aruncat • de aur pe care
silabă cu silabă îl urc • poate singurătatea nulă a penelor –
măsoară-n cuvinte tot zborul • poate că nicăieriul turnului tău
albastru nu e decît echivocul evanescențelor tale aleatorii • oh!
țin în pumnul meu strîns – eu, letalul faust – valurile sărutărilor
tale promise – valurile promisiunilor tale adânc sărutate • mă
spînzur spre tot adâncul tău cu toată această noapte • și-ți gust –
îți gust insașiabil căderea – treaptă de sevă cu treaptă de sevă •
apa ta-mi oprește țeasta cu mîinile-n aer – precum un cheag de
strigăt în pasăre • îmi plimb radarul obscurului la liziere de
avis • și ea, lacrima, așteaptă lividul depresiei pe lună •
tristețea adîncită în răni – atît de singură-n sînge – atît de distantă
și palidă • totul e scobit – totu-i insuportabil – dar... glorie lumii
absurde • n-am mai cules nicăieri o asemenea moarte – profundă
de infinite beții • n-am mai băut nicicînd asemenea trepte – unde
fiece înghițitură ești tu – și e aur letal • buzele tale sînt păsări –
păsări ce mă inundă pînă mă preschimbă în cupă – pînă mă
preschimbă în erjecție și turn • sîinii tăi sînt o cruce de aur care-
mi coboară în inimă care-mi coboară-n unghiile spasmodice –

pînă mă transformă într-o rugăciune de unghiuri • un fir din mine – tu, sau eu, sau nimeni – nimic strălucitor • un fir din tine... • de-acum încolo pot să amerg asupritor de oceane • pot s-alerg peste mări... • ne-am turnat melancolia în lănci și ne-am lăsat negrul să ne ningă în vise • ne-am jupuit sălbatic de-oglinzi – și ne-am făcut din ele cetăți mai înalte ca vidul împovărat și galactic • lumea coboară – sau luna – o treaptă – un tăiș – nimic • dar tu rămii pe loc – spadă spălată de străinele-i drumuri • mă sufoc de nezbor – zborul e un gol inutil • devor doar cerul – pagină dulce cu pagină dulce – pînă la înger și lacrimă • gura mea e un urlat orb • miinile mele sînt două poveri sub care mă prăbușesc strivit • mă mistui – plutesc pînă la sălcii – plutesc pînă la albul letal al mestecenilor • rege de lună văruit • o ramură mă pasăre peste tăcere de ziduri • valuri de păduri și înnecuri de șoapte mă spulberă din tot ce mai sînt – mă șterg din mine precum niște gume de abjectă iubire •

27 - în vaer de negru

în vaer de negru curge albastrul – albastrul pe care apnee-l respir • fărîmătoare obsesii scormon întrebările – întrebările-n care monoschizofrenia mea cu picioare de stele – își lasă sîngele și pașii • orele toamnei culese de viziuni și de gînduri • mîinile ofilite ca niște solitudini pierdute în infinitul galactic • frigul oglinzilor străvechi și al labirinturilor de putrefacții catifelate • silabele sînt prizonierele nopții – sibile extatice – iele transfigurate cu vîslele hipnotizate de lacuri • sibile – iele sau bărci plutind pe retine imense • cine a văzut – cine s-a trezit din întreruperea lumii ca dintr-un film • cine și-a ținut imaginile somnului în cupa largă a gurii • cine și-a putut deznoda labirintul ca pe-o fereastră deschisă • parcă un frate-mister ți-ar bate la ușă – la ușa pe care ai vrea s-o deschizi dar n-o mai găsești • parcă un frate-mister ar vrea să-ți iasă din inimă • parcă privirile ți s-ar fi înnodat ca niște trestii pentru c-ai uitat să respiri • scriu albul cu cerneală de pasăre – țin în mînă – o ridic sus, foarte sus – pagina cu șiroaie de umbră • am adormit pe un pat de săruturi – îmi tîrăsc șarpele roșu pe suferință împletită cu raze • e o lumină la spartul letargic al drumului – o lumină prin care murind vreau să ies • să ies din întunericul acestor labirinturi înnodate • da, fluide monoschizofrenii îmi ies 'nainte – tai cu lame reci mania labirintică a iernii • se-ndoaie-n mine stingerea și mă omoară nea de neant • spectrale sînt cerurile – fantomatic de lumini paradisul • m-am găsit prea aproape de mine – și m-am ucis și mai aproape – însîngerîndu-mi infinitul compact în lactoza galactică • oh! se deșiră întru infinit de lontan înălțimi mărturisirile nopții • abisul caută firavul ascuns • sfîșiat e metalul suferinței ca o hîrtie – șoptesc pașii pe vînt veștejit și pe frunze • tu mă dori precum un pumnal înfipt dincolo de carne

uitarea mea blondă • tu mă dori ca o disperare pe care n-o pot
zbura • tu mă dori ca o beznă unde dublul meu nezămislit –
nenumit – mă pîndește • un ochi mi-a devenit tot trupul – un ochi
cu care înălțimile se contemplă • printre golurile ce cu înghițită
tenebră-mi vorbesc • există oare vreo lacrimă în stare să-mi
măsoare exilul • există oare vreun mormînt în stare să-mi spună
cît îi sînt de străin • există oare o obscuritate destul de înaltă
pentru ca de ramurile ei să mă spînzur • vai! aur, tu cheag letal
de nemurire • o nostalgie surdă a nemuririi e camuflată în febrele
tale • și letala lunii cu trup de vid de oglinzi – letala lunii cu
selenara-i cheie de magii – ce fumează-n văile abisale de-avis • și
scările acestea de seară cu verdele adînc încrustat • da, gheața
scorbirii unde ca-ntr-un submarin de argint – eu, nemo – eu,
regele-lună – cu hypnos în brațe mă culc •

28 - un gust de profund

poate cu un gust de profund începe poteca • poate cu limba de aripi a ochilor muți – începe această hrană ce te mănâncă • copacul de umbră întinde peste liniștea lacului – șoapta de oglindă a existenței tale pliate • evanescențe încete peste străfunduri pierdute – umbre de veci peste oval de tăcere • oh! cerbi misterioși înoată prin porți înverzite de mare – albatroșii se uită unul după altul 'n oglinzi • ce apropieri îmi bîntuie spectral infinitul – ce depărtări îmi golesc cupa cu ninsoare lontană • ce fantasmatică amintiri... • palmele mele deschise varsă în iarbă – filamentele încă încolăcite ale destinelor • parcă o pereche de ferestre din labirintul meu ar zbura • camera mea se îneacă în agonie albastră – singurătatea mea m-a uitat • bărci de priviri plonjează în bezne hirsute – omul liber trăiește în vid • de ce nu mi mai revine timpul pierdut – de parcă piciorul meu vrăjitor de un zbor refulat ar zvâcni • ferestrele mele se vor pierde-n obscuritate – filamentele destinului meu or să bea infinitul • oh! simt cum neantul se apropie – simt cum mi-adulmecă fiecare bătaie a secundeii • el mă așteaptă în gol – el mă pîndește pitit între apă și negru • el – trecînd prin anticamera inimii – îmi intră-n rotund • intră în mine și astfel îmi sfârîmă durerea în întrebări • albastrul străin mi se atomizează în întuneric – parc-aș fi o noapte înfrunzită cu silabe • parcă m-aș ține de mîna traversînd copilăria tenebrei • letala lunii îmi caută sîngele cu degetele ei selenare – își plimbă buzele prin depresiunile spectrale unde m-ascund • îmi dăruie setea ei străină pentru ca nimeni de zeu să mă poată încă hrăni • o carte de pîine cu pagini ce nu vor fi niciodată doar lucruri • un submarin de flori albe – o dantelă atîrnînd din oglinzi • și omul din submarin – atît de orgolios de obscur în umilita lui resemnare • da, poate un labirint ce mi se

pierde filă cu filă prin peșteri – un labirint cu splendidul lui minotaur • poate un castel de întâmplări stătătoare – un palat stygian al tuturor mlaștinilor ce mă așteaptă cu morți licărind • spânzurații se leagănă moale din nămolosele bolți – aidoma albiei unui râu răsturnat • pești de argint printre imenși stranii struguri de nitru • o mască stacojie de aer îmi îmbată chipul cu parfum de străfunduri • mă țin de mână și mă părăsesc • mă uit în mine și mă uit în moarte • și *ei* – rătăciții • lacrimile cenușii ale cosmosului – oglinzile cenușii ale labirintului unde solitudinea mea m-a zidit • febrele de argint – obrajii pînzelor corăbiei nocturne • ale corăbiei de cenușă cu pînze de nebunie și palid • rătăcesc în mine păduri de tristețe – mi se topesc în melancolie idolii disprețului naufragiat • oh! apleacă-te străine peste ghizdurile nopții – printre sclavii fragili condamnați cu voluptate sălbatică la rugăciune și iarnă • stînca aceasta de silex îi va biciui cu un abis de tășuri – cu un avis de sfîșieri anxioase bîntuite de supraviețuirea prin neștiute morți • căci cu cât destinu-i mai blestemat și mai tragic – pe-atît e locuit mai adînc de avis • meditez gravid de vid sedimente uitate • îmi țin evanescența în mână ca pe o cutie albastră – și-mi plimb degetele prin făptura-i gelatinoasă ca printr-un acvariu exsanguu – fără alți pești • tremur încă precum o ezitantă lumină – caut poate lanterna unui fulg • mă salvez deocamdată •

29 - în *fiece dimineață*

în fiecare dimineață moartea îți face o piine de zăpadă și te invită s-o guști • în fiecare noapte îți umple paharul cu întuneric și-l bea de față cu tine • te-a dat în dar pe tine însuți ție însuți pentru ca-n veci să te pierzi • pentru ca-n veci să nu mai fii decît un cuțit gol – tăind timpul la oglindă cu singur • credeai că respiri tocmai cînd te preschimbasesi într-unul din blocurile acelea de gheață • credeai c-ai ieșit purtat de barca leșinului din subteranele sumbre • dar lîngă ochii stelari ai meduzei nu făceai altceva decît să-ți veghezi melancolia cu albastrul de piatră • căci coșmar ți-era destinul cu lanțuri profunde de somn • și-onirice oglinzi cenușii – unse cu vid – te contemplant nichelate de-o infernală trezie • de clipele vechi ale timpului tot mai îngust te desprindeai – alienantă cădere • și-ntre faldurile îmbibate cu deletere poveri ale abisului – te simțeai fragil ca un cavaler cu oase de sticlă purtînd în mîină o floare letală de plumb • da, purtînd în plămîni aluviunile irespirabile ale tenebrelor • între aceste tot mai subțiri singurătăți – insulă nu erai decît tu – înconjurat de paginile valurilor • de misterioasele chipuri – de profeticele rune de apă • desigur, simțeai că te scufunzi într-o matematică a infinitului – unde nici un calcul nu mai era posibil – pentru că nici un calcul nu mai putea da un alt rezultat • și pentru că la masa acestor nimicnicii sfărîmate – nu mai puteai să mănînci decît pîini de plumb – prin măștile înecăcioase de ceață • nu puteai să mai bei decît vinul obscur al mării și aerul ei de păsări sărate • fantoma unui sentiment de culpabilitate îi bîntuia vinele – însă vinile toate și le uitase, poate pentru că demult el nu mai era el • era doar o himeră cenușie ce evadase din coșmarul ei negru • o himeră cu un sînge bizar ce nu putea decît să ardă – fără să curgă • căci răul unei ființe nu e complet cît timp crima nu-i

fuzionează cu principiul plăcerii într-un straniu ciment sîngeriu • cît timp făptura pe care nevoit o locuiești – n-o să te găsească destul de străin ca să se unească cu tine • ca să se hrănească din tine – hrănindu-te cu obscurul instinctelor ei • ...dar iată că deodată te-ai trezit în mîină cu un plic – un plic ce nu erai decît tu însuți – un tu însuți fără destinatar • nu mai erai decît tot tu ca o plajă – și tot precum un copac cu frunzele de hîrtie • o eliberare de neînțeles – din lame foarte înguste și foarte tăioase – cam ca lamele gillette cu care te razi • ea decupa din tine fișii foarte subțiri – asemeni unor gratii verzi ce-ți povesteau tot ce nu știseai sau nu voisei să faci • toate aceste fapte ce încetînd să mai fie tu însuți – s-ar fi depărtat brusc de tine – preschimbîndu-se în niște balcoane cu fantasmе înflorite • sau poate-n niște bărci cu atlanți demult dispăruți • cu extraterestri mai cenușii – mai nichelați ca oglinda • oglinda unde ți-ai uitat pașii cu drumurile mute • și mirosul de groază al acelor făpturi fără apărare – asemeni unor veghi incolore • al acelor făpturi pe care tu – tot mai străin prin propriile tale vedenii – le-ai fi torturat cu o imensă plăcere • dar iată, faunul de după-amiază ți-a venit în fine în vizită • și trandafirii de plumb au urcat pas cu pas pînă la tine • trandafirii tăi de așteptare și umbră • cad orele ca niște clopote aruncate din basmu' unui turn • marea mi se apropie de argint și de plajă • și ferestrele trezindu-se-n zbor • buruienile cu verdele crud smulse brutal din oglinzi • sau labirinturile ce-și tîrăsc adîncul pe punți de-orizont • da, vîrtejurile de praf cari se înalță-n roți roșii – aidoma unor demoni lontani ai amurgului •

30 - *înălțimile îngerilor*

de ce înălțimile îngerilor respiră prin umeri – de ce spatele lor mai ales e poarta obscură a zborului • ce clanță căutăm noi djinnii absurzi ai căderii în celălalt • ce formă ocultă – ce drum metamorfozat • oh! tu fantastică scolopendră de clape – cum te apropii de mine prin alb – cum mă cauți tîrîndu-ți haloul de sunete prin clipa de piatră • oglinda mea e fereastră pentru somnu-ți obscur – apropierea ta amenințare pentru labirintul meu singuratic • lumina cu care mă joc e-o cheie echivocă • și copilul mort este martor al nudității mele – și-al dansurilor mele spectrale • exil e solemnitatea cînd melancolia zămislește trepte evanescente – coborînd • miriapozi ai adâncurilor – infernali de labirint și oglindă • și voi – fantome obscure ale inconștientului – vagi psiho-schelete ofidiene • în voi absența hipnotică a trupului îmbrățișează cheagurile lustruite ale sufletului încă rămas... • anxietate vă e poarta cînd vă căutați unii pe alții – și vă găsiți • și angoasă fereastra – voi ce purtați un labirint în fiecare gest • și-o nișă în fiecare cută a timpului – locuită de groaza voastră de-a fi surprinși în flagrant delict de existență • da, poarta – da, fereastra – da, prezența sau absența atît de muzicală a luminii • da, gura unde avalanșe de umbră înăbușe amintirea edenică a stelelor • nu ale stelelor de-acum – ci ale stelelor pe care nici măcar demonii cu memoria lor infinită nu le mai pot întrevedea • lame de-argint se ascund în ambiguitate – în echivocul letal al tuturor lacrimilor • coardă profundă e chemarea – și recapitulare misterioasă • cel mai profund însă-i abisul firav – cea mai sumbră e noaptea subțire – mai subțire decît o voce de copil • căci nu există mai subtilă iluzie decît plînsul unui copil care suferă – atît de înrudit, atît de înrudit cu cel al unei femei care se ascunde • străină e purpura pe fildeșul

pașilor – și gândul încordat de dorință asemeni erecției unui pumnal • zîmbet presărat peste incandescența albastră de somn și insecte-a cadavrelor – peste rețeaua corozivă a indiciilor • peste masca permanentă de plastic – prin care în ritm de injecții respiri • când vegheat de idolul-seringă-ți adori supraviețuirea • căci vai, un troc cu moartea ascunde fiecă lacrimă • fiecare silabă cu care sibila se pierde în labirint • da, lacrimi ca pietre pe obraji de exil – lacrimi cu pietre peste toate amintirile • și fiecă picătură de sînge înmărmurită precum o piatră tombală • extatică cruce nenumind un mormînt • amintiri dar de fapt întrebări – întrebări pentru care nu există raspuns • secunde străpunse de bănuite săgeți • uns cu lună letală-i mesteacănul – uns cu așteptări de înstrăinată dryadă • nimeni nu poate fi mai impasibil decît oglinda – unde cuvintele grăiesc despre mine dar necuvintele despre sine numai • fluide așteptări în copil sînt fereastra – și oglinda – și miriapodicul labirint • fluide așteptări presărate de zâmbetul martor • fluide așteptări cu mistere de orb – când avisul cu străfund și cu apă ne fură privirea • ne fură coroana de aur sau inelul aruncat sau pierdut • coroana-lumină și inelul-destin – adevărul mereu altul și mereu machiat • și iluzia precum un leviathan ce ne înghite și se înghite iar și iar – da, care înghite nou-născutul atît de bătrîn • nou-născutul albastru – cu barba lividă a timpului • cu valul acela uriaș – mereu mai cărunt – mereu mai înspumat de livid • cu valul acela plin de urși lichizi – peste care rege nu poți să fii – tu, monstru orb • decît la fereastră cu singur • da, decît nimeni – la fereastră cu singur •

31 - poate că sufletul

poate că sufletul nu-i de fapt decît o întîmplătoare cădere • o plămădeală stîngace din nemărturisit noroi și nitescentă uitare • între tine și tine se întinde o graniță ce se dovedește o gratie cît timp nu izbutești decît să aluneci pe amintire • rămîi mereu de cealaltă parte – unde gelos pe tine însuși nu poți decît să te bănuiești • și să interoghezi umbra poate bastardă a unui copil – care, sperii, aproape înnebunit de așteptare • că te va ajuta să te prinzi în fine în flagrant delict • “despre ce vorbeam – îl întrebi tu – cînd eram la oglindă cu singur • cînd singur precum o plantă creșteam labirintic lîngă fereastră • cine sunt eu – îl întrebi – și cu cine mă înșel • oare cu-acel straniu eu însumi – mult mai frumos și mai tînăr decît mine • atît de frumos și de tînăr că nu mai am altceva de făcut decît să-l omor • descifrînd dedublarea ocultă care mă înconjoară nu-mi mai pot contempla decît solitudinea – acel straniu copil cu dispariția parcă de cristal • făcut dintr-un tenebros și-otrăvitor argint” • insomnia mi se adună în pungi întunecate sub ochi • mi se năruie într-un coșmar cu umbra rătăcitoare și veninoasă • poate că el – tocmai el – copilul acela piroman de-argint și enigmă – e dublul ce mă înșeală • poate că el – tocmai el – e acea solitudine ce-mi aruncă crima din stele • da, sau poate el e jocul acela care mă doare – care mi se plimbă sub calota craniană asemeni unui ochi cu șarpele pierdut • asemeni unui ochi ce-ar vrea să iasă precum un extraterestru dintr-o cutie albastră • vai! iluzia e solitudinea ce se îndepărtează de mine ca pielea de marsyas cel jupuit • prezentul e fantoma trecutului pe care îl bîntuie – ca un obscur și misterios viitor • de care trecutul își aduce aminte cu trudă • el se ridică-n vîrtejuri de fum și de praf deasupra căii ce-a fost – aidoma demonului torid al amiezii • precum cuțitul de sticlă al

vînturilor – ce-și aruncă profețiile de sânge pe ziduri • sau ca trupurile cu carnea ostenită – ce se întind, pradă sumbră, prin verzele ierbii amnezice • regele-lună și pietrele acumulate ale privirii – gorgonele moarte – și-avisul ce-ascunde-n străfunduri umbrele fărîmate ale atîtor copii • și iată-mă din nou scufundat într-o obscuritate de lacrimi – cu barca-mi întrebîndu-se unde, în norul acesta de anxietate, încă mai sînt • cum mă mai mistuie ura cînd nu pot să aflu îndoiala ce mă fărîmă • cînd eu mie însumi îmi sunt fără răspuns • durerea mă ține de creier c-un clește de lacrimi • și pietre albe mi se adună în șarpele de sub ochi • pătrund sălbatic copilul reticent ce-mi țipă de strălucire • îmi posed cu brutalitate răbdarea evanescentă • letala lunii trece prin labirintul meu fulgerător ca un lup • un lup cu blana electrică pe care cu-albastru o-mbrățișez • ah! lupul acesta crunt și cărunt pe care îl sunt – pe care neconținut îl vînez • lupul acesta cu sânge feroce și cenușiu • da, lupul care mă torturează cu limpezimea lui orbitoare – de crudă fereastră • cad foșnind uscat din răni invizibile • durerea mă descojește ca și cum m-aș fi urcat cu ascensoare strîmbe printre tîmple turtite • da, un clown de fier cu cuiul sec • disperarea-mi crește odată cu ignoranța – precum o temeritate tăioasă ce mă despică pe dinăuntru • prea fantomatice-s adîncimile lumii acesteia – cupe de infern • prea fantomatic e nimeni la fereastră cu singur – nimeni cu singur la neant •

32 - *singurătatea mea*

singurătatea mea se dizolvă dincolo de falsele limite • oglindă pierdută în paloarea ce-a fost • minciuna e o piatră promisă cu porți muritoare • un ecou cu aripi de pasăre sculptat în zborurile imobile • filamentul ascunde tot mai mult întrebarea ce-mbătrânește nespusă • clar e ocultul ca un refuz • ciudate lacrimi stelare curg pe obraji de iarbă – pe durerea lor aspră și cenușie • complice e lumina asta de-aur moale – deși nu știe niciodată cu ce • complice poate cu dulcea înșelăciune ce-i seamănă • pierdem ce nu putem niciodată găsi căci avisul e pierdere • pierdem tot ce nu putem recunoaște umplîndu-l astfel cu dorință • ne pierdem alunecînd spre dorind • ofidian e începutul abisului – sumbru și umbru îi este încetul • vai, umbrele nemuririi sînt coapte neconținut – căci pînă și nemurirea e umbră • și-n umbră ne place să zăbovim • o lamă de stradă pe care mereu te simți singur fără să te-nțelegi adînc • și celălalt care mereu te minte – celălalt care mereu te înșală – celălalt care aruncă pragul din fiecă cheie • în timp ce tu înaintezi fantomatic pe-asfalt – spre fereastra unde inima ta se ascunde după perdeaua de sânge • spre perdeaua care ascunde atîta agonie și moarte • căci singur, aruncat din tine ești un cadavru mergînd • încet mă prefac că trăiesc ca să aflu unde m-aș putea regăsi • cum aș putea ajunge la fereastra ce mă separă de mine ca un blestem al așteptării sterile • cum aș putea să merg prin rană nu ca să ies ci ca să descopăr cît mai mult sânge • sângele meu pe care cu însetată durere să-l beau • sub privirea-mi absentă se zămislesc numai mușonii – peste umbra-mi absentă cresc numai tei de tăceri • manechinele de lumină se feresc să facă ce aș putea bănuși • dar privirea dedublata a bănușelii mă preschimbă în nod •

33 - *spărturi de lumină*

se rup în spărturi de lumină valurile obscurului • nici din coșmar sufletele nu știu spirit a se trezi • țipăt d'evanescentă – doar dispărînd strălucește lumina • misterioase cristale – tragice căutări • răsfoiesc cu disperări înalte paginile abisale ale cenușii • hipnoză albastră pentru ochiul cu coadă de șarpe • singuri în sculptată lumină ne privim goliciunea • aidoma unor pești visați de-un nebun • bucăți de buze cu uscatul negru încearcă zadarnic cuvântul • ne grăim cu tăceri dureros de limpezi invulnerabilitatea ce ne separă • insulele acestea ermetice ce ne îmbracă asemeni unor armuri • și toată această prezență ce ne împresoară – pe care-o simțim obscură și-atîta de grea • toată această așteptare sufocantă ce ni se tîrăște prin vine precum un alt sînge • frica fragilă ca țipătul unui copil • sau arlechinul cu întunericul solid în romburi disperate – care ne asediază cu așteptarea lui neagră ca un copac de metal • cu bănuiala lui disperată și gelatinoasă ce ni se lipește de piele precum un trup jupuit • privirile-i ni se înfig în ochi lăsîndu-ne reci și orbi • asemeni unei fete cu paloarea moale care din cochilia străină a melcului nu mai poate în veci coborî • gura din fîntînă ne învață să ne silabisim unul altuia apa • părăsindu-ne față-n față cu imposibilul – la liziera neștiutelor – prin platina palidă a nimfelor moarte • oh! cenușiul ne doarme încolăcit • de-atîta somn ni se trezesc ființe-n trup – ca niște întrebări hrănite cu tăcere • între noi nimic nu se întîmplă și totuși totul se întîmplă • murim ieșind cu mîinile silabelor din pădurea impenetrabilă a neantului • murim de nevinovăție vinovată – înconjurați de pînde noduri •

34 - orele înoată

orele înoată scufundate-n etern • pașii plecarea-o așteaptă – sau poate-o agonie cu frunze de ceară • unde se-ascunde ochiul de nebunia selenară a apei – și unde-și descoperă înecatul statuile cu coroane de aur și pești • ies cu singurătatea incandescentă din camera roșie – ies cu ură de purpură din camera cu nervii maro • ies din camera mortuară unde medicul mă salvează spînzurîndu-mă cu un ștreang de dantele otrăvite și flori • tatăl străin m-a recunoscut și mi-a întins o oglindă unde puteam să contemp lu propria mea moarte • el care-s tot eu – eu pe care nu l-am văzut niciodată • desfigurat de melancolic demult • mîlul acela înpăimîntat – ori șarpele cu solzi de silabe bune • fîntîna fragililor ce veghează pleopa criptică a ochiului orb • aerul m-a luat de mînă pronunțîndu-mi coroana • s-a uitat la mine cu chipul lui ilizibil și amical de palimpsest călător • prin grilele de electricitate albastră ale creierului – în ochii fosilizați de insomnie • un tufiș sufocat de tăcere își smulge părul de frunze • feliile dogmatice ale apei încercau să aibă ultimul cuvînt – traversîndu-mi cu fantomele necesității drumul • înlocuindu-mi cuvintele cu hieroglife de piatră • așezat pe frunza gigantic-a toamnei – pe frunza ei unică – mă mînjesc cu stacojiu noroi de crepuscul • da, pierdut în fulgul unic al iernii – prin culoarele lui orbitoare și albe • da, pierdut în labirint de cristal • îmi dizolv în lumina letală trupul ce-a fost – îmi dizolv amintirea într-on nitescență fără memorie • mama își înveșmîntează cu lacrimi gîndurile vide – emoțiile absente • timpul se rostogolise afară din casa aceasta a decrepitudinii – unde totul mi-era străin • da, știam acum – copilărisem doar printre pietre • băusem pînă la sațietate – în cupe de crini gelatină argintie de limacși • pașii pluteau ca niște mari fluturi negri • ascultam gîfîitul sumbru al

rădăcinii cu urechea lipită de gaura cheii • nimeni nu mă iubea și nu mă putea înțelege – și răspundeam răspîndind în juru-mi o indiferență tăioasă ca lama unui cuțit • un nor albastru îmi umplea singurătatea cu ploaie – și la fereastră cu nimeni fruntea-mi multiplica avidă obstacolul întreruperilor negre • cadavrele femeilor altădată dorite se nășteau din nou din rece și zîmbet • da, peștele se dovedea mult mai adînc decît abisul – mult mai aproape prin înot de melodia neantului • pietrele zborului spun adevărul – dar ramura înflorită visează • oh! străina mă privea fix cu sîinii ei goi – în vreme ce erecția mă făcea incolor • mă sculptam în alb dureros cu drumul încercuit de dorință • letala lunii cu blondul ei vag de platină palidă – mă povestea în ceață nocturnă • mă destrăma încet între călătorie și moarte • cartea cu enigmele șterse îmi juca viața la partide dinainte pierdute • îi promiteam drumului pași pe care știam că nu voi putea să-i plătesc • singurătatea mi se înălța în bule atît de perfecte încît niciodată nu se spărgeau – și niciodată nu erau văzute • nemișcat precum un ou de insomnie somnolentă străbăteam transparențele migrenelor • pragul nu-mi mai putea vorbi – mă privea cu o încordare ce nu mai putea să mai vadă •

35 - arcă străveche

arcă străveche sculptată în praguri de frig • sculptată în tulbure ca silueta vagă a unui mort cu privirea înecată • putregaiuri profetice șoptesc din adâncul abandonat al copacilor • din adâncul lor atât de abandonat – atât de încărunțit • în clipă atât de bătrână dorința-i un orologiu mort – pe care nici măcar sîinii goi ai femeii – cu sfîrcurile nu-l mai pot citi • degradată, nebunia ce-și pierde negrul • fără febre – incolorul îi cade din ochi – depărtîndu-se hîrtia nu-l vede • pergamentul lui melancolic bea o uitare sălbatică • cu ce stranie furie devoră vidul buzele încrețite de semne ale focului stins • îmbătută de frustrare și multiplă răbdare moartea a intrat în el pe multiple porți • și timpul lui e o acostare precipitată la debarcadere apropiate – după cum, uneori, la același debarcader • și totuși nopțile lui sugrumă fantome cu gîtul de gheață • și sapă asemenea distanțe între biosimboluri – încît, prea scurte, coșmarurile i se dizolvă • legînd cu absență bizare versiuni de vid • arca aceasta ciudată poartă în cale biblioteci de cenușă – transportă faune de fantasme sub pânzele manevrate de fauni • chipul acesta adânc de nenumărate plutiri – cu silabe sibile în ochi și tăceri de absențe de suluri aidoma unor ocheane pentru închipuiri neștiute • chipul acesta parcă asediază spațiul virtual unde plecări posibile înoată într-un sânge visat • unde presimțiri și speranțe zadarnice zac imobile pe lespezi de lividitate letargică – hipnotizate de nălucire și veghe • s-ar zice că așteptarea aceasta insașiabilă e camera unui bolnav al cărui unic medic e moartea • luna răsפîndindu-și nostalgiile-i letale – mereu mai absentă, mereu mai înstrăinată și îndepărtată de trupul ei abia transparent • mereu mai vînată de-atîtea echivocuri indiferente – de-atîtea frisoane fără semn • și între cei doi martori ce se supraveghează aproape fără să se

observe • bătrînul cu clipele putrezite de-o înțelepciune fără
memorie – și fata letală precum un elixir în care se dizolvă și se
depun toate uitatele-i morți • toate depănatele-i sorți • o inimă
abstractă precum o cupă a nimănui – o cupă pe care n-o poate
umple decît o incomprehensibilă nenorocire •

36 - sărutat de clopote

sărutat de clopote cerul – sărutat de clopote visul întunecat de-avis • și privirea oglinzii ca o poartă melancolică a morții • imagine arhaică a unui inevitabil destin • cu toate acestea, ceilalți ai vidului nu ne amenință cît timp rămîn umbre zăvorîte în labirint • un sol de aur hrănește copacii cuvintelor – însă frigul camerelor ne reamintește obscurul • tot ce în noi se scobește de durere ocultă • numai fantasmеle insomniei sînt de temut – cînd labirintul spre noi le evaporă • nu poți explica atunci toată această tristețe în care albastrul mării agonizează • toată această ciudată frumusețe letală precum o tinerețe fără soluție • tot acest prezent de apăsătoare singurătate – cînd nimic nu se schimbă și clipele se preschimbă-n reptilele altui tărîm • cum poți oare să mergi pe aceste culoare ce desfășoară-n noi banalul cenușii • al cenușii cu-atîtea pagini ilizibile – pe care ești totuși nevoit să le răsfoiești • prind cu mîini de somn valuri de umbre • agățată de-amurg se leagănă-n toamnă nimfa letală a noptilor • fructe cărunte de anxietate bătrînă • totul mi-apare – acum cînd labirintul îmi circulă rece prin vine – ca un sfat înțelept al predestinării • stolurile ferestrelor pe care vrei să le-ucizi îți anunță libere moartea • căci înșelătoare-i credința – și arca speranței ne zîmbește ades cu cruzime • oh! orice făptură tînără și frumoasă crează-n juru-i un halou letal • durăm numai prin tot ce e mort – mort precum o stranie, paralelă eternitate – noi, constructorii fantomă ai cetății mormintelor • iar firavul cu mirajele rădăcinilor lui timide – sfidează fierul nostru originar • bizară această iarbă exilată în insule • bizară această fantasmă ectoplasmică a unui mîine ce cîntă • vin cît mai aproape de întrebare pentru că știu că nu există răspuns • vin cît mai aproape de privire pentru că știu că nu vom ieși niciodată din încercuirea

ochilor orbi • murim uneori de deșerturi marine – de parc-am vrea să ne cerem iertare de la insolitele insule • și căutăm cu ofilirea noastră-n sărut o absoluțiune a iernii • căci somnul înzăpezit de cărunt are poate nevoie de fluturarea de-adio a petalelor proaspete • și de lama pură a frunții selenare a letalei • de altfel, există în moarte o dîră ciudată a dimineților regăsite • nu atît o reamintire cît o retrăire a tot ce adormise departe • o reînviere a șoaptelor fără de care crengile scufundate în negru nu se mai puteau povesti • nu ne mai putem adînci în letargia unei cărni cu mult mai străine • și toate aceste zîmbete pe care le primești nu se știe de unde – creează un enigmatic frunziș al avisului • un frunziș pe care lontanul ce-ți devenise de-atîta vreme aproapele – demult îl pierduse • nu, nu-i aici o nostalgie după vreo pierdută origine – ci doar un neașteptat absurd năucitor de miracol • un absurd – năucitor rest al orgiei albastre pe care-o contempli printr-o nesfîrșită – transsexuată înserare • de parcă muribundul ar primi-n dar un elixir din care-ar bea fără dorință sau sete • da, de parcă tăcerea mea ar naviga fără navele cu pânze de-odăjdii ale nădejzii – și fără așteptare de insule • printr-o primăvară umedă sîngerînd de hipnoze și seve • printr-o primăvară la care gîndul tău amorțit nu se poate gîndi • da, o primăvară cum numai nebunii cu chipurile lor dedublate – mai pot cunoaște • în ospiciile lor scufundate-n extazuri de neînțeleles •

37 - acești copaci învăscuți

toți acești copaci învăscuți în tenebre și zdrențe • toată această poiană uriașă precum un pește mort • sînt lipit de această lumină verzuie oribilă ca un sentiment • un sentiment acoperit cu aur dogmatic și iarbă – unde un zeu a murit de gelozie • totul mi-e străin în acest labirint al copilăriei inexorabile – de care nu-mi pot aminti decît cu o înstrăinată oroare • de care nu-mi pot aminti decît poate pentru că fata spectrală – asemeni zînei albastre – tocmai s-a ascuns în oglindă • aș vrea să-mi demolez amintirile – amintirile unde fiecă cărămidă îmi este ostilă • fiecă personaj visat e fumuriu de reproș • un album dărîmat – fotografiile moarte – toate complice între ele – toate îmbolnăvite de frig la adresa mea • trebuie să plec pe această potecă de sânge • încerc să port o cutie unde știu că se-ascunde fata spectrală cu un colier de diamante letale • gelozia mea țipă spini – gelozia mea refulată cu care m-am otrăvit • gelozia letală prin care bîjbii orb – căutînd adevărul cadaveric al nopții • da, cadavrul ei viu și viclean • mă înclin și pierd lună de pe clanța de fildeș a frunții • mă pierd rege și lună și iarnă de aur în potecile avisale ale porții • fata spectrală – desigur letala lunii pe care-o visez – vrea să m-atingă însă sufletul meu strigă încordat ca o lamă • aș vrea să fiu un pumnal și să-i vărs în oglinzi profunde sângele palid – sângele insomniac din vinele nebuloase și tulburi • sângele somnambul și astral din arterele nocturne nebune • prind cu mîini de semn valuri de umbre – agățată de miezuri și stele nimfa solitară a nopților • se sparg adâncurile-n stinse începuturi • un lac de-avis sînt cerul și pămîntul cînd amurgul inundă toamne de păduri • cînd cu oglinda toamnei se revarsă-n amurg ostenite pădurile • da, noapte de-așteptare – stranie strună • clape regăsite cu pașii pe poteci – cînd risipim frunzele de umbră ale mersului • cînd

petalele palmelor – trezindu-ne – ne întrerup anamneza • când stropi reci de timp ni se-nfundă în carnea lichefiată de noapte • încă un mort a-nghetat lângă val • înc-o privire preschimbată în barcă de sare • frisonul de moarte al acestei femei îmi citește durerea și lama • s-ar zice că agonia ei îmi precede gestul metalic ca un mesaj • mă urmărește precum o nedorită pomană – pe care n-ai vrea nici măcar s-o refuzi • nu vreau nimic din partea celor pe care neantul meu îi străbate – nici un dar din partea acelei eucaristii în care vinul e sânge iar ostia lama unui cuțit • într-un loc viran beau un bolovan ce ascunde o crimă – o crimă ce n-a fost comisă încă • beau un obstacol din adâncul înșelător al fîntîinii • beau o privire ce-ar vrea să-mi secătuiască privirea • beau ochii aceștia ce-ar vrea să măsoare adâncul a tot ceea ce știu • beau tăcerea complice a tot ce n-am putut niciodată cunoaște • beau iluzia care refuză să se dizolve – beau poiana tulbure unde cunoașterea refuză să-mi ia locul • beau implacabilul pe care-s constrîns să-l dărui fără a mă putea umple de definitiv și indiscutabil • moartea aceasta fără destin – ce plecînd de la mine îmi revine numai ca îndoială • beau în cinstea ta – glorioasă – inevitabilă înșelăciune • cerul verde al nopții năpădește ectoplasmale stelare cu iarbă – o iarbă în care mă pierd cu suflul halucinat • mă întîlnesc mereu cu o pradă pe care sînt nevoit să o sfîșii – din care-s nevoit mereu și mereu să mușc • e în mine – se pare – o ferocitate – o ferocitate ce nu poate întîlni decît cadavre sau făpturi misterios puse pe fugă • frici mereu vinovate cu supraviețuirea absurdă • da, fantasme vagi de apariția sau dispariția cărora nu-mi e mai niciodată foame • fluiditatea somnolentă a nopții se evaporă sub perpendiculara fierbintelui zenit • sau șinele maladive ale timpului ce se tîrăsc între zero și umbră • între cioburi de sânge îmi ies înainte

dedublat de oglinzi • sînt poarta neagră spre nicăieri • mîna moartă ce a cules ochiul orb • îl las mereu în prag pe cel arătat – cioburi de-oglinză îmi pătrund prin privire în bazinul ochiului ce mă privește • în oceanul ochiului acestuia mai livid decît un leviathan sardonice • durerea mi-a destrămat creierul de parc-aș fi ajuns deodată pe lună • cu o bulă transparentă de suferință în locul craniului – și un trup numai din amintirea fostelor respirații •

38 - casa pustie

singurătatea mă ține de ochi în casa pustie • singurătatea mă ține de oglinzi între ferestrele aripilor • zac decolorat de privire – pe fundalul unei bărci de spital • da, zac părăsit în siciliile de siliciu ale sinuciderii • fără să cred că cred sau să nu cred că nu cred • culeg de pe asfaltul ostil zornăitul inimii-mi sparte • bătrînul mă contrazice – dar ce mai are de pierdut înțelepciunea lui inutilă • ce cuțit mai poate răni moartea lui deja ajunsă la capăt • ce rol mă constrîng ei să joc – preschimbîndu-mi în oțel suferința • ce tigru să-mbrac de parcă m-aș îneca sub un val de ferocitate • copilul și bătrînul mă exclud din acest joc al tinereții și al morții – din acest joc în care nu pot să intru decît pe poarta letală a naufragiului • parcă aș căuta nemurire și aur într-o fîntînă înconjurată doar de fantome • de fantome cu bîntuirea firavă – aproape sorbite de ghizdurile evanescenței • și *ea* – cea ce nu-mi așteaptă decît depărtarea de galaxie rănită • *ea*, cu zăpada selenară într-atît netezită că ar putea să se reflecte ca într-o oglindă pînă și narcisica-i moarte • nitescența unui aur cenușiu îi îmbracă în umbre paloarea – îi consumă lividul și luna în nemuriri de cenușă • în nemuririle ei – oh's atîtea! – dogorîte și arse • în nemuririle ei de sori avisali muribunzi • revărsarea părului ei de stea inflamată coboară prin planete topite în așteptări și adîncuri • coboară-n avisul înșelăciunii cosmosului înveninat și albastru – acolo unde totdeauna ajung fără să fiu vreodată așteptat • în nitescența morbidă a creierului meu – destinat, asemeni unui erou solar, prin filtru și inel să dispară • chiar învăluită în aburi de rochii – în nori luminiscenți de veșminte opace • letala lunii apare mereu goală – dispore aproape invizibilă – mereu ilizibilă • îmbăiată-n pudoarea aceea echivocă – de pe care bănuiala alunecă – lăsînd-o mai jupuită

decît marsyas • de pe care vinovăția însăși alunecă – aidoma unui patinoar pierdut pe nesfîrșituri infernale de gheață • ce pură pare privirea acestor ochi cari te privesc însă numai cu pleoapele • a acestor ochi parcă orbi – ce te văd mai bine ascunzîndu-se – coborînd adînc în bîntuitele lor fîntîni • mai bine decît dac-ar zbura deodată spre tine – deschizîndu-și în subite aripe large toate ferestrele • și totuși, ce chinuitor e echivocul acestei pudori de la liziera mirajului – a acestei pudori care ți se refuză precum un țărîm intangibil – inaccesibil – cu neantul uscat • al acestei magii unde te scufunzi precum o navă plină cu imigranți și cu speranțele lor absurde – într-un golf de libertăți implacabile • există himere enigmatice ce neucid cu întrebări • dar există și o frumusețe otrăvitoare a cărei enigmă te face să mori – fără a fi vreodată formulată • *pentru că* nu e niciodată formulată • da, există o frumusețe străină care *te ispitește* cu moartea • o obscuritate nitescentă pe care-ai vrea s-o bei dîndu-i moartea în dar – a ta sau a ei • o făptură prea străină ca să nu simți nevoia s-o restitui lunii printr-o rană letală – fără să te temi c-ar putea să sîngereze altfel decît difuzîndu-și în vacuitate lumina • da, să aduci lunii un sacrificiu de paloare pe care nici copiii – nici bătrînii – nu l-ar putea înțelege • ah! cîte adîncuri trezește în mine această epidermă a somnului – această netezime amețitoare – această întindere de evanescență întîrziată și imposibilă • da, această aberație fără adîncuri – această fantasmă a nevinovăției ce nu e decît imagine • dar poate fi o imagine a nevinovăției vreodată vinovată – în ciuda dovezilor – în ciuda indiciilor • și de da – poate ea vreodată mărturisi • mărturisi ce – ce ființă a neființei sau neființă a ființei • poate o imagine mărturisi – o femeie – o imagine, adică • poate mărturisirea să-i invente un sânge imposibil • și poate ea – această nălucă – prin

vinovăție să-și închege un corp • un trup ce-ar putea fi ucis – un sânge ce-ar putea fi vărsat • vărsat lunii – sau poate pământului • pământului – sau poate tot lunii • precum o paloare în fine eliberată de privirea celui ce suferă • de privirea ta – de privirea mea •

39 - un nor profund

un nor profund – cu-adînci ecouri asurzite • și-avisul unde lucirile se-adună – țesînd, mai misterios, un chip • un chip – sau poate-un labirint – nicidecînd mai tînăr decît hirsutele milenii • niciunde mai solitar decît 'n-abisul unde precum o mască de tăcere se contemplă • “omul e mai presus de straniu și de perfecțiune” • ofidian e începutul abisului – și sumbru, tîrîtor îi e încetul prin care *umbrurile* lui se manifestă • nu umbrele ci umbrurile unde se-ncolăcesc subiacențe cu mult mai sumbre • oh! umbrurile nemuririi se coc neconținut • căci pînă și nemurirea e un umbru • totul decade – totul alunecă pe inversiune și echivoc • chiar nevinovăția, mai ales nevinovăția moare de-atîta necurmată, inevitabilă cădere • stranie degenerare a orizonturilor sub somnambulele dune de sânge • dar catifea e lumea pentru bastarzi și impostori – da, pentru iloții criminali • și mătase pentru suspicioasele tenebre care plăsmuiesc devastarea ce bănuie • se rup în spărturi de lumină valurile vane ale obscurului – deși nici din coșmar sufletele nu mai știu spirite a se trezi • vai! doar dispărînd strălucește lumina iar cerul avisului se-acoperă numai de sori absenți • vagonul e gol iar călătorul e vid • nebulos mă simt în ninsoarea abisului – părinte parcă al unei lumi fără martor • misterioase cristale – tragice căutări ale destinului ce celebrează divorțul dorinței și faptelor • ale destinului pe care plîngînd îl visez – oblic ochi cu coadă de șarpe • răsfoiesc cu disperări înalte paginile obscure ale cenușii • scuturat de ciudate coborîri mă rătăcesc sau mă-ntorc • citesc aproape fără să-nțeleg – fără să mă-nțeleg – și mă pierd în lecturi inversate • aburul echivoc e singurul sens la care pașii gîndului meu firav mai pot spera a ajunge • parcă săpată în piatră mă fulgeră o rană din care se hrănesc numai silabele strîmbe •

degete dintr-o bizară substanță cerebrală se fofilează pîlpîitoare prin iarbă • floarea nebuniei pălește patinînd – albastru de mîna cu noaptea • pe eşichier catoptric de lună • da, florile violente ale nebuniei – ciudate lacrimi stelare de pe obrajii de iarbă • da, de pe obrajii spectrali ai obscurului verde • orele înoată scufundate-n etern – e o cădere implicită în întuneric • noaptea precum un vin înflăcărat și sumbru mi se varsă pe gîtlejurile ochilor • ancoră aruncată în marea de cerneală – lîngă visele de litere ale insulelor • scuturat de fiori de durere – plec împreună cu străinul meu întuneric la asaltul albastrului – în căutarea unui sînge mai singuratic • turnurile mi se sfărîmă între degete și rămîn față-n față cu oglinda unui frig mortuar • busola djinno-nebună... – mai ciudată de-amurg e demența himerică a pragurilor • sînt fiara de apă care setea și-o bea • ah! cîte lumini am cules în norul meu – cîte lumini aproape sufocate • cîte sclipiri aproape stinse de care tăcerea mea poroasă se îmbibă ca un burete • în mine mîna se întîlnește și gîndește absolutul fără fereastră – ... și deodată ea – cea străină de orice altă lumină • ea, la care întunericul meu nu poate să spere – ce mă-nterupe doar ca un fulger de încremenire miștoasă • cînd o văd devin clovnul de beznă ce-și bea oglinda ca un nebun – cu aripi la tîmple și glezne • bufonul înveșmîntat în curcubee – cameleonizînd tot – fiind, poate, nimic •

40 - poate un dispozitiv

buzele – sau poate un dispozitiv umflînd cu disperare pânzele corăbiei • navigator prin labirint – cu sinuciderea planificată de-un vis necunoscut • cu cîți spermatozoizi asasinează noaptea scheletul revolverului • la ce bun tot acest negru în care nu citesc decît cuvîntul “zid” • la ce bun zdrențele munților ce piaptăună cu umbre lumina • cu scheletele ce-mi umplu buzunarele aș putea să căptușesc catacombele unui osuar • ce grea e umbra aceasta a timpului – umbra aceasta de 3.153.600.000 de secunde • povara aceasta a vieții mele numai întrevăzute • și revolverul în care locuiesc – adorîndu-i pereții de metal • în maxilarele camerei maro nervii sînt gingiile isteriei – ai colților ei de vampir • totuși, în camera maro – biblioteca mea era absolut neagră asemeni oglinzilor dintr-un labirint • amintirea asta însă – așteptarea asta e prea grea pentru mine • prea grea pentru întunericul apelor mele risipite pe drum • prea grea pentru litere – pentru firele firave cu care mă strădui să destram lumea • ce ciudate bărci sînt acestea – 6 și 9 • ce ciudată e reveria de aur pe care închipuirea mea a pierdut-o • oh! de-atîtea ori – și-n atîtea feluri... • parcă aurul însuși ar fi un naufragiu ce-și poartă ascuns în el întunericul • aidoma unui ocean de sânge obscur în care să ne putem scufunda deodată – el și eu • da, joc tenis pe terenuri din pustiri stelare • mă urc în barcă numai după ce arunc pe țarm aripile cu care cîndva mai vîsleam • da, mă sinucid în aripa de la miezul nopții – sub clipa stranie îmi tai gîtul de lună cu lama de palid a frunții • dar la aurul meu dintre două miraje – dintre două maluri vrăjite – dintre două letale de alb – nu pot să ajung • nu pot să ajung la aurul acesta străin din crăpătura inimii mele • mai ciudat decît tot ce pot să visez • e ca și cum nu mi-aș putea ajunge cu ochii privirea – ca și cum n-aș putea-o atinge cu mîinile

ochilor • de parcă scufundându-mă cu toate vasele lumii – nu mi-aș putea ajunge – nu mi-aș putea atinge naufragiul • sau atunci când murind – moartea îți rămîne totuși inaccesibilă • poate pentru că niciodată – orice ai face – orice ai deveni – nu vei fi – nu îți vei fi îndeajuns • și inima aceasta care nu vrea să se clinească... • dacă te-ai putea întîmpina • dacă ținînd în mîna aurul nemuririlor negre – cu străfund ți-ai putea ieși înainte • dacă toate rădăcinile s-ar preschimba pentru tine în aripă • dacă-ai putea să deosebesc refuzul acesta de nod gordian al mirajului – de visul ce nu-mi acceptă decît rătăcirea • da, cu frig și cu greu citesc anevoie spînzurătorile selenare camuflate-n oglindă • îmi amintesc totuși schelele de alb ale zborului – și grădina aceea cu florile cărunte ca niște păianjeni de-argint • scheletul scării de pe care vopseam cu obstinație acoperișurile – pînă se preschimbau într-un albatros cu libertatea de ospiciu • da, pînă când dedublarea prin vertij a extraterestrului îmi spărgea monoschizofrenia în două veleități distincte • și îngenuncheații fîntînii se îndoiau din paloare – așteptînd să fie violați cu jaduri de moarte • stelarii planează cu aripi fantastice desprinse de pe galaxii jupuite • turmă transparentă a lacrimilor sodomizate de pe drumuri străine • sau obscurele coborîri ale nimfetelor cu sînii încă verzi – asemeni unor valuri abia nubile • și sticla misterioasă a plajei – și-avisul spumelor arbitrar și efemere • traversînd cu firavă frică hazardul • fulgii spectrali ai labirinturilor – absurdele ziare cu informațiile lor ectoplasmice – tîrîndu-și, după utilizare, dîrele de fecale pe maidanul prăfuit al oglinzilor • toate aceste himene aproape pierdute – părăsite pe maluri banalizate de rău • cum freamătă sub steaua mea rece – grăbite lacrimi de dezolare pe drumuri fierbinți • stropi de sudoare și așteptare – lipiți de zid de frica albastră • porți

deschise înspre nimic le sînt fețele dezlipite de singur • fețele lor de panică vidă • ori steagurile nervilor și îmbulzeala fără sens a misterelor • oh! bezna le mîină cu strîmbul pămînt • de ce oare tac – și toate aceste rădăcini întortocheate de ce le sugrumă • fiecare nimfetă moare într-o cameră – fiecare, pe-un pat acoperit cu moarte și iarbă • fiecare într-un infern de hidrogen orbitor – fiecare sub o pană smulsă din cadavrul unui înger • letalele astea vagabonde – de peste-tot și de nicăieri • letalele astea nomade sub lună • nu pot să-ntoarcă orologiul – nu pot să iasă din timpul ăsta străin • nu pot să se întoarcă de sub orizontul pe care dansează funambuli surzi • nu pot să se trezească din acest somn cu negrul fără întoarcere • nu pot să se întoarcă din avisul unde nu se mai ascunde nici o silabă • din jurul fîntîinii spectrale a îngenuncheașilor – care așteaptă încă să fie violați cu lontane jaduri stelare •

41 - înstrăinările spumei

îmi amintesc de înstrăinările spumei – de corăbiile ca țipetele sparte ale unor pescăruși monoschizofreni • de corăbiile ce-și poartă în cale doar naufragiile • de pulberile parcă vii ale nopții unde dorm embrioni – de-oglinzile ce răsar asemeni unor fantome printre stropii de mercur ai amurgului • îmi amintesc mai cu seamă că trebuie să plec – sau că trebuie să mor • să plec murind printre flotele atîtor inversiuni posibile • acum, sub ultimul albastru – sub albastrul precum o ultimă – preauriașă pasăre cu aripi de umbră • acum că ziggurate de perle năruie cerul – și văd – pe corzile lobacevskiene ale orizonturilor • elfi misterioși care poartă în crini limacși de-argint • evanescența lor – nitescența lor – era foarte albă pe cînd mi-au ieșit înainte • da, mă scufundasem într-o călătorie de perle – sărutam cerul ca să-l întîlnesc pe prietenul meu mort • pe tatăl meu avisal – mereu altfel înviat • mă simțeam precum un val agonic întins pe sîniile iubitei mele muribunde – pe-orgasmul iubitei mele muribunde ce nu putea muri • straniu-i chibritul fetei ce zboară prin afișele incendiului • porți de ninsori cenușii sînt fețele dezlipite ale oglinzilor • fețele dezlipite – vide d'imagini ale oglinzilor – pe care numai într-un labirint le mai poți desluși • și crepusculul din laboratorul albastru – orgasmul experimental din peștera secundelor minerale • cînd cupa de bitum e plină și negru-i oglindă – din odăile de altădată ale sufletului nu mai rămîn decît disperări destrămate și drapele febrile de nervi • da, pasul meu trebuie să plece – trebuie să mă părăsească – acum cînd sînt menit să întorc ultima pagină • trebuie să mă trezesc din jocurile avisului – din jocurile unde elfii mi-aduc mereu crini limpeziți de limacși de-argint • trebuie să mă trezesc din acest dans al dorinței în jurul pericolului • dorința de ce – pericolul venind din

care direcție... • oh! trebuie să mă trezesc din jocul acesta al pînzelor umflate de toată depărtarea de mine – de depărtarea aceasta cu brize de-absurd • din așteptarea parcă mereu mai străină a atîtor semne și pînde – capcane și noduri gravide de destin • trebuie oare să mă trădez pe mine – dorindu-mă cu tot lontanul din mine... • trebuie oare să fug de mine ca un drum orb – ca un orb de prea multa visare din care nu se mai poate trezi • simt o ciudată neliniște – ca și cum în anxietatea mea tulbure s-ar fi rătăcit un sunet străin • o durere extraterestră adusă de hazard și de valuri • ori poate de perfidia magică a iluziei – din profunzimi de dispariții pe care nici măcar ea nu le poate închipui • aș vrea să-i spun – să-mi spun – da, vreau să mă-ntorc în trezirea – în solitudinea care singură mă poate salva • vreau să fiu din nou la fereastră cu singur • nu la oglindă – nu la imaginea care-i pînza atîtor călătorii zadarnice • pânza atîtor călătorii prin zadar • cînd măsoari timpul trezirii e mereu prea tîrziu • cînd măsoari spațiul absenței e mereu prea vid • de ce-mi simt oare trezirea ca pe o fugă • de ce-mi simt noaptea trezirii ca pe o nemaizămislită trădare • a ce – sau a cui... • poate cea mai gravă – trădarea lui *nimeni* • de ce refuz să părăsesc această lumină letală – această lună letală care mă părăsește și mă înșală întruna • de ce senzația asta stranie și dureroasă că a înceta s-o mai văd ar însemna să-mi pierd pe vecie privirea • de ce mă simt, departe de această nitescență letală, aidoma unui urlet jupuit de privire • aidoma unui far fantomatic pierdut în întunericul orb • cine e ea a cărei privire mortală mereu îmi lipsește • și cine sînt eu ce în amurgu-mi aspir numai să mor • stropi de neant și nimic altceva înăuntru • nimic înăuntru – înăuntru a nimic • și toate aceste evanescențe de pe țărături amnezice • buzele cu care sărut veșnicia și vidul • corăbiile spintecate din calele cărora mi s-au

scurs spre străfunduri toate naufragiile • și-această inimă rătăcită
– mereu mai goală – unde nu mi-a mai rămas nici o privire •
această inimă cu care nu mai pot privi – mută de toate privirile •
și eu – doar eu – ca un pumnal înfipt doar în el însuși •

42 - labirintul de-oglinzi

în fine, labirintul de-oglinzi – cu ușile lui de vid cenușiu • umbra imaginii pure a oglinzilor – atât de singure – atât de ascunse în tot ce revelă • existența plină de sânge și mituri nu le poate nicidecum pîngări – pe ele, ce nu cunosc echivocul, înșelăciunea sau minciuna • scrutată de-aproape – înțeleasă de-aproape – oglinda nu-i altceva decît o brumă ce cîntă • un burete misterios unde s-au pitit strunele de lumină ale stelelor • și pajiștile străinului acoperite cu-o iarbă tragică de priviri • uneori îmi contemplan melancolic mâinile pergamentoase – căutîndu-le de icre de litere • și aștept ceva nou • mă aștept la marginea lunii – la marginea de silabe a cercurilor lunare unde s-au topit cândva temple • la marginea palorii unde nu mai am nimic să-mi mai spun • acum, c-am ajuns la a opta pagină dis-de-diminează • sublime redundanțe de așteptare ale sunetelor – ah! e ceva fantomatic în insecte • pînda catoptrică a unor ochi de umbră înverzii • hipnotice aripi jupuite – plutind prin vinele de timp • canibalii verzi – dirijînd cu butoanele lor stelare monopolul morții • trustul universal al mirajelor • nedreptăți solemne își înveșmîntează spectrele suverane-n melancolic albastru • își însceptrează în hlamide nebuloase înserarea • mai parfumate ca florile zânelor sînt penele de libertate ale îngerilor – sub care mă chem • mai ciudată e umbra – dar mai protectoare claritatea ce-mi face ocultarea ilizibilă • dar salariul groazei cărui orgasm sinecdocal este noaptea • poate la fereastră cu singur – singur mă aș mai putea descoperi • singur mă aș mai putea să mă surprind – să mă văd – îmbrățișat de lumina letală a lunii unde templu ectoplasmic cândva – am dispărut • și astfel, în lucoarea ei adormit – mă putea în fine muri • strune lontană ne povestesc întîlnirea – întîlnirea albastră în care aproape ne-am rătăcit •

întîlnirea la care moartea ne-a condus somnolentă de mînă • da, întîlnirea aceasta prin care moartea se preschimbă în somn – și somnul în moarte • căci și moartea – nu doar viața – da, și moartea e vis • și vocile albe – dezlipite de cuvinte – de cuvintele atrase în procesiuni de oglinzi • vocile albe în urma cărora inaudibil plutim • uneori, asemeni intrigantului – ni se-ntîmplă să confundăm virtualitatea intențiilor cu adevărul faptului împlinit • și somnul galben ce-mi atîrnă-n jurul capului – și creierul cu cupele pline de-otravă • nu pot pleca decît prin paloarea superfluă și nu mă pot salva decît rămînînd cît mai departe de ea • bărcile de la miezul nopții – în care iar și iar mor • inimile pe care-s blestemat să le culeg sînt fructele de cenușă ale tenebrei • coșmarul mi-a călărit cu oroare sîinii – poarta mi-a înfipt în pulpe ghiarele-i de metal • m-aș fi destrămat de anxietate dacă paznicul drumurilor nu s-ar fi scufundat într-o letargie de orb • s-ar zice că-n suflul meu bat deodată sute de ornice • oh! noapte – tu, caracatiță de mătase ce-mi verși adîncul tău viu înveninat de-a dreptul în inimă • durere narcotică a nisipurilor înnegrite – și degetul secundeii care-mi bate în frunte • parc-aș fi un felinar stins ce se ciocnește de noapte • da, parc-aș veni mereu în amintirea aceluiași loc • de-a lungul timpului – atîtea pante – atîtea sâinii de secunde • de ce mă-ntunec iar cu plumb în pleoape – prin cercuri de enigmă scufundîndu-mă • de ce letala lunii-mi iese-n cale de parc-aș fi chemat-o • ea, de străvezimea căreia am încercat în nesfîrșite chipuri să mă despart • îmi urcă-n creier sevă albă de lună cu somn de spectre • zeul însuși tremură cînd sinele omului i se apropie • răsucită cale e-acest sânge – al tău, al meu – pătată cu-adînc de alb • un spînzurat lichefiat unge cu negru posomorîta vale a negativelor • peste tot doar chei imense – grele ca niște sicrie de timp – dar

nici o barcă • numai zăpada precum un revolver cu roți de
beznă • un lac de-oțel din care înecul tău nu mai poate evada •
și-acest mereu ultim – acest mereu încă o dată • plecarea mea
aidoma unui cadavru • prietenul cu agonia extensibilă – și tatăl
străin vindecat prin moartea mea • și tu, vampir ce zbori – în loc
de aripi cu vînătăile profunde ale nopții – căreia-i dai în schimb
insomniile și cearcănele tale • obsesia ta roșie ca o
monoschizofrenie executată • ce este însă această plecare
neverosimilă – țesută din indefinite amînări • decît o mare
muțenie – o mare silabă mută – un cuvînt mai impronunțabil
decît însuși numele lui Dumnezeu • un cuvînt unde ne-ascundem
amîndoi • eu de tine – și tu de iubirea mea •

43 - o altă claritate

e o altă claritate care trece prin mine • o neverosimilă oglindă verde-mi grăiește cu suveran exil • fantomă sau fereastră insolită a trestiilor – regină alienă a stufului de nervi • captiv într-o lumină erogenă îmi ascult supus digerarea fonică • o claritate născută din suflul unor cuvinte pe care nu le aud – nu le pot auzi • cum nu pot auzi hlamida de splendoare ce mă fagocitează • îmbrățișarea letală în care dispar • ai spune un zâmbet săpat în gheață de-atîta – atîta suferință roșie • o claritate precum lacrima unui soare care s-ar teme de o eclipsă eternă • ascultam neaua acelor cuvinte neauzite – a acelor cuvinte de neauzit • și respiram șarade de aer • respiram așteptări întunecate aidoma unor pivnițe pline de iarnă • oh! îmi smulgeam – prăbușindu-mă-n tăuri de sufocări – mucegaiuri cărunte din suflet • îmi respiram moartea pe care de-atîta viață n-o mai puteam amîna • era o respirație – un nume – o limpezime letală dintotdeauna – de cînd cu singur plîngeam la fereastră mîngîind în gînd scoarța copacilor • da, cu singurătatea mîngîiată milostiv de copaci • parcă o cruzime tînără ar fi sfîșiat toate pînzele mării – i-ar fi spart toate orizonturile • se scufunda rupt de hlamidele valurilor titanul agonice • un glas venind de la începuturile lumii – de la sfîrșiturile lumii mă-mbrățișa, purtîndu-mă cu suflu-i peste tărîm • și limbile evanescente de apă – plaja spectrală, cu argintul erogen • plămuirile moi ale aerului – zămislite din execuțiile sadice • fantasmemele unor muribunzi suspendați peste avisuri de halucinație și moarte • iau în mîini bucăți de somn unde absurdul visează – ziduri negre ce-mi desenează călugări pe ochi • am devenit vărsătorul de inimi care stinge cu diluviu de lacrimi – incendiul aprins de subit în străfundurile bîntuite de fantome veninoase de stele • firavă prospețime a abisului – cum

te port mirat între degete • parcă mesageri scoboriți din feerice eteruri – mi-ar aduce buchete absente de întrebări • culegeam de pe jos – dintre pietrișuri – busole întâmplătoare ce-mi promiteau toate sensurile morții • ce inefabilă bucurie... • ce indiscernabilă iluzie – amestecând fișii de suris cu cioburi de lacrimi • ce colonade subtile ale unor ploii continue cari limpezesc în mine presimțirile ce mă destramă • urcam în scară pe o tristețe de poduri – rupînd înălțimi misterioase din fertilele amenințări • letala lunii – ea, mereu ea – îmi dăruia petalele palmelor • mă scăldam în această paloare răcoroasă pînă-mi deveneam transparent – pînă-mi deveneam mai singur decît toate petalele – și decît toate ninsorile reci ale oglinzii • tremuram livid lîngă brumele brune – mă închegam de gânduri lîngă frisoanele zidurilor • se trezea în mine-o neliniște – neliniștea cu care-o căutasem mereu • neliniștea cu care-o căutasem – cu care-mi așteptasem încă de la sfîrșiturile pline de început ale lumii – solitudinea • eram neliniștit de toată singurătatea cu care-o descopeream • o descopeream pierzîndu-mi pămîntul – rătăcindu-i în vid aerul – eu, înecatul tuturor apelor ce-n mine – în labirinturile, ferestrele și oglinzile mele – se dezvăluiau – mă dezvălureau •

44 - cînd mă privești

cînd mă privești parcă intru într-o peșteră albastră • cînd mă privești parcă mă cațăr pe-un arbore de umbră • ochii tăi sînt lassouri de noapte și clipele oprite ninsoarea unor stele pulverizate • simt atunci respirînd cum timpul dispare • simt atunci că pleapele buzelor tale veghează o cărare periculoasă • sînt mult mai aproape de moarte lîngă trupul tău alb – lîngă șoaptele tale ce mă încercuiesc cu echivocuri de frunze • curg peste mine labirinturi de zăpadă albastră – labirinturi printre care tu te ascunzi ca-ntr-o grădină de imens și de flori • un fluid straniu mă străpunge cu fuga ta rece • cu ubicuitatea ta prin care iubirea mea nu mai poate să-noate • aidoma unui pește aruncat cu dispreț pe valul unui mal • evanescențele lasă în umbră un flaut de nitescențe și vise • un flaut în care buzele se topesc • un flaut prin care privesc polul nord ca printr-un ocean • unde ești tu reverie de gheață – pe ce poteci ne alungă-n pneumă aurora boreală și spaima • prin ce vagin fastuos al fantasmelor ne gonesc bicele curcubeelor tale de timp • în ce deliruri încremenite m-a turnat avisul tău ca pe-o statuie de bronz • mă umpli de ferestre pline de ferestre – pline de ferestre – precum un gînd cu peisajul oprit • scrumul craniului mi se goleşte în izvorul de fum – mă privesc din prag în gură cu un țurture de oglindă • ce rămîne din rană cînd regele care o poartă – pescuit de durere – dispare • căci ce altceva-i o rană decît o întrebare fără răspuns • la fel, tu mă privești în toate direcțiile – pentru că tu mă vezi în toate direcțiile unde mă risipesc privirile tale de oarbă • de oarbă ce nu vrea să vadă decît norul stupefiant al înșelăciunii – nu adevărul ascuns • pentru că, vai! – tu mă cauți fără să vrei să mă găsești – și-mi întinzi privirile ca pe niște bizare capcane hipnotice • un imens film calcinat abolește

panica lumii – panica aceasta transcendentă ca un transatlantic în care zeul pan stins în ecou a murit • ah! de ce mă simt oare năpădit de-un soi de săgeți moi – ce-mi cer ființa pe care nu îndrăznesc s-o rănească • ce datorezi celei care-ți dă viața – dar înțelege din viața pe care ți-o dă – numai viața de care poate nestingherită să se servească • precum un spic fantomatic e înclinată letala în lanurile-i ectoplasmice • o singurătate tulbură impregnată de ațe fantomatice – orbitele apei încercuite-n fîntîni • ea-mi atrage lumina spre adîncita-i rătăcire de umbră • spre avisul unde dintotdeauna singurătatea ei s-a pierdut • un lup țîșnește din lună căutînd carnea spectrală a zidurilor palide • un lup ce vrea să-mi devore euforia cu schelet de cristal • un lup care trage în juru-mi toate obloanele morții • un lup ce încuie în jurul meu toate porțile cu petalele cheilor lui letale • un lup cu colții de zîmbet • un lup ce mă închide într-o temniță de fugă din care nu mai pot evada • lupul acela m-a îngropat în tăcerea absurdă a miracolului • mi-a înfipt zăvoare uriașe în carne • o fantă uriașă strigă din bolta saturniană – o spărtură tragică la ferocitatea posomorîta a căreia cânt • și acest prea tîrziu ce mă azvîrle printre turnuri de perle pierdute – acoperindu-mă cu molozul de-ogîndă al singurătății mele sfărmate – al labirinturilor mele năruite • îmbrăcîndu-mă-n toate drumurile sfișiate ca-n lanțurile unei lumini fără scop • înveșmîntîndu-mă în dîre inutile de lună • astfel eșuez pe țărmurile pierzaniei mele nostalgice • în această inserare ce cade dincolo de crepuscul • crește în mine o salvare cu rădăcinile-n moarte – cu înălțimi de limpezimi înfrunzite – întunecîndu-și respirația-n neant • nitescentă, melodia curge pe pantele melancoliei lui zero • straniul explodează de voluptate moarăta în grădina supliciilor • orologiile absențelor mele îmi apasă deodată prezența neștiută

pe toate clapele – bat în toate clipele pe care trăind nu mai pot să le port • cărunt căluș inima mea mă strânge de gât – înmulțită de presimțire și groază bate pentru mine în toate agoniile • da, bate pentru mine în toate agoniile celor ce-au murit în lontan, și-n argint, și-n demult • ca și în toate agoniile uitaților ce nu s-au născut încă • intru călare pe lupul de zîmbet în soare de insutenabil întuneric • el, ce e ultima inimă din care moartea mea mai poate ieși • el, ce mi-e ultima lacrimă de mercur – ultimul zîmbet gata să cadă desfigurîndu-mă ca un șarpe prăfuit • ultimul nonsens unde zîmbetul lupului în care-am murit – înainte chiar de-a muri – mă mai poate conduce •

45 - sub pașii fiecărui copac

sub pașii fiecărui copac – un întuneric mereu nou își scoate
masca • asemeni unui timp al amenințării și pîndei • galbenul se
stinge pe marginea drumului de parcă ar șopti • de unde se tîrăște
acest lătrat rătăcit • acest lătrat rănit precum o coroană de rege •
lupul de sticlă iese din lumina lunii ca treptele scării din morți •
sângele e pierdut în noaptea aceasta – iar eu mi-am pierdut la
zaruri toate clipele și clapele la care mai putea spera terna mea
așteptare • toți pașii cu care mai avea o șansă să iasă din mine
cenușia-mi singurătate – vegheată de disperare și roșu • de roșul
cînd aprins – cînd stins – ce-mi dedublează sufocările paralele •
zgomote tulburi se scurg din mine care abia mai respir • pulsul
meu însămîntează ecouri de beznă • sînt nimeni – și totuși o
armată n-ar apăsa aerul cu un timp mai greu decît mine • simt în
mine drumuri fără pulbere ce-mi refuză secretele • secrete pe
care ființa mea le pierde după uși și ferestre închise • vai! aud tot
ce se petrece-n jurul meu cu imense timpane de surd și de soare
– văd tot ce se petrece-n jurul meu – la o respirație-n jurul meu
– cu colosalele retine ale ochilor orbi • parc-aș fi mort și-n jurul
meu s-ar șopti toate secretele din pricina căror-am murit – fără
să le pot desluși • toate frunzele uscate de pe pămînt foșnesc doar
simțindu-mi prezența • toată lumea e un complot în carcera
căruia sunt încuiat • somn de păsări moarte sub pleoapele
cerului • drumuri risipite pe fruntea de iarbă • ceară albastră pe
tăcerea serii cu suflet de sticlă • și invizibilul – adunat în stive ca
o țară cu toate răspunsurile moarte • tăcerea a căzut bufnind din
aripa inertă a vîntului • a căzut peste toate săruturile pe care
sufletul meu nu le poate citi • se-ascunde în proximitatea aceasta
un alfabet pe care nu l-am învățat încă • un alfabet cu literele ca
niște umbre de mort • parc-aș fi o oglindă căreia imaginile i-ar

ieși-n întâmpinare • parcă fantomele unor morți ce m-ar implora să-i omor mi-ar căuta cu sete pașii • parcă buze neștiute ar vrea să bea din fîntîna îngenunchierilor mele – un sclipet fără întoarcere • umbrele lor – inimile lor – mă cheamă, cum mă mai cheamă • și cum de groaza lor încerc să m-ascund • ele țipă – și eu îmi astup urechile • ele strălucesc orbitor – și eu îmi acopăr ochii • fiecare copac al pădurii e-un adăpost în spatele căruia încerc să m-ascund • fiecă fir de iarbă – o vizuină unde-mi pitesc disperarea • o ceață străină prin care limita albă a străzii îmi contaminează albastrul • și umbrele *lor* ce mă arată ca niște degete • și siluetele *lor* ce-și încolăcesc depărtarea – atît de aproape – atît de aproape – cu o proximitate de șerpi • și sărutul *lor* care mă arde – care arde moartea pe care sînt nevoit să le-o dau • oh! rolul meu abject și funest – rolul meu de personaj labirintic de operă • și sărutul *lor* ca o obsesie – ce-mi taie ochii cu o lamă letală • da, precum o așteptare care mă bănuie • el – ce-ar vrea și nu îndrăznește să fugă • sub cerul scuturat de stele și febre • sub cerul vid unde secundele plîng • sub cerul scuturat de-abisuri strălucitoare – aidoma unui sfârșit al avisului lumii • ... sărutul *lor* – cu care tremurînd – disperat – i-am ucis •

46 - acostările

amurgul mîngîie toate acostările cu care marea m-a plîns • soarele-mi lipește etichete exotice pe valizele rănilor • și pescărușii morți îmi salută naufragiul în numele falezelor de care sufletul meu s-a izbit • al tablelor negre pe care mi-am istovit creta • nu vei reveni spre nitescențele tale – tu, căutare solitară a absurdului • oh! nimeni nu poate muri de rana aceasta albastră prin care poți privi cerul ca printr-o pîlpîire de gîză • deși nimeni nu poate trăi cu tot sângele preschimbat în melancolie • nimeni m-a ucis – nimeni deci mă poate numai salva • nimeni ce-mi înveșmîntează evanescența în ecouri de clopote • și bătrînul acesta ca o arcă rătăcită în noapte și ceață – care pare o poartă întredeschisă înspre abis • bătrînul acesta ce iese parcă dintre stînci de poveste – dintre stînci de insomnie unde se tace prea mult – atîta de mult • dintre stînci unde avisul trece precum o premoniție funestă • și somnul meu – prin transparența căruia îi văd pe ei toți – somnul meu ca o trezie cu aionioane de turnuri • da, ca o barcă în care plutesc încet, prea încet • eu însămi sînt parcă o barcă pe fundul căreia plutesc spre o insulă unde m-aș putea regăsi – m-aș putea vindeca • eu însămi sînt o barcă de frig unde sufletul meu a murit – deși o pînză misterioasă mă mai respiră încă în acest avis de nefericire mai adînc decît zâmbetul • eu însămi – flautul acesta al vînturilor prin care suflu cetății fabuloase închise în bule de sticlă • imponderabilitatea catargurilor lansate spre nebuloase și galaxii • da, eu, lontana, le aud gîndurile rătăcite – remușcările inutile – anxietatea mînată ca de un vînt sacadat – de adevărul acela absurd, de adevărul lor • adevărul lor pe care mereu îl las să cadă – pe care nicicînd nu-l ajung • în care pîlpîirea mea echivocă s-ar stinge – și nitescența mea sinuoasă s-ar umple de piatră • oh! da, s-ar umple

de lacrimile acelea de piatră în care suferința lor – remușcarea lor e sculptată • suferința lor – remușcarea lor de singurătate albastră – ce-și târăște melancolia printre scheletele străzilor albe • ale străzilor magice asemeni unor rîuri secate • cum, cum să-i fac să priceapă pe *ei* – cu rănilor regale și supraviețuirile lor mizerabile – că nitescența mea caută doar nitescența – nu solitudinii tăiate-n granit • nu sfîncși faraonici sculptați în enigmă • nu obscurul acesta granitic din care ei toți abia-abia se desprind • ei cu sufletele aidoma unor tezaure apăsătoare – ale unui aur greu – ale unor nemuriri căzătoare de sub care nu poți ieși decît doar zdrobit • strivit de o întunecime eternă • rupt precum o lună de plastic prin care ținesc stelele de paloare explodată • mă simt – de ce mă simt – ca o întrebare în jurul căreia se irosesc prea multe răspunsuri • un scuipat de argint în bezna cerului • o evanescență obligată să dureze de prea multe întrebări • ... chiar îmbrățișările *celuilalt* – ce mi se-nchegau atît de departe de trup • de pîlpîirile și intermitențele prin care mă bîjbîi • prin care mă neștiu – mă uit – mă mor și mă nemor de spectrală amintire • ca împușcătura din care ning fulgii absurzi ai unui timp prescurtat • da, doar astfel sînt poate • astfel doar bat la porțile negre ale unui infern ce nu vrea să-mi deshidă – pentru că nu am păcătuit destul – pentru că nu am sperat și disperat destul • eu și acest poate al neființei mele – asemeni unui automobil părăsit pe lună • atît de departe de tulpurea mea trezie – atît de aproape de strada labirintică ca un coșmar de ghips din care nu pot să ies • eu sau el, ce-mi mergea cu pașii atît de apăsători de mărturisire – de iubire – de urme de umbră • da, el totuși – ce încerca atît de eroic – să-mi țină metamorfozele-n brațe • el ce mă iubea ca o fereastră mereu închisă – mereu deschisă-n himeră și zid – sfărîmîndu-mi imaginea în atîtea,

atâtea cioburi de-oglinzi • de șanse irecuperabile – de ghinioane
luate de-o apă ce mă va urmări veșnic • el, pentru care ferestrele
mele voiau să aibă aripi de silabe • pentru care mi-aș fi înălțat
marea într-o nesfârșită plutire de spumă • el, pentru care aveam
în fine buze – și sîni – și chinuitoare caverne albastre • el, de care
mării mele-i era prea frig – și aerului meu o inimă înnodată de
sufocare • el, rana mea pe care nu puteam s-o înșel • el, moartea
mea de care nu puteam să mor •

47 - *petele nitescenței*

petele nitescenței mele ca niște uși deschise spre tărîmuri străine • petele evanescenței mele ca niște oglinzi fără imagine • ce nebuloasă e această fereastră prin care privirea mea încearcă să zboare spre întâmplarea amurgului • ce înverzită de veninuri și jungle – această oglindă precum o piele de tortură spectrală • aerul îmbrățișează cu frig surîsurile sparte ale mării • da, și soarele scufundîndu-se asemeni unui mit – în eternitate repovestit sub linia subțire a silabelor • sub membrana boreală a avisului – da, sub cenușa rece a dezamăgirii lontană • de-acolo vin – fără să urc sau să cobor – dinspre tangenta aceasta echivocă unde ce este sărută ceea ce numai apare • iar cuvântul navighează prin vid spre neștiut • unde mă găsesc oare – și unde mă mai pot descoperi • unde mă vor conduce brumele mele toarse de soartă • sau submarinul monadic al secundeii smulse din timp • întrebările străinilor mă ating ca niște mîngîieri indiscrete • și aripile de parfum ale spiritului... • da, treptele lui de parfum – scările misterioase parcă ale unui palat de mătase îngălbenit de crepuscul • simt că oricare ar fi direcția-n care chipul meu se îndreaptă – spatele-mi plutește mereu pe o apă neagră, necunoscută – se scufundă într-o oglindă neagră, necunoscută – și iese din lume pe o fereastră de întuneric • se ridică din floare efebul albastru – se topește-n azurie transparentă lontană muntele avisal • ah! trupul e de lemn înainte de a muri – și de piatră sau lut după moarte • nu mai știu ce știu • nu mai spun ce spun și ce vreau să spun • silabele mele-s mistere pierdute-n labirinturi lichefiate de neînțelegere • oglinzi de asfalt peste care asteroidele de apă ale potopului lumii aterizează stingher • oh! e mult prea greu negrul – mult prea greu negrul acesta de absint • mă caută păsările lumii – mă caută păsările

lumii uitate din care umbra mea a fugit • somnolența ne măsoară
nonsensul – când gândul nostru trece mult dincolo de noi – iar
silabele întîlnindu-se nu se mai recunosc • am plecat cu barca
mult dincolo de orizont – lăsînd în urmă argintul parîmei •
argintul ei atît de elastic • letala îşi coboară singurătatea pe
fereastră de lună • albastrul din nostalgie și noapte • am agățat
de orizontul găurii negre o singură clipă, foarte încetinită – și
legănat de cîntecul ei visător am devenit eternitate – și lontan –
și nemoarte • și poate acele silabe care din lupul avisal al
memoriei – în locul soarelui vor răsări cândva • în locul soarelui
aceluia absurd – cu raze de semne și de nepătrunsă melancolie •
mi-am rătăcit transparența în tăul somnambulismelor roșii – în
labirintul statuilor sculptate de pumnii faustici • da, în labirintul
versicolor al minotaurilor cenușii • dar sînt oare singură în
această sală de așteptare de umbră – unde trupul meu zăbovește •
singură în această fîntînă unde privirile mele au amurgit –
vîndecate de vîz • în această grotă uitată de stele – unde
melancolia și-a pierdut noaptea și-albastrul • unde fiecă
cer îmi asediază întunericul cu lumini diferite – și fiecare soare îmi
pictează ochii cu bezne tot mai înveninate • parcă fantomele
tuturor orbilor ar fi venit să mă-ntîmpine • parcă toți doctorii
lumii mi-ar fi adus în dar neputința – și numele lor neștiut, de
neștiut • da, parcă m-aș scufunda deodată în acvariul fără sfîrșit
al insomniei – în apa aceea unde tu ești un pește și fiecă
moleculă un ochi • în apa aceea unde nu-ți poți ascunde – nu-ți poți
învălu
goliciumea în nici o privire care să fie a ta • da, atunci, poate te
aștepți – pe tine, poate – sau poate pe nimeni • da, poate chiar pe
acela – cel ce de la bun început nu mi-a fost decît celălalt • da,
el – mai îngrozitor decît o criză onirică – de pe care păsările
vorbelor mele cădeau în stoluri inutile – preschimbîndu-se-n

șerpi • el, pe care l-am cunoscut din primul meu gol și din primul meu întuneric – el, mai rece decît o statuie de gheață – pe care l-am uitat cu fiece chinuitoare fugă • el, a cărui apropiere mă îngrozește – el, ce mă respiră pînă cînd mă sufoc • da, el... •

48 - noaptea se dizolvă

noaptea se dizolvă într-o procesiune de pelerini albăstriți –
transparenti • orice poveste e un aleatoriu de silabe dintre *happy
end* și inevitabila moarte • port în privirile mele obscure un soare
nocturn – zămislit din durere și dubiu • sînt pentru potecile
palide doar o umbră căruntă – rătăcită într-un labirint cu blana
lividă • vino străine cu telefonul de platină – cu lontanul de
telepatie nichelată • oh! îmi ning frisoane de-albastru pe cuget –
și firavii îngenuncheați ai fîntînii îmi aduc în cupe ofrande de
orb • mă simt asemeni unui mistreț rănit ce și-a pierdut tot
sîngele în pădure – și-aleargă fără să-l regăsească • o rană
albastră cu plete de aur plînge pe ghizduri – dar pe ghizdurile a
ce • îmi caut pașii ca pe frunzele veștede ale unei toamne în veci
invizibile • dorm cu magie de piatră și alb lîngă iazuri – nu mă
aud – nu-mi zăresc chipul – nu-mi înțeleg lacrima • da, timpul
m-a nins și mi-a subțiat insuportabil ființa • m-a subțiat pînă cînd
o coardă de noapte mi-a luat locul – styx nitescent, vibrînd
încetinit • da, timpul ne-a nins... • parcă rănile ce le-am risipit au
dezvelit abisul ce mă desparte de *ea* – moartea pe care-am dăruit-
o cu-atîta nehibzuiță m-a închis în avisul ce sufletul meu
credea tocmai că-l părăsise • e o magie ciudată în aceste femei –
o magie pe care n-o înțeleg • e o magie ciudată în nedreptate •
îmi contempļu dublul gelatinos și translucid – meduza
antropomorfă cu ochii de aur – scufundat în apa aceea ciudată,
totuși potabilă, țesută din vine multicolore precum o tapiserie
lichidă • ce desparte haosurile rădăcinoase ale lumii de străinul
cu armură de orbitor • mă țin de frunte ca și cum m-aș ține de
fildesul unui elefant mort – înaintez destrămîndu-mă-n ceață și
vid – și caut cu palmele oarbe un sprijin în devastare și gol •
treptat soarele ne dizolvă și cînd dispărem în fine – se cheamă c-

a răsărit • crabii de sânge merg pe drumuri de sticlă – și-și deșiră remușcărilor în fire de negru • mă apăs, cu cât greu, pe cîrje de nefericire • sînt un lup ce se sfișie singur în deșerturi de-oglindă și frig • nostalgic golul mi se mărturisi și îmi spuse • “eu sînt zeul durerii și suferința e singura clipă cînd picurînd am spus eu • îndepărtați-vă de mine prieteni – silabele voastre nu mă pot însoți iar ale mele neîndoios v-ar răni • lăsați larg deschisă poarta prin care urlu – ea mi-e o altă gură unde lumea întreagă s-ar putea resorbi • clipa asta de solitudine pe care v-o cer – e un alt timp unde s-ar putea spulbera începuturile lumii • aș vrea să găsesc cîteva cuvinte – doar cîteva cuvinte pentru biata mea solitudine • cîteva silabe – doar cîteva silabe pentru biata mea moarte-n suspensie • aș vrea să descopăr cuvîntul în care mă ascund – și cuvîntul ce se ascunde de mine • cuvîntul acesta prin care-am să aflu tot ce n-am putut niciodată să fiu – tot ce nu-mi fusese nicicînd hărăzit • cuvîntul pe care ar fi trebuit să-l las ca pe o rană însetată lîngă fîntînă • s-o las ca pe o stalactită de aur în frigul albastru • ca pe un prieten cu albastrul amfibiu în netezime stupefiată de-oglindă • oh! da – raza letală de lună pe care n-ar fi trebuit s-o culeg – ce m-a pedepsit cu mai mult decît moartea pentru c-am îndrăznit neîngăduit s-o culeg • pentru că tristeții mele nu i-am putut rezista • pentru că nu mi-am acceptat statuia de întuneric și gheață • statuia de fantasmă argintată și de coșmar elastic absurd • pentru că-n mine tot acest tărîm enigmatic – acest tărîm cîntat în alb de miraj de femei – da, acest tărîm se revărsase orb de-atîta melancolie • în mine, uitatul rege oedip în praguri de neînțeleasă lumină – în mine, bătrînul narcis orb • mai bătrîn și mai orb decît profeții începuturilor • mult, mult mai bătrîn – da, mult, mult mai orb” •

49 - *uneori copilul*

uneori copilul, demult adult, se strecoară să fure caii verzi de pe pereții vecinului (ai vecinei poate) – caii verzi pe care mai apoi să-i viseze • căci fără aceste ficțiuni ale zidurilor – fără această sîngerare fantasmatică a limitelor pe care ne-o închipuim adevăr • da, fără această speranță absurdă a adevărului – extazul echivoc al morții – de care avem atîta nevoie – ne rămîne străin • mai străin decît himera translucidă cu trupul inundat de priviri • oh! adînc e acest vis al avisului sculptat în alb – acest somn al oului cu gălbenușul învălurit și treaz • și frig îmi varsă peste durere albastrul abisului prin ochii săi spartii • durerea, bizara piatră de lacrimi – bizara poartă vegheată de sudoare și sînge • și femeia aceasta ca o bucată de plumb • nu poți muri decît singur – nu poți visa decît singur – și singur, doar, poți cunoaște incestul livid al cadavrului • obscuritatea ectoplasmică a patimii necrofile • ție clipă cum oare aș putea să-ți stau în prag împreună cu singur • și voi cuvinte – cum să vă smulg din tăcerea necredinței agonice – a necredinței ce nu-i decît bănuială • cum să-mi smulg cuiul acesta de otravă din inimă • cuiul acesta pe care silabele nu pot decît să-l înfunde abisal – avisal de adînc • unde e sângele pe care să pot să-l respir – unde aerul pe care să pot să-l sufoc • căci numai mila morții îmi poate mîntui viața – mila morții mele îmbarcate pe corabia fără întoarcere a morții ei • peste tot o existență inexistentă – seria sfărîmată a unei noi – atît de vechi iluzii • un sânge de-argint mi se-ncheagă în toate vinele mele – melcii letali îmi tîrăsc labirinturi lente prin creier • așteptare înceată se scurge pe oglindă uitată • pe înlăcrimată marmură amnezică • mă prăbușesc atît de încet de parc-aș pluti – peste toată această secetă ce nu e decît adevărul care se usucă • adevărul hidos – crăpîndu-se-n tăcerea însetată a atîtor cosmice

guri • oh! nu mor decît pentru că iluzia mea a îmbătrînit – nu eu – ea, decrepita • venele-mi albăstresc labirinturile-n șerpi – ferestrele-n fantastice transparente avisale • dacă deodată complicitatea din toată lumea ar dispărea – desigur ar dispărea odată cu ea și umanitatea – întreaga existență absurdă • cînd mori te despartîi în două – iar apoi ce s-a despărțit se sparge din nou fără de număr • ochii imenși înoată prin trupul lichid – peștii privirii plîng pînă umplu de suferință toate acvariile • de la început setea absurdă – marea absurdă – și nici o mărturisire • cînd fără mărturisire nici nu putea fi un început • damnată pe insula ei infinit de infimă – izolarea-și plînge puritatea – aleatoriul niciodată comis • vina mereu evitată – prihana rămasă în prag precum un piranha – izbînda inevitabil inutilă • oh! ce e făptura – cu erogena ei strălucire – ce e frumusețea fără mărturisirea violată a unei întîmplări de nemărturisit • ce alt decît o imagine aberantă fugind dintr-o oglindă imposibilă • dintr-o oglindă unde moartea ei repetată s-a scufundat – mascînd o potecă de moarte • cum să mă smulg pe mine însumi din mine însumi – cum să mă smulg ca să m-arunc departe – cît mai departe de mine însumi • fără să știu • cum să-mi moară golul – cum, suferința golită de eul meu gol – fără să *aflu* • fără să se răzbune sîngele-n mine de tot ce-am visat c-aș putea deveni • că aș putea făptui inventînd alte secunde • barca aceasta secătuită – inima aceasta uscată de unde suferința a evaporat și cea mai infimă picătură de suflet • cum ar putea să plutească pe toată marea pe care-a băut-o • cu tot oceanul unde scufundul gândului ei a crescut precum un leviathan • cum poți să traversezi styxul pe care suferința ta – urletul nesățios al durerii tale înspăimîntate l-a sorbit deja • cum să smulgi adevărul – adevărul – din barca morții ce tace • din barca morții care-ți surîde – care te minte

chiar mărturisind • poate pentru că nu înțelege – poate pentru că nu mai înțelege ce spune – ce trebuie să spună • poate pentru că nu mai înțelege decît atît – că silabele au fost inventate ca s-o ascundă • ca s-o ascundă mai mult chiar decît poteca presărată cu pietrele mute ale tăcerii • ale acestei tăceri ce nu mai duce nicăieri – nu mai ascunde nimic • nu, pe nimeni •

50 - o notă de aur

o notă de aur – întâmplarea mi-o trece pe deget inel • labirintul mi-o risipește între potecă și aer • și-odată cu ea mă risipește pe mine – cea fără început – fără sfârșit risipită • pe mine – meduza rară țesută din transparență și văl • letală a lumii • eu, rara floare selenară cu petalele solitare și letale – am coborât prin ferestrele infinite ale vidului – și m-am născut din oglinzi • sufletul meu e-un labirint în zadar răsfoit • am coborât – și citesc în *ei* cu litere ascunse • m-am zămislit din nelămurite imagini – și văd limpede numai cu echivocul • semăn avis unde tremură avortoni de cristal – sub pașii mei ca niște lacrimi pe-obrajii ce-au fost • moartă de atâtea ori – dispărută de atâtea ori – născută niciodată • neștiutul ocultat de-atâtea urme – șterse mereu și mereu de buzele mării • neștiutul – singularul mereu absent • potecile mele sînt dantele de fum pe-o orbitoare lumină • dantele nostalgice ce-s țăr murile muribunde ale lui singur – dantelele atît de stinghere dintre singur încă și orbitor • las în urmă popoarele de gelatină ale mării din care mă trag • popoarele de lumină ale cerului din care mă pierd • coroanele de aur viu ce mi-au crescut ca niște antene-ntre tîmple • hermafroditele atît de stranii – cu trei vaginuri esmeraldice și-un falus infim de cristal • oh! cum poți să-ți sinucizi solitudinea – cum, singurătatea singurătății în veci nitescentă • cum poți să evadezi – să te evaporezi din miraj – cînd miraj ești tu însăși și abur • abur cu nervi aproape invizibili de platină • florile-s scări spre ceru-nflorit – și-urcînd pe aripile parfumului lor vrei – vrei oare? – să dispari – și să fugi • da, după coborîre și zămislire zadarnică – încerci să-ți fii fugă • să pierzi – să te pierzi ca o notă de-aur între întâmplare și trecere • dar risipirea ta te înnoadă într-o rătăcire străină • dar ești legată – mereu legată, tu spumă de lună ce luneci – de-o

rătăcire obscură – prinsă precum un fulg de mister sau un ecou răzlețit în capcana unei subterane cu bezna căruntă • într-o pădure de bezne de-o bătrînețe de neînțeles • oh! captivă a creșterii precum o omidă în neașteptarea unui tunel • tunelul îți vorbește cu mușenii și umbre – te caută – cere ceva de neînțeles • încearcă să te atingă cu o durere – cu o durată absurdă • da, tunelul cărunt îmi grăiește – mă caută și mă cere cu un geamăt ce tace • cu un geamăt prea bătrîn pentru a fi auzit • nu bătrîn din pricina anilor – ci bătrîn de-ntuneric – de nesfîrșire de beznă • bătrîn de-atîția copaci nestrăbătuți de lumină – de tăcerea însumată – înstrunată – a acestui labirint prea obscur chiar pentru cea mai tulburată paloare • merg prin pădure și mă umplu de umbră – copacii-mi vorbesc și cu fiecare silabă varsă mai mult întuneric • pot sîngera oglinzile – ele ce nu se înveșmîntează decît în imagini • pot sîngera ferestrele prin care sufletul tău bea atît de mult aer – atît de mult zbor • poți sîngera tu însuți ce nu te recunoști decît în sclipiri • e vinovată lumina pentru că a întîlnit o altă lumină – căzută și ea în absurdul întunericului – în în absurdul crunt și cărunt • poate fi vinovată lumina pentru că pe sine întîlnindu-se începe a sclipi • și totuși ceva mă întrebă – tunelul cărunt cerșește răspunsuri cu pașii lui grei • întunericul suferă – vrea să-mi cumpere bezne ciudate pe care interogatoriul lui le inventă • vrea să-mi cumpere litere de care nu am auzit niciodată – și pe litere o mărturisire de ziduri în care se vede ca eu-n oglinzi • oh! el întrebă poate pentru că nu înțelege nimic – poate pentru că înțelegerea e fără întrebări • cadaverică e întrebarea ce zidește doar pereții răspunsurilor • cadaverică e înțelegerea blindată cu inutil de întrebări • cum e plină de-albastru această cupă mai pîlpîitoare decît o scînteie • cum e plină de lună tăcerea aceasta ca o fîntînă înconjurată de flăcări

îngenuncheate • de spectrele stelare ale palidului – atît de smerite – atît de smerite • oh! cîtă piatră în nebunia căruntului ce se apropie • ce se apropie precum o lamă grea de obscur – și cu fiecare pas mă întrebă • cu fiecare pas aruncă spre mine cadavrul unui gînd pe care nu-l înțeleg – cadavrul unui loc unde nu pot să fiu • un labirint din care nu mai pot evada – o coroană de aur ce numai în oglindă mai poate cădea • o notă pe care întîmplarea timpanului surd o destramă – o fantasmă pe care absurdul implacabil al ochiului orb o sugrumă cu drumul lui negru • da, și pădurea aceea – pădurea privirii bătrîne a singurătății abisului • nu eu – tăcerea mea îi răspunde sîngerînd cu aripile ei de fereastră – cu așteptarea ei înroșită de zbor • sîngerînd cu sîngele acesta care-i omoară întrebările – cu sîngele acesta aidoma unui joc luminos și letal • și el, căruntul – el, cruntul – murind lîngă întrebările lui de inextricabil obscur • murind fără să moară pentru că era demult – era de la început deja mort • murind lîngă întrebările-i moarte ca niște animale bolnave cu melancolia vînată • caut să găsesc rădăcina avisală a nopții fără să pot – căci întîi luna se desparte de tine rîzînd – și doar apoi tu de ea • oh! ce harfă este această oglindă oarbă cu strune de lună – bîntuită de paloarea niciunui chip • ce harfă, fereastră aceasta cu strune de labirint • singurătate agonică-i drumul la început – și solitudine letală la sfîrșit • poate pentru că supraviețuitor monoschizofren e poetul la început – neant, poezia la sfîrșit • un poate de gheață pe care patinez topindu-mă – îndorindu-mă • sperînd o întîlnire cu aleatoriul fără drum – sperînd sclipetul unei oglinzi prin care să ies • o perplexitate prin care să mă întreprup – prin care să-mi vărs tot aurul într-un val uitat dintr-o mare pierdută • să-l vărs – să-l pierd de parc-aș fi descoperit amintirea unui nou continent • ha! închizînd ochii sub

stropii de somn s-ar zice că te săruți cu genele – că mori cu pleoapele-n păsări de ferestre deschise • cetăți de orgasmuri în ruină – cu suprafața marină a retinelor orbită de nori de perplexități colorate • da, și-atîtea șoapte mă mîngîie-n trestii – mă mîngîie-n sălcii – și-n spumă și valuri • atîtea șoapte foșnesc făr' vreodat' să vorbească • asemeni numelui divin ce nu e decît respirație impronunțabilă • el, ce se grăiește și se respiră mereu • ...și eu care m-am risipit în atîta rătăcire străină • între toate aceste sirene și alge decrepitate ale oglinzii • în această obsesie ciudată din atîtea cuvinte și din atîtea culoare întunecate • în această pretinsă iubire ce nu-i decît suferința unui pact rănit – a unui pact scris de la început numai cu sînge – cu sîngele ce urma să fie vărsat • această iubire – această obsesie legiferată – ce nu-i decît disperarea întunericului care nu mai poate să-ndure • nu mai poate să se-ndure de atîtea blocuri de beznă în care s-a spart • și eu – scînteie de nicăieri – val de nicicînd – spumă de nimeni • nitescență a nimic – sclipire letală a nimic – dispar ca o poveste dizolvată • în necuvinte – în raze selenare de nesilabe •

51 - totul e greu

da, totul e greu în această pădure de vreme • totul e greu în frigul ei scufundat • șoaptele țîșnesc din pămîntul pânzatec ca fire de abur • orbii cresc inutili și negri odată cu iarba • toate silabele sînt deja prea departe • toate silabele sînt ca niște drumuri acoperite cu zăpadă de lună • toate silabele-s ca niște morți... • ea e deja moartă, lumina • era deja moartă chiar de pe cînd din ea ne vorbea doar amintirea, pălind de ecouri • iarna e un rege bătrîn zămislit de uitare – iarna e un rege bătrîn cu barba visîndă de-avis • și o carte cu pagini de frunze uriașe – lunecînd etern din copaci – ce ne îmbrățișează cu-abisul • cîndva a fost frig – cîndva a fost moarte • și fereastră a fost – și oglindă • cîndva febra a fost labirint • și soarele s-a învelit în străfunduri de mare • cîndva marea a fost un cristal unde numai regele-lună greu respira • singurătatea regelui-lună... • atunci regele iarnă își începea din rădăcinile timpului ninsorile • atunci a moarte străină ningea zîbind regele iarnă • atunci cartea regelui-lună – a regelui iarnă – nenumărate pagini albastre-ntorcea • și-albastrul era frig – și limpede infinit de oglindă • și mult mai caldă era moartea în acel melodios labirint • dar și mai labirintică este neliniștea ce ne ascunde sfișierea în colțuri • în colții ei ciudați ne spargem și ne părăsim însîngerată întîmplarea ca pe un copil torturat • da, ca pe un copil de nașterea căruia nici măcar știm – de accidente careuia pietrelor noastre de toamnă nu le-a păsat niciodată • pentru el – cel nenăscut chiar după naștere – uitarea noastră nu are mîini • ochii noștri nevăzători îi dăruiesc o nebunie de ceară • o nebunie ce ofilește pînă și pietrele • o nebunie care se dezbracă la fiecă colț de stradă de-un țipăt • cît de străine ni-s brațele cînd trupul nostru i-o barcă deja scufundată – da, o barcă pe cale să se scufunde • iar sufletul ne

e călător pe aheron și pe styx • ce fum risipit ne sînt brațele cînd
din stingerea noastră a mai rămas doar o paloare evanescentă •
cînd în nenăscutul acesta abia născut – cu tristețe scădem • cînd
din noi mai coboară numai stolurile sumbre ale premonițiilor –
păsări stranii cu aripile durerii înroșite și cu ciocul înțelegerii
alb •

52 - și iată că sala

și iată că sala începe să se umple cu apă • cu pribegie absurdă precum o lentă tăcere lichidă • verdele sumbru al infernului deschide întunericului scări împletite • trepte magiei și nopții • au fost retrase măștile pîngărite ale zilei • iar năvoadele ies din adînc purtînd în plutire înecați • e timpul fără clipe-al femeilor – timpul cînd femeile răsar din caverne purtînd în brațe pești morți • ele ne învăluie odată cu apa • deschid gura pentru a scurge peste lume priviri – gînduri pline de întuneric • vîrtejuri de-albastru imponderabile pierdute în depărtări incolore • da, femeile poartă cadavrul nopții în brațe – iar peștii înoată în noi pînă cînd adormim • da, se scurg de-a lungul zidurilor sălii precum sălcii – fără să știm de ce • fără să pricepem de ce – asemenea unor preziceri • ori se încrustează în întuneric – precum niște amintiri plutesc prin pereții de piatră – și pașii și-i seamănă în frunze de sînge prin scînteierile ierbii • da, prin toată această înverzire cu cristalul oniric • profeții implacabile se rostogolesc leneșe precum prundul unui început absurd • măștile dispărute se-apropie de noi purtate de invizibil • și nechemată paloarea ne slujește – e servitoare-n grădinile morții • ea trage – cu brațele tot mai albe ale femeilor – moartea smerită din fîntîni • moartea săpată-n prăbușiri de icoană cu suavități neștiute – în rădăcini de silabe la care nici un cuvînt nu poate ajunge • ea sfioasă – evanescența privirilor – culege din fîntîni fructele lor avisale de copaci inversați • “cine le cheamă?” – “nu eu – nu eu” – dar cine e “eu” • oh! durere de piatră și nebunie pe care vreau s-o arunc pe care vreau s-o arunc în apa asta nechemată a femeilor – în apa asta ce nu răspunde la întrebări ea care aduce un răspuns ce nu poate fi pronunțat – răspunsul abisal – avisal – al unui gînd înecat • pietrele aruncate se frîng precum niște nave

naufragiate – sînt aruncate de val în privire • vai! precum niște nave ale suferințelor muribunde • și dacă uimirea mea ar țipa – durerea – ar sparge oare moartea în țândări... • ar sparge în țândări așteptarea... • poate bărcile albe se vor opri deodată nerespirate • poate ochii *ei* agonici vor acosta deodată la țărnițele lacrimilor • și fruntea ei de insulă putrezită își va pierde argintul • da, își va pierde depărtarea insuportabilă • iar eu voi putea să fac deodată un ghem – un singur ghem din toate orizonturile • voi putea face în fine din firul ariadnei imposibilul nod gordian – nodul pe care nimeni nu-l poate desface – pe care nimic nu-l poate tăia • nodul ce umple marea de lacrimile neplînse – ce-n tăcerea *ei* au înnoptat • în tăcerea *ei* de suflet livid – selenar • oh! ea care s-a născut – care-a născut de parc-ar fi avortat – spre ce sânge își întinde nesățioasă brațele • spre cine oare brațele *ei* au plecat în bejenie • *ea* al cărui fiecare gest e o nouă plecare-n exil • *ea* ce înoată prin moarte – nu înspre viață... • ci spre un cameleon de cristal cu degete negre în care dispare speranța • spre cine – spre ce – poate spre o lumină în care ar vrea să nască – să se nască din nou • o lumină letală precum o singurătate pierdută – o singurătate pe care poate trebuie mereu s-o întreb • oh! nu pentr-un răspuns ci pentru ca întrebînd să durez • căci ghemul se uită la mine – mă uită în vreme ce-l uit – zămisliind din firele lui răutăcioase și negre niște ochi bizari • zămisliind din cotloane sumbre o privire rătăcită și țepoasă de arici nebun • cum să rămîn singur cu această singurătate bizară ce este și nu este a mea • pe care-aș vrea s-o întreb – cine e – cine sînt – deși mă tem – groaznic – groaznic – de orice răspuns • mă tem mai ales de exilul *ei* muribund ce din nou mi-ar vorbi • cum – cum poate un om să rămînă singur cu singurătatea-i fără ca singurătatea lui să înceteze • cum – fără ca

sufletul lui să moară – ignorat și fără răspuns • cutia aceasta goală cum aș putea s-o umplu cu speranța vreunor cuvinte • cutia aceasta a durerilor pe care sufletul meu a deschis-o • în ea se-ascunde un monstru mai fascinant decât frumusețea coșmarului ce ne toarnă-n vine abjecția-i de piatră • în ea se-ascunde o deznădejde mai sălbatică decât devastările vaste ale iubirii părăsite – un țarm sufocant populat numai cu ștreanguri ce te sugrumă pînă-ți pierzi și ultima lacrimă • da, drumurile s-au ofilit cîndva ca niște flăcări îngălbenite – iar acum sînt mai reci decât sticla • piatra stranie a zidurilor nu poate fi mai tăcută decât cea străfundă a peștelui sufletului – pe care o paloare astrală-l îngheață • peștele de exil – peștele peșteră – ce niciodată nu-i viu – și niciodată mort • ci numai în trecere • da, o singurătate în trecere – iată sufletul omului • o singurătate slujită de smerite uitări • uitările ce poartă-n brațe fîntînile albe – fîntînile pline de-un lapte letal • un lapte străin și luminos – pe care numai morții celei mai exilate singurătăți îl pot fără primejdie bea • un lapte înalt precum o trestie de cristal ce-mi crește colcăind de silabe din gură • prin el morții îmi coboară din lună în creier ca într-o cupă • și fiecă mort îmi povestește o nouă uitare • da, uitările – femeile ce poartă-n brațele lor exilate – fîntînile albe – florile albe ale fîntînilor pline doar de o lumină ce le golește • buchete de fîntîni culese din alb de grădini • ele simt moartea ca pe o aripă – atîta de mută • o aripă – o muțenie a zborului unde zarurile lor avisale se rostogolesc, se rostogolesc... • oh! ele care adaugă acum tăcerea lor peste tăcerea *ei* – de parcă femeile-n straturi ar muri • stingerea aceasta ce se adîncește precum o smerenie fără mister – după o frivolitate labirintică atît de absurd misterioasă • da, o smerenie misterioasă unde totul s-a stins – totul dispăre – totul transpare • o singurătate misterioasă ca o

soră moartă cu care trecutul tău s-a culcat – ca un lac mai adânc
decît un cimitir de copii • ca o cutie albastră – o cameră goală și
galbenă – unde n-a fost niciodată nimic •

53 - ...*prin fluviile vidului*

stelele înoată prin fluviile vidului – stranie e lumina lor adormită • ramurile cheamă înălțimi de argint • respiră palatul avisului un aer de vise – întâlnirea selenară cu moartea se naște anevoie din umbră • ochii închiși se scufundă sub fire subțiri de priviri – letala lunii e moartă pe labirintul lichid ce se topește-n oglindă • smulse-s odgoanele ce țineau încă acostate imaginile – navele razelor dispar infinite-n neant • fără chip – apa toată a lumii e o unică lacrimă – ce plutește inutilă la singur prin plîns • cu vîsle livide parcurge vidul barca de palid – purtînd jale de argint spre durere de aur • letala lunii – un gheizer de strălucire își înalță privirea din misterele sînilor • și iarba aldină cu firele parcă subliniate de uleiul selenic – cu somnul scufundat în înverziri de cristal • netezimea aceasta mereu mai străină ce sentinde ca o pată de somn în jurul femeii pe care incubul coșmar încă n-a părăsit-o – locuindu-i parcă pentru vecie sîni și totuși purtînd-o pe ecoul unui galop depărtat • ochii tulburi înoată asemeni unor pești cari se uită prin chipul ei adormit • și imponderabilitatea cutiilor transparente – abia tangente cu moartea ei imposibilă • vărsînd din materie inefabilă nitescență exilată-n amurguri de aer • precum o rouă secundă, fata intră în vis dizolvîndu-și pașii sub luna fantomatică • ea urcă pe-o rază a trecutului asemeni unui păianjen gracil – își pierde transparența într-un timp fără clipe ca-ntr-o fantasmă selenară secundă • în vreme ce cutiile se deschid eliberînd în paloare un tezaur morbid • abisul care din adîncurile-i nesfirșite visează – iată avisul • avisul unde fata de paloare a lunii se topește lethală – letală-n avis – în avisul pe care poate nu l-a părăsit niciodată • intră sau iese – dispare și-apare cu surîsuri ce i se desprind în stoluri incerte de păsări ectoplasmice sau de fluturi purtați prin

avis de corolele zborului • fluturii unor pandemii neștiute,
mortale – prin care fata infectează somnul tuturor celor ce dorm
– preschimbându-i, abolindu-i în nesățioase himere • lăsînd în
urmă aripi de lumi devastate – mlaștini mefitice locuite de
straniul amorf unde se zămislească priviri fără ochi – rătăcitoare
frumuseți fără corp – poeți nebuni cu creierele pribegite de
meduze prin otravă de labirint și oglindă • și pe el – celălalt –
îngenuncheatul – îndureratul tuturor întrebărilor • el, ce rămîne
ca un coiot muribund pe șoseaua de singur și-albastru • rămîne
– cînd totul se termină fără sfîrșit – doar cu palmele mînjite de
scînteii – rămîne doar cu destinul mînjit de-o rătăcitoare,
tenebroasă lumină • și eu – neeu – martorul ce nu mi-am jucat
pe nici o scenă – nu mi-am legat de nici o piesă sforile secrete •
murmurul copacilor îmi preschimbă auzul în mare și-avisul într-o
fiară cu frunzișul de scoici • lacrimile-mi sapă abisuri în chip
– suspensii de firav 'n avisul de neprivit • oh! oceanică
nepoveste învăluie chipul meu părăsit – zvîrlit pe țărnul pustiu
aidoma unui pește uriaș pescuit de un rege pescar invizibil • ridic
bucăți de adâncuri cu neplăsmuite mîini • pagini de pleoape pe
care zgură le citesc – și somn le beau – pînă abia de mai știu
literă • nume de mă respir – răcoare mă pierd – și uit obscurul
ce-mi iese în față • străfund fără silabe – cuvîntul meu e podul
unor balene de piatră • polul unui cîntec de aisberguri • burghie
albe-mi străpung înălțimile – mereu mai fără soluție • înălțimile
sparte unde se destramă mortul demult dumnezeu • morții stelari
dorm în palorile apelor – valurile nebuloase sînt pline de-o
ciudată chemare – elastică • arma e rana unui labirint pe care
sîngele ni-l sapă în mîini • firele ploii se sting de tristețe – stropi
pe scoarța ei izolată • insula cîntă la flaut – și barcă – și zîmbet
– și mor • sau genunchii de-argint ai elfei ce ne spală de lună •

ce ne iluminează scheletul cu plînsu-i letal • ori somnul ce
insomniei-i face daruri • căci ce e visul decît o insomnie a
somnului • înfăşurat în albastru – mă zeu – şi mă grav – şi mă-
ntunec în cristal de cilindru • curg scoborîri – şi cheia îmi curge
în mîină • şi-n catifea de poartă cu spleenul mă schimb •
melancolia cu păr de fantomă – pată de sânge rotundă, înceată –
precum o şoaptă pe care o cumpăr • o şoaptă ce-şi extinde mereu
prin aur buzele roşii • ating din nou cu degetele înlăcrimate ale
inimii scoarţa copacului cu care de-acum sunt absolut singur •
ca o erecţie de dincolo de somn – de dincolo de-ogîndă – de
cealaltă parte a mirajului • unde totul se topeşte şi se-ncheagă-n
evanescente armonioase • destinul mă mîngîie cu-antene verzi •
şi copacul cu frunzele albe – cu o sevă neagră şi groasă –
vîscoasă ca tuşul • scăldat pînă la subsuoara coroanei într-o apă
de mare calmă şi stranie – mai roşie ca vinul • din care se ridică
un parfum greu – cu nesfîrşite petale de fluturi morţi – ce zboară
prin propria lor moarte • şi ea – din nou, niciodată – letala lunii
de care nu pot să mă despart • paloarea străină cu clarităţile
putrede • la nisipurile de argint ale căreia – la lacrimile de aur
ale căreia nu poţi s-ajungi decît rătăcindu-te • pierzîndu-te într-
o reîntoarcere unde cu fiecă pas nu te recunoşti – te preschimbi
şi te uiţi • atunci – în inima ta te întîmpină femeia-himeră subit
labirintică • femeia-himeră cu pîntecele de întuneric şi matca de
beznă adîncă • femeia mînjită cu noapte şi cu amurg abject – cu
pieptul purpuriu şi sîinii roşii de disperare şi singurătate rănită •
da, cu sîinii lăptoşi de puroaie întunecate şi sînge – unde sub
cortinele grele ale niciunui spectacol te asfixiezi – pe scenele
anamorfotice ale niciunui teatru mori fără rană • o da, femeia cu
capul alb-fantomă – şi firele bîntuitoare ale părului fixîndu-te
ofidiene cu o rigiditate de sticlă • ea, femeia încercuită de o

nitescență lividă la care uitându-te uiți și să mori • ea, fîntîna de priviri unde luna se-neacă – purtînd o coroană ascunsă în jurul mirajului • paloarea ne injectează avis în ramuri – cînd letala lunii ne toarnă melancolie albastră în cupele inimilor cu care visăm și murim • în oglinzile mării ca o morgă învînețită a cadavrelor • merg prin grădina cu flori otrăvite a regelui-lună – și ea-i lîngă mine, letala – selenar zîmbet firav – inezisabilă, inefabila lîngă mine cu plimbarea-mi de singur – lîngă mine, în vidul lipit parcă de aer • unde limitele în loc să te-oprească – te răstoarnă – și răstoarnă tot ce ai fi putut vreodată gîndi • fulgi uriași de păpădie albastră privesc pe fereastră • pulberile violete ale nopții năpădesc crabii cu zboruri roz ai plămînilor • el intra într-o moarte cu repetiție • letala lunii îl îmbrățișa cu presupunerea ei toxică – iar sfinxa îi dăruia lui œdip răni de enigmă și nemurire... • regele cu mantii de retine – uns cu magia eliberării toarsă din raze de silabe – el, omul asasinat de destin •

54 - distanțe de disonanțe

... distanțe de disonanțe – de evanescențe nitescente • și când letala lunii își vărsa lumina pe pământ – palorile i se plimbau tăcute prin păduri iar ea trecea prin arbori – și arborii prin care trecea se-umpleau de-o lungă clipă de cristal • și fiecă an îi adăuga lumină – căci regele-lună a cărui solitudine era – îmbătrînea doar în mereu sporită splendoare • da, letala lunii – intangibilă precum geometria • ea lunecă și-mi toarnă o tenace disperare din ceață • înveșmîntată în amănunțite voci clare – sirena nesfârșită a adâncurilor • o voce ținută din nebunia cerurilor mi se sparge în suflet • poteci de singurătate îmi varsă cerneală în vine – iar durerea e un condei cu care treptat mă rescriu • mă contemplant oglinzile înverzite de un fel de alge onirice printre care sticlesc palorile unor morți imagine ce nu vor fi de viață visate nicicînd • bizară fantomă dintre uitare și reamintire – o fisură cu un fel de solzi argintiu-albaștri strălucește – strălucește cu un scilpet tăios de sticlă rece • ciudată sirenă moartă în înserarea căreia parc-aș vrea să mă-nveștesc – eu, în veci veștejitul • fărîmat de frustrare îmi adulmec precum un animal rătăcit întunericul ce se sparge în clopote – pasărea de zboruri murind • și regele-lună grăi: “prea clară e noaptea – ca o transă cu limpezimea fără silabe • m-am urcat în barca rării mele și-am trecut vîsbind cu zîmbet dincolo de moarte • m-am pierdut între sinucideri visate și-ucideri absurde – vai! cît de reale-n înec – și-n profundul albastru scilpitor al falezelor • și sirena ce poartă o mantie de mare – o fantomă a mării ce-i însoțește fiecă gest • sau pantoful rănit – pantoful-sirenă din hipnotice valuri • sîngerînd solitar de parcă toate scoicile oceanelor ar agoniza pe-un țarm de sidex • toate ferestrele – toate oglinzile – și rătăcite-n străin – vai, toate labirinturile” •

55 - o cupă uriașă

o cupă uriașă se plimbă prin nori – unde doarme un zeu cu sânii lichizi • unde oglinzi înverzite de-o opacitate de junglă uimesc mirajele cu-o densitate acvatică • unde avisuri misterioase se scurg în abisuri de lacrimă • iar aspra lingoare a mării cu albastrul străin – poartă poveri de petale cu parfumuri letale exilate din cer • unde tei divini aripi uriașe înfloresc • în după-amiezi aurul i-un mai tăcut scufundat întunerice – el, demonul cu pielea de-amurg • spartă în raze e stingerea și îmbătat de peșteri mi-e somnul • când rotirea mi-o port ca pe-o coroană hipnotică – picurînd melodioasă în nopți de letal xilofon • o coardă de-albastru mă mișcă-n poteci – aproape un strugure în iarna de aripă • bucăți de pâine înroșite cu fiori de rubine – e eucaristia de febre din care destrămat mă hrănesc • apa-mi oprește mărturia cu mâinile-n aer – cu cheag de strigăt țeasta-mi urcă în pasăre • îmi plimb radarul obscurului la liziere de-avis – și ea, lacrima, așteaptă lividul depresiunii pe lună • tristețe letală atît de adîncă – adîncime letală atîta de palidă • totu-i scobit – totul este insuportabil – dar... glorie lumii absurde • un fir din mine ciudat strălucește – de-acum pot să amerg – da, să amurg, somnambul asupritor de oceane • luna coboară – o treaptă – o oglindă inertă – un tăiș – și nimic... • dar tu rămîi pe loc spălat de străinele-ți drumuri • un vis etern funerar – o reînviere înveșmîntată în doliu • în vaer de negru îmi scurge albastrul – albastrul pe care apnee-l respir • fărîmătoare obsesii scormon întrebările – întrebările-n care monoschizofrenia mea usheriană cu tălpi scindate spre stele – lasă sînge și pași • fluide coșmaruri mă-ntîmpină – tai cu lame reci mania labirintică a iernii • se-ndoaie-n mine stingerea și mă omoară nea de neant • se deșiră-n infinit mărturiile – nopți muribunde caută abisul – firavul ascuns • sfișiat e metalul suferinței ca o hîrtie – iar pașii șoptesc pe vînt și pe frunze •

56 - eu, martorul...

eu, martorul – un ochi îmi devine tot trupul – un ochi ce nu mai lasă nici o privire în jur • printre golurile ce cu înghițită tenebră vorbesc • fereastră de spermă prin care se discerne abia – neantul ce-ai fost – întîmplarea de-argint ce-ai fi putut poate fi • vai! aur, tu cheag letal de nemurire – o nostalgie obscură a muririi e camuflată în febrele tale • cînd letala lunii-și împarte trupul între vid și oglinzi • da, cînd se apropie cu selenara ei cheie de magii • iar văile fumegă de-avis sub scară de seară • cînd copac de umbră se întinde peste liniștea lacului – și netezimi șoptesc în scoici de pliat început • da, evanescente încete cînd ning peste străfunduri pierdute – și insomnie de veci peste oval de tăcere • sau frigul migrenelor neștiute – fără suferință – fără durere • al migrenelor cu jumătate de trup în vis și cu jumătate în semi-trezie • stingere rătăcită între utopii de sîdef și naufragiu-n destin • cerbi misterioși înoată prin porți înverzite de mare • albatroșii se pierd în oglinzi • bărci de priviri se scufundă în bezne • albastrul mi se fărîmă în întuneric – solitar • omul liber trăiește liber în vid • parc-aș fi un copac înfrunzit cu silabe – înfruntînd pierduții planetelor – lacrimile cenușii ale cosmosului • oglinzile rătăcirilor decupate în labirint – porți prin care visezi – umbre unde te uiți • da, obraji de-argint ai pînzelor corăbiei pentru eternitate nocturne • hoinăresc prin mine păduri de tristețe – oh! toate blestemele deteriorate ale maidanelor și toate frustrările navigabile • și ele, oglinzile cenușii unse cu vid – coșmarurile aproape abstracte nichelate cu-o infernală trezie • paginile valurilor – foile galactice acoperite cu profetice rune de apă • lacrimi cu pietre pe-obraji de exil – lacrimi cu pietre peste toate amintirile • și-uitarea cu fiare de iarnă și fire de-ursită înzăpezite • da, fîntînile de melancolie prin care cad • dincolo de

absurd nicăieri • sau nebunia cu strune subțiri – vioara de plutare
albastră • regele-lună cu singur – la fereastra de clar de letal •

57 - ...în pumni înnegriți

eu, martorul, ridic în pumni înnegriți de priviri coama galactică a lumii • și strig cu argint adevărul dezgolit al întâmplărilor • cum flori de fiori – ciudate lacrimi stelare lunecă pe obraji de iarbă • unde morți – și pământ – și înfundată veche fântână – sub singur dormim • orele înoată afundate-n etern • celălalt se destramă-n văzduhul silabelor • îngerul e mesaj și e liră aruncată abisului • cellalt mă pîndește dinspre ferestre ascunse • el e ochiul din grădina de aur – șarpele de parfum al ispitei din floare • oh! noaptea precum un vin înflăcărat și sumbru mi se varsă pe gîtlejurile ochilor • și ancora zvîrlită-n mări de-avis și de cerneală – lîngă reveriile de scriitură ale insulelor • dorm în mine însumi pînă cînd insomnia *lui* mă trezește • îmbrăcat în cameleon curcubeu arlechinul dansează între tot și nimic – între nimic și absolut tot • dansează și-și privește busola ca pe un djinn nebun • cea mai ciudată de-amurg e demența himerică a pragurilor • degete de neliniște caută cântecul – aripa albastru zboară pe strune • fiara de apă cu sete se bea • verbul e poate un miriapod cu picioare de clipe – ce-și tîrăște înfinitul de semne dintr-un gol fără timp • friguri de limite • oglinzile îmi fură chipul cu vid – un sol de aur hrănește copacii cuvintelor • prind cu mîini de somn valuri de umbre • agățată de stinsul amurg coboară spre mine nimfa letală a nopților • se sparg adîncurile-n inutil început • o piele incandescentă de-avis sînt cerul jupuit și pământul marsyas – cînd crepuscul lichid inundă toamnele de păduri • așteptarea zbîrnîie – stranie strună • și clapele regăsite de pașii ogari pe poteci – cînd risipim frunzele de umbră ale mersului • zdrențele munților piaptănă straniu de lumină • cu scheletele ce-mi împovărează buzunarele aș putea să umplu catacombe cu osuare întregi • insolubilă moarte în existența

întotdeauna solubilă • haosul procust definește tipuri de spațiu scufundate în tipuri de timp incompatibile – rezultă tipuri de intuiții contradictorii reciproc toxice • ah! joc tenis pe nesfirșite terenuri stelare – fără adversar și fără arbitru • alerg prin nesfirșite pustiiuri precosmice – singurătate fără mască și fără întîmplare • mă urc în barca lui charon numai după ce arunc pe țarm aripile plînsului cu care cîndva mai vîsleam • mă sinucid cu ultimul suflu al unui copil • sub clipă de înghețat miez de noapte îmi tai gîtul de lună cu pumnalul de palid al frunții • îmi întind în giulgiu cărunt cadavrul de sticlă pe limpezimea misterioasă a plajei – sub hlamida evanescentă a spumelor mereu arbitrare • oh! el ne varsă nostalgie în temple – bastardul cu coarne de aur și cu șerpi de aramă • el ce poartă cusută pe veșmîntu-i extraterestru nemurirea ca pe-o galaxie galbenă • un strop de-absint ne căzu în singurătate – mie și ei • da, eu – ea – traversez noaptea coridoarele unui ospiciu de gheață • și mă absurd cu buzunarul îmbrățișat de schelet • pieptănam poveri de nocturn chibzuind la gol și la vid – căci straniu chibrit zboară prin afișele incendiului – și porți de ninsori cenușii sînt fețele dezlipite ale oglinzii • (de fapt, numai într-un labirint de oglinzi poți să vezi cu-adevărat o oglindă – acolo unde imaginea lipsește) • și steagurile nervilor – mormanele misterioase de orbi prăbușiți în haos de pietre • uneori îmi contemplan melancolic mîinile pergamentoase căutîndu-le de icre de litere • o gumă de strălucire șterge pe rînd galaxiile • entropie decolorată de biosimboluri mereu mai absurde și vii • da, sublimă redundanța a suspensiilor înfrigurate • e ceva fantomatic și rezidual în insecte – în stridulațiile lor lontanе – nocturne • în ceasul acesta cu clipe de alb • și în împreunarea fierbinte de gheață • da, în coitul acesta selenar în care murim – fărîmați între beznă de-

albastru și-argint otrăvit • putrezind sub orizonturi crepusculare
lontane – sub oglinzile soriilor reci • asemenea atlantiților
dispăruți de demult... •

58 - *noptile toate*

noptile toate urcă avisul cărunte • zboară din mine stoluri de corbi • letala lunii murindă se înalță imensă – verde precum marea – sau precum o aripă a lunii țesută cu toate marea • și totuși mai albă decît eclipsele... • înspăimîntătoare de doliu sînt pietrele zborului – ele în care infinitul însuși pare sculptat • albastru incandescent din centrul-labirint al oglinzilor – ochi incandescenti implantați prin priviri în inima parazită • oh! durerea chircește odăile inimii – împăienjenite colibe de-acum – altădată sumbru palat • jocurile – chiar înstrăinate – păreau atunci rugăciuni • respirînd adînc numele zeului • oceanul își întindea supuse valurile – prin care albastrul lui, precum un triton, înota • iar floarea albă i se înălța misterioasă din palme ca o corolă din alte singulare corole • da, totul era meditație pe-atunci și incandescente palori de iubire sub care pielea ardea • și ea, mereu străina inimii noastre – ne punea cu fiecă pas ochii sub tălpi • și zîmbetul ei mergea melodie – înainta monodie • regele-lună plutea peste galaxiile galbene – și peste iernile înstelate ale cosmosului împinse prin avisuri de păsări • el, cu veșmintele îmbibate de reverii de amețitoare otravă – rătăcind prin nopți de cristal • el, cu trupul îmbuibat de veninuri albastre – cu gîtul înnegrit de absinturi abisale oprite • pășind pe apele vidului – învăscut în nedreptăți solemne care magnifice-i învăluiau fantoma suverană • priviri grele de amintirea melancolică a unor narvali de parfum • insule nichelate precum niște anamneze absurde – ale unor întortocheate semne de întrebare • vîntul taie marea labirintic n-oglinzi • cîta umbră roșie ni se plimbă prin vine – cîta umbră roșie și neagră... • ea, nitescenta, fuge mereu din neștiute absențe – fuge din noi, revenindu-ne cu evanescente priviri • cu ostenite tăceri – cu extenuate miraje • iar noi, peștii

agonizanți ai extazului respirăm această distanță prin care ne părăsește – prin care ne ucide revenind • da, stăpîna îngîndurată a nodurilor ne scufundă – transformați și totuși aceiași • alții, în labirintica ei înșelăciune unde murim – supraviețuind numai cu disperarea • cădem atunci îngreunați de abis – oh! cît de departe • prin ce întunecimi infernale ne vînăm pe noi înșine – pentru a întîlni, fie și-o clipă, privirea ei de rătăcire străină • *hélas!* coboram absurzi înecîndu-ne-n styxuri – și-i pîndeam – îi adoram zămislirea de noapte albastră prin astrale ferestre • solitară melancolia ne preschimba lira în barcă – și cu paloarea ei letală vîsleam – căutîndu-ne nașterea în morți insolite • setea neagră ne arunca pe un țărîm de cenușă – unde ne-acopereau sufocîndu-ne straturi de așteptare și moale • inutilitatea ne zvîrlea brusc – chibrite arse ale unei fetițe invizibile • cînd apărea precum o memorie a uitărilor • apărea murind și contaminîndu-ne – nu de moartea ei ci de-o alta care ne respingea • ... aterizăm pe norii cu pantalonii în comă • suferință metalică mobilată cu calcule precise și decizii implacabile • poarta nopții se sparge-ntr-un tigru de tăcere albă peste care veghează un zeu pe care doar murind îl auzi • “oh! noapte – tu caracatiță de mătase ce-mi verși adîncul tău viu înveninat în inimă • ninsoare de labirinturi alunecînd demagnetizată-n albastru • dispăreți fantasmelor – voi ce v-ați irosit demult mirajul • căci fiecă miraj e o ușă căreia ajunge să-i găsești clanța pentru a putea ieși • culoarele labirintului mă străbat melancolice • liniști decolorate împrejmuiesc motoarele aproape oprite ale iluziei • mecanismele oglinzilor se scaldă-n după-amiezele lontanale ale faunului • vampir zbor, în loc de aripi cu vîntăile profunde ale nopții – căreia-i dau în schimb insomniile și cearcănele mele • neverosimila oglindă verde-mi grăiește cu

senectute de suveran exil • fantomă sau fereastră insolită a trestiiilor – moment alienat al stufului de nervi • poetul e demonul ce se refuză – ce se scufundă rupt de hlamidele valurilor – el, titanul agonie • sub aburi de arbori cu chipuri de așteptare • sub literele sacre – ele, celestele voci • sub tine, zîmbet sacru – cicatrice eternă a enigmei • ... și eu, regele-lună – aidoma unui ocean de exil aștept pînă se vor aduna-n mine toate singurătățile – toate stolurile insulelor • toate morțile ce-mi evadează din avis – abandonîndu-mă undeva între cenușă și umbră • plînsul meu picură lacrimi de mituri – căci totul e trudă, chiar și cea mai simplă durere • țipătul cel mai ascuțit de subit • da, și toată solitudinea pe zîmbetul ca o enigmă cicatrizată îmi este pictată • pentru că fac parte din absurd și nu difer de el decît prin zîmbet • din absurdul acesta obstinat care nu zămislește decît numai cenușă” • palid mîngîie regele-lună vaginurile văilor – săniile visătoare ale sânilor – clitorisul orizonturilor înzăpezit sub solitar și sub umbră • ... și tu poveste – ce pe firul inimii destrămate – mergi • tu lacrimă încolăcită – lacrimă-n care plînsul însuși se sufocă neplîns • sau templul de alb și de verde – cu statuile lui apollon sfințite-n scânteii • ea zace-n departe și-n raclă de lacrimi – letala lunii cu somnul spart în zbor de cristal • acum, cînd trupul ei intră-n falduri de transă boreală • tăcerea pleacă odată cu ea – și lipite de ziduri, oglinzile intră pe vecie una într-alta • oh! nu e o simplă negație a doliului – ci-un necuvânt • luna cade – se dăruie-n febre felațiunii mareelor • lumea se șterge încet din miraj • nicăieri acostează lumina ca o lacrimă fără întoarcere • potecile sîngelui și inima lor labirintică acoperă scoarța copacilor cu var de melancolică singurătate • tot sufletul acesta scindat în vid s-a vărsat printre ziduri – și privindu-mă cu figura lui stinsă prin mine pragurile-și urcă •

sunt singur – cum am fost la început • singur – cum nu am fost
niciodată • mi-am dăruit în etern letala mea solitudine fără
ieșire • cheile intră în chei și le deschid – căci numai cheile-s
porți •

Tabla de materii

ÎN CHIP DE PREFERAȚĂ.....	3
CURRICULUM VITAE.....	13
BIBLIOGRAFIE SELECTIVĂ.....	17
ESEURI ȘI STUDII.....	17
În română.....	17
În franceză.....	18
POEZIE – VOLUME PERSONALE.....	19
În română.....	19
În franceză.....	20
POEZIE – ÎN ANTOLOGII ȘI REVISTE.....	21
În română.....	21
În franceză și alte limbi.....	21
LETALA LUNII.....	25
1 - STELELE ÎNOATĂ.....	25
2 - SCARĂ SPRE MINE.....	26
3 - ALTUL, MEREU ALTUL.....	27
4 - MURMURUL COPACILOR.....	29
5 - FATA LUNARĂ.....	31
6 - TRISTEȚE CU PĂR DE FANTOMĂ.....	33
7 - AVALANȘE DE RECE.....	36
8 - ÎN POMII SINGURĂȚĂȚII.....	37
9 - LA LIZIERA REPULSIILOR.....	38
10 - CRANIUL ACESTA.....	40
11 - VÎNTUL URLĂ.....	41
12 - CÎND FIECE VOINȚĂ.....	43
13 - NU VREAU SĂ SPUN.....	45
14 - CLIPELE DE AUR.....	47
15 - ÎNTUNERIC DE PIATRĂ.....	49
16 - REGELE-LUNĂ.....	51
17 - CE IMPENETRABIL.....	53
18 - FIRAVE CA ABISUL.....	55
19 - ÎNTUNERICUL NE PRIVEȘTE.....	57
20 - ÎNVEȘMÎNTATĂ-N AMEȚITOARE VOCI.....	59
21 - PENTRU ILUZIE ADEVĂRUL.....	61
22 - O GUMĂ ÎN SPAȚIU.....	63
23 - ȘI IATĂ OBSCURUL.....	65
24 - DE PETALE STRĂINE.....	67

25 - AVIOANELE VERZI	69
26 - SPARTĂ ÎN RAZE	71
27 - ÎN VAER DE NEGRU	73
28 - UN GUST DE PROFUND	75
29 - ÎN FIECE DIMINEAȚĂ	77
30 - ÎNĂLȚIMILE ÎNGERILOR	79
31 - POATE CĂ SUFLETUL	81
32 - SINGURĂTATEA MEA	83
33 - SPĂRTURI DE LUMINĂ	84
34 - ORELE ÎNOATĂ	85
35 - ARCĂ STRĂVECHE	87
36 - SĂRUTAT DE CLOPOTE	89
37 - ACEȘTI COPACI ÎNVĂSCUȚI	91
38 - CASA PUSTIE	94
39 - UN NOR PROFUND	97
40 - POATE UN DISPOZITIV	99
41 - ÎNSTRĂINĂRILE SPUMEI	102
42 - LABIRINTUL DE-OGLINZI	105
43 - O ALTĂ CLARITATE	108
44 - CÎND MĂ PRIVEȘTI	110
45 - SUB PAȘII FIECĂRUI COPAC	113
46 - ACOSTĂRILE	115
47 - PETELE NITESCENȚEI	118
48 - NOAPTEA SE DIZOLVĂ	121
49 - UNEORI COPILUL	123
50 - O NOTĂ DE AUR	126
51 - TOTUL E GREU	130
52 - ȘI IATĂ CĂ SALA	132
53 - ...PRIN FLUVIILE VIDULUI	136
54 - DISTANȚE DE DISONANȚE	140
55 - O CUPĂ URIAȘĂ	141
56 - EU, MARTORUL	142
57 - ...ÎN PUMNI ÎNNEGRIȚI	144
58 - NOPTILE TOATE	147
TABLA DE MATERII	151

cu alte cuvinte...

stelele înoată... – scară spre mine
altul, mereu altul – murmurul copacilor
fata lunară – tristețe cu păr de fantomă
avalanșe de rece – în pomii singurătății
la liziera repulsiilor – craniul acesta
vîntul urlă – cînd fiecă voință
nu vreau să spun – clipele de aur
întuneric de piatră – regele-lună
ce impenetrabil – firav ca abisul – întunericul ne privește
înveșmîntată-n amețitoare voci
pentru iluzie adevărul – o gumă în spațiu
și iată obscurul – de petale străine
avioanele verzi
spart în raze – în vaer de negru – un gust de profund
în fiecă dimineață – înălțimile îngerilor
poate că sufletul – singurătatea mea
spărturi de lumină – orele înoată
arcă străveche – sărutată de clopote
acești copaci învăscuți – casa pustie – un nor profund
poate un dispozitiv – înstrăinările spumei –
labirintul de-oglinzi
o altă claritate – cînd mă privești
sub pașii fiecărui copac – acostările
petele nitescenței – noaptea se dizolvă
uneori copilul – o notă de aur
totul e greu – și iată că sala
...prin fluviile vidului – distanțe de disonanțe
o cupă uriașă – eu, martorul...
...în pumni înnegriți – nopțile toate

*sunt singur – cum am fost la început •
singur – cum nu am fost niciodată • mi-
am dăruit în etern letala mea
solitudine fără ieșire •*

*cheile intră în chei și le deschid – căci
numai cheile-s porți •*

„V-am citit cu o atenție de coleg transformată într-o admirație de cititor (...) constant al poemelor Dvs., pe care le-aș putea oricând recunoaște dintr-o mie de poeme!...”

„Citesc, citesc, și de odată am senzația să sunt curentată de câte un vers, de câte o idee și din clipa aceea totul se electrizează și intru în rezonanță.”

„Nu cred că sunteți – așa cum spune Dan Cristea – un poet suprarrealist. Sunteți un poet pur și simplu, dintre cei pentru care poezia nu e o experiență de limbaj, ci una de supraviețuire.”

Ana Blandiana

Prima ediție: imprimată de Reprorapid (Béziers, France), martie 3023

Prix 12 €

EAN : 978295250425

